

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SCI-FI
ALIEN
WARRIOR
ROMANCE

TRIBUTE BRIDES OF THE DREXIAN WARRIORS

SCARRED

TANA STONE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SCARRED--DREXIAN
SAVAŞÇILARININ ÖZEL
GELİNLERİ #10

TANA STONE

Broadmoor Books

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30 Epilog</u>
<u>BOUNTY—Kum Gezegeninin Barbarları #1'in Önizlemesi</u>
<u>Tana Stone'un Diğer Eserleri</u>
<u>Yazar</u>

BİRİNCİ BÖLÜM

Kaptan Brok ellerini arkasında birleştirdi ve gemin 'teki ön ekranından dışarı baktı. Sabırsızlanmamaya çalışıyordu, ancak haftalarca galaksiyi aradıktan sonra sinirleri gerilmeye başlamıştı. Donuk metal köprüye ve görev yerlerinde duran Inferno Force savaşçılarına bakarak, onların da aynı şekilde hissettiğini biliyordu. Uzun saçlı, sakallı ve dövmele subaylar açıkça şikayet etmiyorlardı, ancak spor salonunda gayri resmi dövüş maçlarında belirgin bir artış vardı ve köprüdeki Drexianların en az yarısının vücudunda bir iki çürük vardı.

Brok, çenesinin hassas yerine parmağını dokundu. Bu, özellikle uzun ve terli bir *Kranji* maçında ilk subayı Kalex'in hatırasıydı. Bakışları konsolundaki savaşçıya kaydı ve onun morarmış gözüne gülümsemeden edemedi. İkisinin de bu dikkat dağınıklığına ve hatta keskin acıya minnettar olduğunu biliyordu. Sonsuz bir arama gibi hissettiren sıkıcı durumdan kafalarını dağıtacak her şey iyiydi.

Kaptan, uzun kurtarma görevi sırasında daha da uzayan koyu saçlarını eliyle taradı. Inferno Force mürettebatı hiç bu kadar uzun süre savaşmadan kalmamıştı. *O da* hiç bu kadar uzun süre savaşmadan kalmamıştı. Kendi gemisinin komutasını aldığından beri. Drexian imparatorluğunun seçkin savaş gücü, dışmanlarıyla şehir dışında savaşmaya alışkındı, kaçırılan insanları kovalamaya değil. Daha doğrusu, bir adak gelini ve bir Gatazoid düğün organizatörünün peşindeydiler.

Bir dizi bip sesi zihnini köprüye geri getirdi ve yaklaşan bir gemi fark edince kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Rapor."

"Bir yük gemisi," diye rapor verdi subaylardan biri, sesinde hayal kırıklığı vardı. "Parnithian."

Parnithianlarla hiçbir sorunları yoktu ve yük gemisini durdurmak için hiçbir nedenleri yoktu. Keşke gemi Kronock olsaydı, diye düşündü Brok. O zaman hepimizin can attığı savaşı yapabilirdik.

"Spartos'un menziline ne kadar var?" diye sordu.

Kalex, konsolundan dönerek ona çarpık bir gülümseme attı. "Son sorduğundan yaklaşık elli astro-dakika daha yaklaştık."

Kaptan derin bir nefes verdi. "*Grek.*"

İnsan kadın ve Gatazoid'in Spartos'ta olabileceğini ilk kez fark ettiklerinde, o ve mürettebatı zafer kazanmış gibi hissetmişlerdi. Ganthar korsanlarında izlerini kaybettikten sonra elde ettikleri ilk somut ipucuydu. Ama üzerinden günler geçmişti ve hala uzak gezegene doğru yol alıyorlardı. Onlar için galaksideki diğer gezegenler kadar gizemli bir gezegen. Yabancı düşmanı ve dışarıdan gelenlere kapalı olduğu bilinen bir gezegen. Serge ve Madeleine'in orada olup olmadığından bile emin olmadıkları bir gezegen.

Madeleine.

Takip ettikleri insan kadını düşünürken düşük bir sesle homurdandı ve birkaç subayı ona baktı. Kadını hiç görmemiş olmasına rağmen, onu ekranda ilk gördüğünden beri aklından çıkaramamıştı. O ve ekibi, takip ettikleri tüm fidye gelinlerinin resimlerini görmüşlerdi, ama nedense Madeleine'in resmi onu en çok etkileyen resim olmuştu. Neredeyse siyah saçlarını, narin yüz hatlarını ve hafifçe yukarı kıvrık gözlerini gördüğü anda, mantıklı düşünme yeteneğini kaybetmişti. Bu insan, daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu — tabii ki çok fazla insan kadını görmüş değildi — ve karanlık gözlerinde onu daha fazla tanımak istemesine neden olan bir şey vardı.

Ganthar korsanları, onun küçük boyu nedeniyle ona küçümseyerek "cılız" adını takmışlardı, ama Brok onun zayıf bir yanı olmadığını biliyordu. Fotoğrafta bile gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu. Bu ışıltı, kalbinin hızlanmasına ve penisinin sertleşmesine neden oluyordu.

Dur, dedi kendine. O senin değil.

Teknik olarak, o Drexianlara ait değildi. Henüz değil. Yine de Brok, onun asla kendisinin olamayacağını biliyordu. Uzun zaman önce, asla bir haraç gelini almayacağına karar vermişti. Inferno Force kaptanının dikkatini dağıtan bir şey olmaması daha iyiydi. Ve bu kadar genç, mükemmel Drexianlar varken, hangi insan kadını onun gibi yaralı bir savaşçıyı kabul ederdi ki?

Yüzünün bir tarafını boydan boya kesen yaraya parmağını dokundurarak, Kronock'la savaşırken yüzünün parçalanmadığı bir gelecek hayal etti. Hediye gelin alabileceği bir gelecek. Her gece odasında tek başına, kendini okşarken zihninde sadece o güzel insanın görüntülerini canlandırarak geçirdiği bir gelecek.

"Kaptan?"

Brok birkaç kez gözlerini kırptı ve Kalex'in kendisine bakarak, duymadığı bir sorunun cevabını beklediğini fark etti.

"Drexian Yüksek Komutanlığından bir mesaj var, efendim," diye tekrarladı Kalex. "Köprüye bağlayayım mı?"

Brok sertçe başını salladı. "Strateji odamda alacağım." Kalex tek bir baş sallamayla geri döndü. "Gönderirim."

Brok köprüden uzaklaştı, botları çelik zeminde yankı yaparken ayakları titremeye başladı. ayakları titredi. Inferno Force savaş gemilerinde şık ve sofistike hiçbir şey yoktu ve bu, onun en sevdiği özelliklerinden biriydi. Metal sesleri, bayat ter kokusu ve geminin motorlarının sürekli uğultusunu zevkle dinliyordu. Gemiye kullanan savaşçılar kadar sert ve kaba bir gemiydi.

Girdiği bitişik oda büyük değildi ve cilalı abanoz bir masa, tek bir sandalye ve karşısındaki duvarın çoğunu kaplayan bir ekran vardı. Şeffaf bir yıldız haritası, çeşitli renklerde yanıp sönen noktalar ve parlak kırmızı bir çizgiyle gösterilen rotalarıyla başka bir küçük duvarı kaplıyordu. İçerisi daha serindi — ısıtacak daha az insan vardı — ve ışıklar loştu.

Brok sandalyeye çökerek ekranı etkinleştirmek için bir düğmeye bastı. Birkaç saniye içinde, tanıdık bir yüz ekranı doldurdu.

"Yüce Komutan Dorn." Brok, selam vermek için yumruğunu göğsüne vurdu, ama aynı zamanda kendi kadar dağınık saçlı Drexian'a sırtıttı.

Dorn homurdandı ve gülümsemesini karşıladı. "Unvanlardan nefret ettiğimi bilirsin, Brok. Senin için her zaman sadece Dorn olacağım."

Brok, eski Inferno Force Komutanı'nın, Drexian'ın liderlik kadrosuna istemeden dahil edildiğini biliyordu. Drexian'ın güneş sisteminde gizlenmiş uzay istasyonu olan Boat'a çağırılmış ve bir gelin almak için zorlanmıştı. Yüksek Komuta'da ağabeyinin yerini almak zorunda kalmış ve ardından Yüksek Komuta'daki bir köstebek ve halkları arasındaki hainlerin karıştığı son derece nahoş bir karışıklığı temizlemek için kalmıştı. Dorn, Yüksek Komuta için hayati öneme sahip olmasına ve söylentilere göre

karısına ve doğmak üzere olan çocuğuna deli gibi aşık olduğu söylene de, Brok onun Inferno Force ile savaşmayı özlediğini biliyordu.

"Peki," dedi Brok. "Bana haberin var mı?"

Dorn öne eğildi, yeşil gözleri parladı. "Hâlâ Spartos yolundasın, değil mi?"

Brok derin bir nefes aldı. "Evet. Gezegen, en son izini sürdüğümüz yerden çok uzak, ama yakında ulaşmayı umuyoruz."

"İyi. Gezegen hakkında istihbarat topluyoruz, ama umduğum kadar çok bilgi yok."

Brok ellerini önünde birleştirdi. "Warp yeteneğine sahip olmalarına rağmen diğer türlerle temastan kaçınıyorlar, değil mi?"

"Doğru. Meraklı bir toplum. Sınırlı raporlardan anladığımız kadarıyla, çok gelişmişler, ama diğer türlere karşı güvensizler. Teknolojilerini paylaşmıyorlar, ancak benzersiz bir şekilde etkileyici olduğu söyleniyor."

Dorn son kelimeleri söylerken tereddüt etti ve Brok kaşlarını kaldırdı. "Ne şekilde?"

"Yine, bu bilgiler çoğunlukla söylentilerden ve fısıltılardan derlendi, ancak Spartosianlarla etkileşime girmeyi başaran veya hatta gezegene gizlice giren az sayıdaki uzaylı, onların geliştirdikleri teknolojileri öncelikle zevki artırmak için kullandıklarını bildirdi."

Brok başını eğdi. "Anlamıyorum."

Dorn omuz silkti. "Onlar hedonist bir toplum, ama zevk gezegeni değil, bu yüzden zevklerine ne kadar düşkün olduklarını bilmiyoruz. Belki de bu yüzden bu kadar izole yaşıyorlar. Diğer türlerin yargılamasından korkuyorlar. Bilmiyorum. Ve tekrar söylüyorum, bu bilgiler çok az sayıda birincil kaynaktan derlendi, çünkü ziyaretçilere izin vermiyorlar."

"Yabancılarından bu kadar korkuyorlarsa, neden Ganthar korsanlarından bir insan ve bir Gatazoid satın alsınlar? Neden Ganthar'la iş yapıyorlar ki?"

Dorn omuz silkti. "Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi, ancak insan dışı fiziksel olarak çekici olarak görülebilir. Bu,

hedonist bir toplum fikrine uyardı."

Brok'un midesi düğümlendi. Madeleine'in zevk peşinde koşan bir gezegende herhangi bir şekilde kullanıldığını düşünmek istemiyordu. Sakin kalmaya zorlayarak, bir elini yumruk yaptı. "Bu Gatazoid'i açıklamaz."

"Gatazoidler galakside zanaatkarlar olarak bilinir. Belki de bu yüzden Serge değerli görülmüştür."

"O, Tekne'de düğün organizatörü değil mi?"

Dorn'un ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "O küçük adam aslında benim düğün organizatörümdü ve gelinim onun sağ salım geri dönmesi konusunda ısrarcı. Haraç gelinlerin bizim için en büyük öncelik olduğunu biliyorum, ama Serge olmadan gitmemenizi şahsen rica ediyorum."

Şimdi Brok'un arkadaşına sorgulayan bir gülümseme atma sırası gelmişti.

"Güven bana," dedi Dorn. "İnsan kadınları oldukça inatçıdır ve Serge'ye kötü bir şey olursa eşimin öfkesini yaşamak istemem. İstasyonun yarısının öfkesinden bahsetmiyorum bile."

"Söz veriyorum, hem Serge'yi hem de gelini bulup sana geri getireceğim. Tribünlerin eşleri onu geri görmek için sabırsızlanıyordur."

"Aslında, bu son gelin henüz eşleştirilmedi. Gelinleri Drexianlarla eşleştirmek için geliştirilen eşleştirme yazılımı Kronock saldırısında hasar gördü ve eşim eski eşleştirme yöntemine dönmemizi reddediyor. Ona göre bu saçma ve acı verici bir şekilde modası geçmiş."

Brok bunların hiçbirini anlamıyordu, tek bildiği, hayalini kurduğu kadının başka bir Drexian'a verileceği idi. "Yani Madeleine, Tekne'ye dönene kadar eşleştirilmeyecek mi?"

Dorn'un gözleri parladı. "Doğru."

Brok, tribut'e ismiyle hitap ettiğini fark etti ve hemen boğazını temizledi. "Teknenin onarımı nasıl gidiyor?"

Dorn'un yüzü karardı ve sakallı yanaklarını eliyle ovuşturdu. "Kronock'un korkakça saldırısından sonra beklendiği kadar iyi. Hasarın çoğu yüzeyseldi, ama holografik sistemlerin yeniden kablolanması gerekiyor. Neyse ki saldırı, güncellememiz gereken alanları ortaya çıkardı, bu sayede

yeni ve geliştirilmiş Tekne çok daha güçlü kalkanlara ve önemli ölçüde daha fazla silaha sahip olacak."

"Senin fikrin mi?"

Dorn geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Belki. Düşmanımız artık atlama teknolojisine sahipse, Tekne her zaman bir hedef olacaktır. Teknenin daha çok bir savaş gemisi gibi donatılması gerektiğini, bir gezi gemisi gibi olmaması gerektiğini savunarak ikna ettim."

"Eğer onun dediği olsaydı, Teknenin köprüsü Inferno Force savaş gemisi gibi görünürdü." Görüntü ekranında başka bir yüz belirdi. Bu yüzün saçları daha kısa ve daha açık renkteydi, ama aynı canlı yeşil gözleri vardı.

Brok, onu Dorn'un kardeşinin yerine geçmeden önce Yüksek Komuta'da görev yapmış olan Dorn'un kardeşi olarak hemen tanıdı. Drexian liderliğinden gelen güncellemeleri ve emirleri ona çoğu zaman Kax iletmişti. "Yüksek Komuta..." diye başladı, sonra kendini durdurdu.

"Kax," dedi Drexian. "Artık sadece Kax. Buraya sadece askeri istihbarat subayı olarak geldim."

"Şanslı piç," diye mırıldandı kardeşi.

Kax alçak sesle güldü. "Sizi tekrar görmek güzel, Kaptan Brok. Son kayıp haraç gelini ve Serge'yi sizin geminizin takip ettiğini duyduğuma sevindim."

"Spartos'a yaklaşıyoruz. İletişim menziline girdiğimizde size iyi haberler verebilmeyi umuyorum."

"Ben de bunun hakkında konuşmak istiyordum." Kax'ın yüzü ciddileşti. "Spartos'a diğer gezegenlere yaklaştığınız gibi yaklaşmamalısınız."

"Diğer türlerin müdahalesini hoş karşılamadıklarını biliyorum," dedi Brok.

Kax başını salladı. "Onların yabancı düşmanlığı eşi benzeri görülmemiş. Geminizin yörüngede olduğunu öğrenirlerse, size ateş açabilirler ve geminizin hayatta kalıp kalmayacağını bilmiyoruz."

Brok koltuğunda kıpırdadı. "Inferno Force savaş gemisine sebepsiz yere ateş mi açacaklar? Bu savaş demek olur."

"Onlar bunu provokasyon olarak görmezler. Her türlü teması bir saldırı olarak değerlendirirler. Diplomatik talepler bile. Spartos ile savaşmak, haraç ve Gatazoid'i güvenli bir şekilde geri almak için en iyi yol değil."

Brok, çatışma düşüncesiyle kalbi çarparken, istihbarat subayının haklı olduğunu biliyordu. Bu, esirleri güvenli bir şekilde kurtarmak için en iyi yol değildi.

"Gizlilik kalkanını kullanırsan, gezegenin yörüngesine girmeden onu göremezler. Son raporlara göre, gezegen herhangi bir saldırıya karşı düzenli devriye geziyor, ama zamanlamayı iyi yaparsan tek bir gizlilik mekiği geçebilir."

Brok dudaklarını sıktı. Bir mekikte kurtarma görevi yapmayı düşünmemişti, ama gerekirse bunu yapacaktı. Ve görevi kendisi yönetecekti. Madeleine gezegendeysen gemide kalamayacağını biliyordu. Hayır. Onu kurtarmak ve güvenliğini sağlamak için giden kişi kendisi olmalıydı.

"Ve bir şey daha," dedi Kax. "Bu, Inferno Force'un tüm gücüyle saldırı tarzında bir görev olamaz. İşe yaramaz. Spartos bizim düşündüğümüz gibi bir yer ise, fark edilmeden onların arasına sızabilecek bir savaşçı göndermelisin."

Brok'un ağzı kurudu. Hedonistik bir gezegende tek başına bir görev, beklediği şey değildi, ama Inferno Force savaşçılarının yoğun savaşımlardan işkenceye kadar her şeye hazırlıklı olduğunu hatırladı. Bunun üstesinden gelebilir.

"Spartoslular Drexianlara benziyor, değil mi?" Brok, daha önce okuduğu istihbaratı hatırlayarak sordu.

Kax ve Dorn birbirlerine baktılar. "Evet, ama görünüşe göre bizden çok daha az giyiniyorlar."

Brok kardeşlere baktı. "Ne kadar daha az?"

İKİNCİ BÖLÜM

"Bu şekilde dolaşmam imkânsız," dedi Madeleine, sırtı açık, önden derin dekolteli, önü açık halter yaka bluzunu göstererek. En azından kendisine verilen etek uzundu, ama gümüş rengi tül kumaş kalçalarına kadar iniyordu ve o kadar çok yüksek yırtmaç vardı ki, sanki flama giymiş gibi hissediyordu. "Oryantal dansçı gibi görünüyorum."

"Ya ben?" Serge'nin genellikle mor renkli, diken diken saçları köklerinden uçlarına kadar pembeye dönmüştü. Bakışlarını daracık siyah tulumuna indirdi.

"Ya sen? Senin giydiğini giymek isterdim. En azından sen düşme tehlikesi yok." Duvara asılı ayna bakmamak için taş zeminde bir ileri bir geri yürüdü. Kendisine tahsis edilen kule odasında çok fazla yer yoktu, bu yüzden birkaç uzun adım attıktan sonra topuklarını döndürmek zorunda kaldı.

Serge gözlerini devirdi. "Rengi yok, stili yok. Benim stil konusunda vizyoner olduğumu bilmedikleri belli." Derin bir nefes aldı. "Beni bir tür hizmetçi sanmıyorlar, değil mi Madeleine?"

"Bana Maddie de dedim. Evdeki tüm arkadaşlarım öyle diyor ve haftalardır birlikte tutsak olduğumuza göre, artık arkadaş olduğumuzu söyleyebiliriz." Serge'nin kedisini ve ince ayak bileklerinin etrafında dalgalandığına baktı. "Galaktik cin-kokteyl garsonu gibi giydirilmediğin için kendini şanslı say."

Serge burnunu çekti. "Peki bu iğrençliğe ne diyorsun?"

"Daha çok Cat Woman ile oto tamircisi karışımı."

Serge, tek kişilik yatağın karşısındaki iki sandalyeden birine çöktü ve küçük elini alnına koydu. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, ama dehşete düştüm."

Madeleine sıırttı. Küçük uzaylının dramatik tavırlarına alışmıştı. Ganthar korsanları tarafından kaçırıldıklarından, bir tür tüccarlara satıldıklarından ve sonunda normal görünen, ancak biraz az giyinmiş başka bir uzaylı grubuna teslim edildiklerinden beri bu tavırları belirgindi. İlk başta, onu yemek gibi yukarıdan aşağıya süzüp duran kaba korsanlardan uzaklaştığı için minnettardı.

yukarı aşağı bakmaktan çekinmeyen kaba korsanlardan kurtulduğu için minnettardı. Ancak aracı satıcılarla nispeten sakın bir uzay yolculuğunun ardından yeni evlerine vardıklarında, işler tuhafıktan daha da kötüye gitmişti.

Spartos gezegeni ilk başta güzelliğiyle onu etkilemişti. Gezegenin gördüğü kısmının çoğu suyla kaplıydı, inanılmaz mavi renkteki kristal berraklığında bir su, derinliklerinden kayalıklar ve alabaster binalar çıkıyordu. Yollar yoktu, sadece havada süzülen gondolların gezinebileceği kanallar ve ara sıra dar patikalar vardı. Venedik ile bir Yunan adasının karışımı gibiydi, ama çok daha gelişmiş bir teknolojiye sahipti.

Şu anda bile odasının yüksek penceresinden aşağıya bakıp güneş ışığında parıldayan, akuamarin renginde su görebiliyordu. Gezegenin tek bir güneşi vardı, ancak bu güneş Dünya'ninkinden daha kırmızı ve küçüktü. Ayrıca dört ayı vardı, bu da aylar dolunay olduğunda geceleri hiç karanlık olmuyormuş gibi görüldüğü anlamına geliyordu.

Yabancı gezegen, sanki zamanda geriye gitmiş gibi hissettiriyordu ve Drexian uzay istasyonundan daha az yabancı geliyordu. Drexian uzay istasyonu, onun yabancı yaşam alanlarıyla ilk karşılaşması olmuştu. Orası şık ve beyazdı, yanlara doğru giden asansörleri ve Afrika savanasında gibi hissettiren holografik sütleri vardı. Boynuzlu ve kuyruklu uzaylılar, mor tenli yaratıklar ve dev Drexian savaşçıları, sindirmesi zor şeylerdi. Ancak, Serge tarafından aceleyle bir kaçış mekiğine bindirilmeden önce, bu manzaradan korkmak için fazla zamanı olmamıştı. Ardından, Ganthar korsanları tarafından yakalanmışlardı.

Sonuç olarak, Spartos en az yabancı gelen yer gibi görünüyordu. En azından ilk başta.

Gezegenin ham güzelliği o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, gezegendeki herkesin aşırı mutlu görüldüğü gerçeğine fazla dikkat etmedi. Ayrıca, onun zevkine göre aşırı duygusal davranıyorlardı.

Spartoslular nispeten insana benziyorlardı, gümüş beyazı parıldayan tenleri, insan olmadıklarının tek belirgin işaretiydi. Anlayabildiği kadarıyla, hepsi de sarışındı — platin sarısından bal sarısına, çilek sarısına kadar. Bu etkileyici durum, aralarında ne kadar çok evlilik olduğunu merak etmesine neden oldu. Birkaç başka tür uzaylı görmüştü, ama hepsi Spartoslular için çalışıyordu ve tam vatandaş sayılmıyorlardı.

"İyi tarafından bak." Serge'nin omzuna elini koydu. "En azından artık o hücrede tutulmuyoruz."

"Haklısın." Serge, kolunun altından ona gizlice baktı. "O Ganthar korsanları hiç hoş değildi." Dudak köşesini ısırdı. "Reina hala orada değil, değil mi?"

Madeleine, kaçırılıp ayrı hücrelere kapatılmadan önce Vexling irtibat görevlisini iyi tanıma fırsatı bulamamıştı, ama Serge'nin anlattığı hikayelerden, o kadının en iyi arkadaşı olduğunu biliyordu. Serge, onun hakkında şikayet etmekle, ona ne olabileceği konusunda endişelenmekle eşit zaman geçiriyordu.

"Belki kurtarılmıştır. Drexianlar peşimizden gelecekti, sen söylemiştin."

Serge dikleşti, yüzü aydınlandı. "Eminim kurtulmuştur. Muhtemelen şu anda istasyondadır." Gülümsemesi kayboldu. "Benim olmadan düğün planları yapmıyordur, değil mi? Hayır. Asla yapmaz, değil mi?"

Madeleine cevap veremedi. Serge sandalyesinden atladı ve odada volta atmaya başladı. "Bensiz yoluna devam etmemiş olsa iyi olur. O kadar ayrıntıyı bir araya getirmek için ne yapacağını bilmiyor. Ben kolaymış gibi gösteriyorum ama emin ol, hiç de kolay değil." Küçük ayağıyla yere vurdu. "Reina, benim yerime geçebileceğini sanma, seni Vexling sürtüğü." Son sözlerini sanki Reina'ya hitap ediyormuş gibi gökyüzüne doğru söyledi.

Madeleine kaşlarını kaldırdı. "Eminim senin yerini almayacaktır."

"Ya tüm düğünleri çoktan planlamışsa?" Ellerini havaya kaldırdı. "Ya geri döndüğümde benim yapacak hiçbir şeyim kalmazsa?"

"Tüm düğünleri planlamış olamaz. Ben hala burada seninle birlikteyim."

Serge derin bir nefes aldı. "Doğru. Sen olmadan düğününü planlayamaz, değil mi?" Serge durdu ve onu inceledi. "Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu haraç gelin programından pek heyecanlandığını sanmıyordum."

Dürüst olmak gerekirse, heyecanlı değildi. Drexianlar üretken kadınlar yetiştiremedikleri için, Dünya'dan alınıp büyük, yabancı bir savaşçıya evlendirilmek fikri onu hiç etkilememişti.

kadın doğurmayı bırakmış olması, onu hiç etkilememiştir. Drexianların, gelinler karşılığında Dünya'yı yok etmek isteyen acımasız uzaylılardan koruyan sert adamlar olması umurunda değildi. Plan Dünya hükümetleri tarafından onaylansa bile, buna uymak zorunda değildi.

"Reddedilenlerden biri olmakta ısrarcı olmayacaksın, değil mi?" Serge, sanki yüksek sesle söylemek çok korkunçmuş gibi, fısıltıyla sordu.

Ona, eşlerini reddeden ve istasyonun en basit bölümünde yaşayan insanlardan bahsetmişti. Uzaylılar için posta siparişi gelin olmak onu pek heyecanlandırmasa da, bu da ona çekici gelmemiştir.

"Ne yapacağım bilmiyorum, ama evlenirsem, düğünümü senin planlayacağına söz veriyorum."

Bu Serge'yi yatıştırmış gibiydi. Ona gülümsedi, sonra parmağını çenesine dokundurdu. "Tasarım konusunda da bana tam yetki veriyor musun?"

"Beni zorlama."

"Peki." Serge kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını ona doğru eğdi. "Düğün elbisen için denizkızı silueti nasıl olur? Ya da bir slip elbise? Bunu giyebilecek çok az kişi var. Dar kalçalar, dik göğüsler, ince bacaklar. Sanki bunun için yaratılmışsın. Ve muhteşem ten renginle, saf beyazı çok yakıştır. Dünya'da sana ne diyorlar?"

Maddie, Gatazoid'in vücudu ve ten rengi hakkındaki açık sözlü yorumuna alınamadı, çünkü uzaylılar herkesi bu şekilde değerlendiriyordu. "Asyalı-Amerikalı. En azından yarı yarıya."

Serge, bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi başını salladı. "Sen tanrısal bir güzelliğe sahipsin, tatlım. Seni gelinlik içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bunun yerine her şeyi giyerim." Madeleine bakışlarını tekrar giysilerine çevirdi. "Bu arada, burada ne yapmamız gerekiyor? Buraya gelirken bize söylemediler. Çalışmamız gerektiğini düşünmüştüm, ama bu kıyafetle ne yapabilirim ki?"

Serge'nin mükemmel kavisli kaşları havaya kalktı. "Aklıma birkaç şey geliyor."

"Spartoslular böyle bir şey yapmaya kalkıştırlarsa hayatlarının sürprizini yaşayacaklar. Yıllarca kickboks yapmadım ya."

"Unutma Madeleine," dedi Serge, yine onun lakabını unutarak. "Bu gezegende misafiriz. Yerlileri döverek dolaşamazsın."

"Eğer komik bir şey yaparlarsa yapabilirim."

Serge ellerini ovuşturarak, en iyi arkadaşı olan Vexling'i hatırlattı. "Onların toplumunun kurallarını henüz bilmiyoruz ve onlar hakkında duyduklarımıza bakılırsa, bizimle aynı sınırlara sahip olduklarını varsaymamalıyız."

Kız ona gözlerini kısarak baktı. "Daha önce bu uzaylılardan biriyle tanışmadığınızı sanıyordum."

"Tanışmadım, yani tanışmamıştım. Gezegenlerinden hiç çıkmazlar. Yabancı düşmanlığıyla ünlüdürler."

"Tamam, bunu bilmek iyi oldu. Başka ne duydun?" Serge

ayaklarına baktı, omuzları titriyordu. "Serge?"

"Sadece ticaretle pek ilgilenmediklerini duydum. Başka şeylerle tanınıyorlar şeylerle tanınıyorlar." Saçları yine pembeye

dönmüştü. "Başka ne gibi şeyler?"

Serge avuçlarını tulumunun ön tarafına sürttü. "Eğer söylentiler doğruysa, daha çok eğlenmeye önem veriyorlar."

Kız ona birkaç kez göz kırptı. "Ne demek bu? Haftada dört gün çalışıp esrar içiyorlar mı? Avrupa'lılar mı diyorsun?"

"Daha çok hedonist gibiler," dedi Serge, o kadar alçak sesle ki kız kelimeleri zar zor anlayabildi.

"Hedonist mi dedin?" Madeleine bunun tam olarak ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Kulağa, giyinmenin isteğe bağlı olduğu ve oda anahtarlarının Tic-Tac gibi dağıtıldığı alternatif bir yaşam tarzı tatil köyü gibi geliyordu. Bu, gülünç derecede açık giysileri açıklardı.

"Sana bakan herkese kickboks yapmayacağına söz ver," dedi Serge. "Burada sonsuza kadar kalmayacağız. Drexians'ın bizi bulup buradan çıkaracağına söz veriyorum, ama hayatta olmazsak bizi kurtaramazlar."

Onunla tartışmak niyetindeydi, ama sözleri onu durdurdu. "Bizi ldrrleri mi sence?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, yabancıları ve kendilerine meydan okuyanları sevmedikleri, bu yüzden hayatta kalmak istiyorsak, ortalığı karıştırmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Madeleine neredeyse inleyecekti. Dalga yaratmak uzun zamandır onun yaşam tarzıydı. Arkadaşlarına sorsaydınız, onun ciddi bir adrenalin bağımlısı olduğunu ve kimseden lafını almayan biri olduğunu söylerlerdi. Uyum sağlamak, hiçbir zaman onun güçlü yanlarından biri olmamıştı. Ama yine de, daha önce hiç yabancı bir gezegende mahsur kalmamıştı, belki de daha çok çabalaması gerekiyordu. Kendisi için olmasa bile, en azından haftalardır yanında olan gergin Gatazoid için.

"Sadece senin için," dedi ona. "Bu Spartoslular'dan korkmuyorum, ama senin için uslu duracağım."

Serge derin bir nefes aldı. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin, tatlım. Ve sözlerimi iyi dinle, Drexialılar bizi buradan bir çırpıda çıkaracaklar."

Neredeyse gülecekti. Onun Dünya deyimlerine olan sevgisi ona da bulaşmıştı, ama her seferinde onu şaşırtıyordu.

Yorum yapamadan, odasının kapısı açıldı ve ona benzer bir kıyafet giymiş bir Spartoslu kadın içeri girdi, Serge'yi odasında görünce durdu. "Oh, birlikteymişsiniz."

Serge'nin odası koridorun karşısında ve kapıları kilitli değildi, bu yüzden önceki gün geldiklerinden beri odalar arasında gidip geliyorlardı.

Kollarını göğsünde kavuştıran Maddie, kadına bir bakış attı. "Bu bir sorun mu?"

Serge ona dirsek attı ama sarışın, onun keskin ses tonunu ya da Serge'nin dirsek darbesini fark etmemiş gibiydi.

"Sorun değil." Sesi neredeyse şarkı söyler gibiydi, sandalyelerin arasındaki alçak masaya bir tepsi koyarken, yüksek kesimli eteği etrafında dönerek bacakları göründü. "ağırılmadan önce ilacınızı getirmenizi söylediler."

Madeleine önce ilacı mı yoksa çağrılmayı mı soracağını bilemedi, ama Serge ondan önce davrandı.

"İkimiz de hasta değiliz," dedi.

Kadın elini ağzına kapatarak kıkırdadı. "Henüz değil, değilsiniz.

Bu hiç de ürkütücü değildi. Maddie, kadın pembe sıvıyla dolu iki bardağın arasında duran iki mavi hapin bulunduğu küçük kaseyi işaret ederken Serge ile bakiştılar.

"Haplar radyasyon hastalığını önler."

Serge elini kalbine bastırdı ve odada bir yerlerde nükleer madde saklıymış gibi etrafına bakındı. "Radyasyon mu?

"Spartos'un çekirdeğinden yüksek düzeyde radyasyon sızıyor. Bu yüzden herkes hap almak zorunda." Kadının sesi o kadar neşeliydi ki, sanki Disney World'de tur rehberi gibi konuşuyordu. "Almazsanız saçlarınız dökülür ve ölümcül bir hastalığa yakalanırsınız."

"Aman Tanrım. Kel olmak bana yakışmaz. Hayır, teşekkürler." Serge haplara uzandı, pembe meyve suyuyla uğraşırken mavi hapı yuttu ve ardından büyük bir yudum aldı.

Madeleine, Serge'nin uzattığı diğer hapı aldı, ağzına attı ve aşırı tatlı meyve suyundan daha ölçülü bir yudum aldı.

Kadın gülümsedi ve artık boş olan kaseyi ve bardakları tepside aldı. "İkiniz de burada çok mutlu olacaksınız. Spartos, galaksideki en harika gezegendir." İkisine de gülümsedi. "Göreceksiniz."

Kapıyı kapatmadan çıktı ve Serge iki elini başına koydu. "Saçsız kalma tehdidi varken nasıl mutlu olabilirim bilmiyorum. Umarım bu haplar işe yarar ya da Drexianlar kalıcı bir hasar oluşmadan buraya gelir."

Maddie mavi hapı avucuna tükürdü ve Serge'nin ağzı açık kaldı.

"Neredeyse beş yıldır paramedik olarak çalışıyorum," dedi, mavi kapsüle bakarak. "Hiç bilmediğim bir hapı almam."

Serge ağzını sıkıca kapattı. "Ne kadar da mükemmel! İlk kez kel bir gelinim olacak. Şapka takmaya uygun bir kafan olduğu için kendini şanslı say, tatlım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Hâlâ tek başına gitmemen gerektiğini düşünüyorum." Brok'un birinci subayı, hangar bölmesine doğru omuz omuza y 'ın yanında yürürken, tek başına göreve çıkmasıyla ilgili endişelerini dile getirdi. Kaptan planını açıkladığından beri bu ilk kez olmuyordu.

Açık çift kapıdan geçerek hangar alanına girdiler. Burada birkaç savaş uçağı ve iki adet mekik, uzaya açılan açık ağzın karşısında düzgün bir sıra halinde duruyordu. Geminin gövdesi fırtına grisi renkteydi, koyu renkli dış kaplama geminin gizlilik kalkanı teknolojisinin bir parçasıydı.

"Endişeni anlıyorum, Kalex," dedi Brok, "ama bu tek başına bir görev olmalı."

"Neden sen olmak zorundasın?"

Bu iyi bir soruydu ve Kaptan Brok, haraç gelini kurtarma konusundaki kişisel dürtüsünü açığa vurmadan dürüstçe cevap veremedi. Bir Inferno Force kaptanının, özellikle de tek başına bir görevde yer almasının protokol kurallarına aykırı olduğunu biliyordu, ancak başka bir savaşçı kadını kurtarmaya giderken gemide bekleyemeyeceğini de biliyordu. Madeleine'i hiç görmemiş olmasına rağmen, ona karşı sorumlu hissediyordu. Onu korumak ve kurtarmak onun göreviydi, onu tekneye geri götürüp Drexian savaşçısıyla eşleştirilmesini sağlamak için bile olsa.

"Terfinizi takdir etmiyor musunuz?" Birinci subayının omzuna elini vurarak ona sırıttı.

Kalex kaşlarını çattı. "Bu şekilde Inferno Force kaptanı olmak istemediğimi biliyorsun."

Brok, subayın omzunu kısa bir süre sıktı, sonra bıraktı. "Yakında döneceğim, hem de haraç ve Gatazoid'le birlikte. Bu arada, emirlerin belli."

Kalex başını salladı, ağzı hala çatık haldeydi. "Gemiyi gezegenin atmosferinin üzerinde ve devriyelerden uzak tutun. Ben sizden haber alana kadar gizli modda kalın."

Brok en küçük mekiğin yan tarafına elini vurdu ve giriş rampası yavaşça indi. "Benim için endişelenme. Bundan daha zor durumlarda kaldım."

İkinci subayı ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Kronock'la savaşmak başka bir şey, casusluk yapmak başka."

Kalex haklıydı. Brok eğitimli bir istihbarat subayı değildi. Savaşa alışkın ve açık savaşta deneyimli bir kaptandı. Hilekarlık ve aldatma ona kolay gelmiyordu.

"Şanslıysam, gizli görev becerilerimi sınamadan önce kadını ve Gatazoid'i bulurum."

"Peki ya şansın yaver gitmezse?"

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak savaşçıyı süzdü. "O zaman umalım da ikna edici bir Spartosian olabileyim."

"Yüzbaşı!"

Brok ve Kalex, kahverengi saçlarını topuz yapmış bir Drexian'ın yaklaşmasını görmek için döndüler.

"Vekron," dedi Brok, güvenlik şefini gördüğüne sevindi, ama savaşçının da onu uyarmak için gelmediğini umuyordu.

Drexian onlara ulaştığında açık avucunu uzattı ve küçük, kare şeklinde bir cihaz gösterdi. "Al şunu."

Brok onu aldı ve elinde çevirdi. "Bu ne...?"

"Boş zamanlarımda üzerinde çalıştığım bir şey," dedi Vekron. "Yüzeyde size yardımcı olabilecek bir şey."

Brok ona kaşlarını kaldırdı. Güvenlik şefinin teknoloji geliştirme ve iyileştirme konusunda yetenekli olduğunu biliyordu. Tipik bir Inferno Force savaşçısı gibi görünebilirdi — kaslı pazılarını ve göğsünün bir kısmını kaplayan dövmeler ve yanaklarını kaplayan birkaç günlük sert sakal — ama bir bilim adamının zekasına sahipti. Gemilerinin sistemleriyle birden fazla kez uğraşmıştı, bu yüzden gemilerinin sensörleri diğer Inferno Force savaş gemilerinden daha hassastı ve kalkanları daha güçlüydü.

"Bu kişisel bir gizlilik kalkanı cihazı." Vekron boğazını temizledi. "Kalkan teknolojimizle aynı prensiple çalışıyor, ama tabii ki özel gövde panelleri yok."

Kalex cihaza baktı. "Yani bu onu...?"

"Görünmez." Vekron'un ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Topukları üzerinde geriye doğru sallandı, sırtarak, icadından açıkça memnun görünüyordu.

"Ve çalışıyor mu?" Brok, savaşçıyı inceleyerek ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ederek sordu. Demek bu yüzden bu kadar bitkin görünüyordu.

"Şimdiye kadar yaptığım tüm testlerde evet. Ancak bu ilk görev testi olacak."

Brok başını salladı. Kendini gizleyebilmek, Spartos şehrinde dolaşmayı çok daha kolay hale getirecekti. Mükemmel çalışmasa bile, hiç yoktan iyiydi. "Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?"

Vekron bir ayağından diğerine ağırlığını vererek bakışlarını indirdi. "Epey bir süredir, efendim. Bunun mümkün olduğunu hep biliyordum, ama mesele ışığı doğru şekilde bükmekti." Hızla başını kaldırdı. "Ama bu yan projemin görevlerimi engellemesine asla izin vermedim."

"Biliyorum." Kaptan, küçük cihazı elinde çevirdi. "Aferin. Her zaman Inferno Force savaşçılarımızın sadece kas ve güçten ibaret olmadığını söylemişimdir."

"Teşekkürler, kaptan." Vekron omuzlarını geriye attı.

Brok onun koluna vurdu. "Tabii ki, eğer bu dediğin gibi işe yararsa, teknolojinin tüm Drexian filosuyla paylaşman gerekecek."

"Evet, efendim." Vekron cihaza tekrar baktı. "Oh, en iyi şekilde çalışması için her zaman üzerinizde tutun. Sanırım çok yakınınızda bulunan başka bir kişiyi veya elinizde tuttuğunuz bir nesneyi de gizleyebilir."

Brok başını salladı. "Peki bunu nasıl etkinleştiriyorum?"

Vekron üstteki küçük düğmeyi gösterdi. "Her seferinde buna basmanız yeterli."

"Böyle mi?" Başparmağıyla düğmeye dokundu ve vücudu kaybolurken aşağıya baktı. Daha önce bulunduğu yere bakıp hiçbir şey görmemek çok gerçeküstüydü.

hiçbir şey görmem gerçeküstüydü.

Kalex nefesini tuttu, ama şokun başka bir sesini çıkarmadı. Vekron daha da geniş bir gülümsemeyle sırıttı.

Brok düğmeye tekrar bastığında vücudu yeniden ortaya çıktı ve o da nefesini bıraktı. "Sanırım bu çok işimize yarayacak."

"Umarım öyledir, efendim," dedi Vekron.

Brok, cihazı iletişim ve tarama işlerini yapan evrensel cihazın yanındaki kemerine taktı. Böylece Madeleine ve Serge'nin izleyicilerini bulabilecekti. İki savaşçıya selam vermek için yumruğunu göğsüne koydu.

"Dikkatli olun, Kaptan," diye tekrar uyardı Kalex. "Cihaz olsa bile, Spartos'a ayak basan ilk Drexian siz olacaksınız."

Başını salladıktan sonra mekiğin rampasına çıktı.

Mekiğin kokpitine hızlıca yürürken, subayının endişesini bir kenara atmaya çalıştı. Drexian, bu görevin daha önce üstlendiklerinden daha hassas olduğu konusunda haklıydı. Ve bu, kendi kuralları olan bir ilk temas durumuydu. Her zamanki kas gücü ve küstah tepkileri işe yaramayacaktı, bu da görevi kişisel olarak üstlenmesinin bir başka nedeniydi.

Mürettebatından daha deneyimliydi. Savaştan başka hiçbir şeyi sevmese de, esirleri kurtarmak için kendini dizginleyebileceğini biliyordu. Madeleine ve Serge'yi kurtarmak için sakin olmak gerekiyorsa, sabırlı ve soğukkanlı olmaya zorlayacaktı. Inferno Force savaşçılarının hepsinin aynı şeyi söyleyebileceğinden emin değildi. En azından gizleme cihazı sayesinde, mümkün olduğunca uzun süre temastan kaçınabilirdi.

Brok pilot koltuğuna çöktü ve parmaklarıyla konsolu tıklayarak rampayı kapattı, motorları çalıştırdı ve ayaklarının altında gürültüyü hissetti. Uçmayı severdi ve kaptan olarak artık bu zevki pek sık yaşayamıyordu. Pürüzsüz konsola birkaç dokunuş daha yaptı ve gemi hangar tabanından havalandı.

Gemiye dışarı çıkarmadan önce derin bir nefes aldı, Kalex ve Vekron'un izlediğini bildiği yere bakma zahmetine girmede. Açık

anında gizlilik kalkanını devreye soktu ve gezegenin yüzeyine doğru rota belirledi.

Toplayabildikleri az miktardaki keşif bilgisi, gezegenin çoğunlukla sudan oluştuğunu ve yüksek kayalıklarla okyanusların üzerinden çıktığını ortaya çıkarmıştı. Hiç gitmemiş ve hatta görmemiş olmasına rağmen, Dünya'nın da çoğunlukla sudan oluştuğunu, ancak geniş düzlüklerin de olduğunu biliyordu. Spartos, görünüşe göre farklıydı.

Brok, gezegenin hava sahasını devriye gezen gemileri değerlendirdi. Sayıları oldukça fazlaydı, ancak hareketleri tahmin edilebilirdi ve birkaç dakika izledikten sonra bir boşluktan geçmeyi başardı. Bulutların altına daldı ve küçük dalgaların mücevherlerle süslenmiş gibi parıldayan muhteşem mavi-yeşil bir deniz gördü. Spartos Şehri olduğunu düşündüğü bir şehir, keskin beyaz uçlarla sudan yükseliyordu.

Şehir, alabaster kayaya oyulmuş gibi görünüyordu, yanlarında kıvrımlı yollar ve suya bakan pencereler vardı. Taş kuleler gökyüzüne yükselirken, daha alçak binalar su kenarında kümelenmişti. Uzun, dar gemiler, çıkıntılı kayalıklar arasındaki su yollarında hızla ilerliyordu. Açık teknelerin arkasında duran insanlar, tekneleri yüzeyin üzerinde süzülürken yönlendiriyor ve ara sıra arkalarında su sıçratıyordu.

Gemisinin sensörleri, hem kadının hem de Gatazoid'in orada olduğunu bildirdi - en azından izleyicileri oradaydı. Ganthar korsanlarının izleyicileri çıkarmaya tenezzül etmemelerine bir kez daha sevindi ve Spartosluların bunların varlığından habersiz oldukları açıldı. Drexian teknolojisiyle algılanabilecek şekilde yeniden tasarlandıkları için bu şaşırtıcı değildi - görünüşe göre Boat'taki zeki bir yapay zekanın icadıydı.

Brok, iniş için uygun bir yer aramak için çevreyi taradı. Mekiği kompakt olmasına rağmen, şehirde açık alan yok gibi görünüyordu. Gizli kalkan, gemiyi saklamazsa birinin içeri girmesini engelleyemezdi.

"*Grek*," diye mırıldandı, suya bakarak. İyi bir yüzücü değildi, ama başka seçeneği yoktu.

Suyun daha sakın görüldüğü bir yer seçerek, mekiği yavaşça indirdi. Dalgalar her yöne yayıldı, ama kimse

gözlerini suya dikip gemisinin yarattığı garip su desenini fark etmemesini umdu. Geminin tabanı suya değdi ve ileri geri sallanmaya başladı. Elini karnına koydu. Denizdeki ritmik sallantıdan çok, savaş sırasında geminin sallanmasını tercih ediyordu. Konsola bir kez daha dokundu ve gemiyi okyanusun dibine demirledi — şans eseri çok derin değildi — ve ardından en yakın kaya yüzeyine bağladı. Kemerindeki küçük, evrensel cihaza dokunarak kalkanın sabitlendiğinden emin oldu. Bu cihaz, gizlenmiş geminin yerini tespit etmesini ve uzaktan kontrol etmesini sağlayacaktı.

Kokpitin karanlık yüzeylerine son bir kez bakarak, uzanıp kapağı açtı, kendini bir üst kata çıkardı ve altındaki kapağı kapattı. Gezegenin havasının, alıştığından biraz daha nemli olsa da, nefes alabileceğini biliyordu, ama Brok yine de son bir nefes soğuk hava aldıktan sonra son kapağı itip kafasını dışarı çıkardı.

Etrafına dikkatlice baktı, kimseyi görmediğine şükretti. Nüfusun ve gelişmenin daha az olduğu şehrin uzak bir ucunda bir yer seçmişti. Neyse ki haklı çıkmıştı. Yanına indiği kaya yıpranmış ve kirliydi, içinde oyulmuş bir barınak yoktu. Sadece yıpranmış bir yol suya doğru kıvrılıyordu, ama yakınlarda demirlemiş tekne yoktu.

Rahat bir nefes alarak gemiden çıktı ve gemiyi sabitledi. Nefes aldı, havanın sıcak ve nemli olduğunu hissetti ve sadece koyu renkli bir tişört ve pantolon giydiği için memnun oldu. Kumaş cildine yapışmıştı bile.

Tek yapması gereken, çatıdan kayarak yola ulaşmaktı. Atlayışın kolay olacağını düşündü ve atlamak için hazırlandı, ama bir dalga mekiği bir yana savurdu ve onu geriye doğru uçurdu. Suyu düştüğünde, suyun sıcaklığına şaşırdı ve etrafında çalkalanmasına da korktu. Güzel görünüyordu, ama görüldüğü kadar sakın değildi.

Yüzmeyi pek bilmediği için sadece birkaç metre gitmesi gerektiği için şanslı olduğunu düşünerek, beceriksizce kayaya doğru yüzmeye başladı. Tam o sırada bacağına büyük bir şey çarptı. Kristal berraklığındaki suya baktığında, kocaman gümüş rengi yarattığı gördü. Yaratığın geniş ağzı açıldığında keskin dişleri parladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Şu anda bir eğimli asansör için neler vermezdim," diye mırıldandı Serge, Madeleine ile birlikte kule odalarından dolambaçlı merdivenlerden aşağı inerken.

"Uzay yolculuğunu bu kadar iyi öğrenmiş bir tür için, binalarında eski moda bir tarzı tercih ediyorlar." Madeleine, takılmamak için ince eteğinin kenarlarını tuttu.

"Eski moda mı? Çok nazıksın tatlım."

"Şey, sanki Medieval Nights ve striptiz kulübünün tuhaf bir karışımında mahsur kalmışız gibi hissediyorum." Gözlerini ayaklarına dikmeye çalıştı ve önlerindeki görevliye bakmamaya çalıştı. Serge odaya girdiğinde pantolonları o kadar dar ki neredeyse bayılıyordu.

"Bu daha doğru. Bekle, Ortaçağ Geceleri ne?"

"Dünya'da bir tema restoranı, aktörler Orta Çağ şövalyeleri gibi davranıyor ve sen onları alkışlayarak yemeğini ellerinle yiyorsun."

Serge nefesini tuttu. "Barbarca geliyor."

Madeleine, Dar Pantolonlu adam ona dönüp bakınca kahkahasını bastırdı. Altın sarısı kıvrıkcık saçları onu biraz melek gibi gösteriyordu... ta ki gözleriniz hayal gücüne yer bırakmayan pantolonuna kayana kadar.

Uzun, spiral merdivenlerin altına vardıklarında, onlara ilerlemeleri için eliyle işaret etti. "Bu taraftan."

Serge yetişmek için koştu. "Bu kadar küçük pantolonla nasıl bu kadar hızlı yürüyebiliyor?"

Maddie omuz silkti, kanala bakan ve hızlıca geçen hoverbotları izlemekle daha çok ilgileniyordu. Uzun, sivri teknelerin arkasında duran erkekler onu etkilemişti. Gondolcuları andırıyorlardı, ancak suya düşmemek için kullandıkları sırtıklar yoktu ve tabii ki dar siyah şortlarının üstünde gömlekleri de yoktu.

"Herkes hoverboatlarla dolaşırken biz neden yürüyoruz?" diye sordu Serge, eşlikçilerinin çıplak sırtına karanlık bir bakış atarak.

"Bu saraya giden en kısa yol," dedi Dar Pantolon, arkasını dönmeden.

Serge'nin iri gözleri daha da büyüdü. "Saray mı? En azından sonunda hak ettiğimiz ilgiyi görüyoruz."

Maddie, Serge'nin bu konuda haklı olup olmadığından emin değildi. Kule odaları korsan gemisindeki hücrelerden çok daha iyiydi, ama onların onur konluğu olarak kabul edildiklerini düşünmüyordu. Sert bir bank yerine dar bir yatağı her zaman tercih ederdi.

Bu uzaylılarla onları Ganthar korsanlarından satın alanlar arasındaki konuşmaları duymamıştı, ama kendisinin ve Serge'nin kurtarılmadığını, satıldığını oldukça emindi. Kötü muamele görmemişlerdi ve alıcıların gemisine çıkar çıkmaz kelepçeleri çıkarılmıştı, ama Serge'nin Drexianların koruması altında olduklarını defalarca söylemesine rağmen Drexianlara geri gönderilmemişlerdi.

Kanalın üzerinde uzanan yürüyüş yolu başka bir binaya, daha fazla merdivene, başka bir kanalın üzerinde uzanan başka bir yürüyüş yoluna ve sonunda, Maddie'nin neredeyse yüzde yüz emin olduğu, göğüslerini yağladıkları platin saçlı iki tanrı tarafından korunan yüksek kapılara çıkıyordu.

"Yeni gelenler," diye fısıldadı görevli.

Kapılar onlar için açıldı ve her iki yanında ışığın içeri girip mermer zeminleri aydınlatan yüksek pencereleri olan, tonozlu tavanlı devasa bir salona alındılar. Uzun salonun ortası boştu, ancak orta sütunların arkasındaki yanlarda insanların uzandığı alçak kanepeler ve büyük puflar vardı.

O ve Serge, Dar Pantolon'un arkasında salonun ortasından yürümeye başladıklarında, dinlenenler canlandı, doğrulup onlara bakmaya başladılar. Maddie de onlara bakmak istiyordu, ama bu insanların kim olduğunu bilmiyordu ve Serge muhtemelen haklıydı. Ne kadar az insanı kızdırırsa o kadar iyi olurdu.

Salonun önüne yaklaştıkça, yükseltilmiş bir alanda birkaç büyük, yaldızlı sandalye olduğunu gördü. Tahminine göre, bunlar bir kürsüdeki tahtlardı. Tahtlarda oturanlar, daha önce gördüğü diğer uzaylılara benziyordu, ama ortadaki erkeğin çıplak göğsü, yanardöner derisinin üzerine dövülmüş altın kıvrımlarla kaplıydı. Yanındaki kadın, Maddie'nin giydiğine benzer bir etek giyiyordu, ama bacaklarını çaprazlamış ve kumaştaki birçok yüksek yırtmaç, altınla dövülmüş bacaklarının

—uyluklarının üst kısmına kadar açıkta kalıyordu. Çıplak kollarını da altın renkli bantlar sarıyordu ve beyaz sarı saçları uzun ve düzdü. Ortadaki tahtların iki yanında iki genç erkek duruyordu, ancak bunların dövmeleri daha azdı, ancak çıplak göğüsleri ve kollarında altın desenler görünüyordu.

En büyük sandalyede oturan erkek — Maddie onun patron ya da kral olduğunu düşündü — tek bir keskin el hareketiyle onları ileri çağırırdı. "Onları yaklaştırın."

Dar Pantolonlu adam onları merdivenlerden yukarı çıkardı, sonra geri çekildi.

Madeleine, reverans mı yapmalı, eğilmeli mi, gülümsemeli mi, göz teması kurmalı mı, emin olamadan bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. Ellerini ne yapacağını da bilmiyordu. Vücudunu tarayan bakışların, özellikle de genç erkeklerin bakışlarının farkındaydı ve göğüslerini zar zor örten, sırtını açıkta bırakan askılı bluzuyla kendini çok çıplak hissediyordu. En azından eteği bacaklarını örtüyordu, ancak eteğin yüzlerce yüksek yırtmaç vardı, bu yüzden en ufak bir esinti bile tüm odaya bacaklarını gösterirdi. Sonunda ellerini arkasında birleştirdi ve omuzlarını dikleştirdi.

İlk konuşan kadın oldu, sesi baştan çıkarıcıydı. "Ganthar korsanları tarafından kaçırıldığınızı duyduğum." Titreyerek, ellerini kollarının üzerinde okşar gibi gezdirdi. "Ne kadar korkunç."

"Öyleydi." Serge başını yukarı aşağı salladı, sesi her zamankinden daha tizdi.

Maddie ona baktı ve düğün organizatörünün daha önce hiç görmediği kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsediğini gördü. Kocaman göz bebekleri, yuvarlak gözlerini neredeyse siyah gösteriyordu.

Kadının şehvetli gülümsemesi ona yöneldi. "Sen nesin?" Serge'nin saçları köklerinden pembeye döndü ve kıkırdadı. "Gatazoid."

Serge ne zaman kıkırdamıştı ki? Onu çokça şikayet ederken, iç çekip gözlerini devirirken duymuştu, ama kız gibi kıkırdamış mıydı?

"Büyüleyici." Çelik gibi sarışın kadın öne eğildi ve ona bakarken alt dudağını ısırıldı.

Genç erkeklerden biri güldü. "Annem, Kraliçe'yi affetmelisin. Gezegemimize pek uzaylı gelmez."

Maddie dikkatini ona çevirdi. Geniş omuzlu ve yakışıklıydı, bal rengi saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Ona gülümsedi, bakışları tereddüt etmeden vücudunu süzdü ve göz bebekleri büyüdü. Maddie onun bir tür prens olduğunu düşündü. Kendine yeterince güveniyordu.

"Daha önce senin gibi biri hiç gelmemişti," dedi, sesi yumuşak ve derindi.

Madeleine, gözlerinin nerede olduğunu hatırlatma dürtüsüne karşı koydu. "Görünüşe göre yok."

"O çok büyüleyici." Kraliçe elini kocasının koluna koydu ve okşadı.

Kral başını salladı ve boğazını temizledi. "Umarım rahat etmişsinizdir."

"Çok," dedi Serge, yine kıkırdarak. "Nazikliğiniz için teşekkür ederiz..."

Kral onu keserek sözünü bitirdi. "Spartos diğer türlerle pek etkileşime girmez, ancak uzun süredir uyguladığımız politikamızı değiştirmenin gerekli olabileceğini düşünüyoruz." Öne eğilerek ikisini de inceledi. "Siz, test programımızın bir parçasısınız."

Serge kadına baktı. Bu, onun da beklediği bir şey değildi. Tecrübesine göre, test programları genellikle berbatı. Paramedik ekibiyle bir test programı başlattıklarında, her seferinde sorunları çözmek çok uzun zaman almıştı. İlk olmak her zaman iyi bir şey olmadığını öğrenmişti.

"Onur duymuş olsak da," dedi Serge, sesi heyecan ve gurur arasında bir yerde kalmıştı. "İkimizin de Drexian imparatorluğunun vatandaşı olduğumuzu ve bu nedenle..."

Bu kez kraliçe sözünü kesti. "Drexian mısınız? Gataboib olduğunuzu sanıyordum." Kocasına döndü. "Drexianlar çok daha iri sanıyordum."

"*Gatazoid*," diye düzeltti Serge, ancak hatayı silmek istercesine elini havada salladı. "Biz Drexian değiliz, ama imparatorluklarının bir parçasıyız. Onlar için çalışıyoruz. Yani, ben Tekne'de çalışıyorum, o ise haraç gelini."

Dördü de öne doğru eğildi.

"Haraç gelini mi?" Prenslerden biri, gözlerini ona dikerek tekrarladı. "Onları duymuştum."

Maddie, teknik olarak henüz kimsenin gelini olmadığını ve bu kavramı kabul edip etmediğinden emin olmadığını açıklamak için şimdi uygun bir zaman olmadığını düşündü.

"Demek sen, o vahşiler tarafından eş olarak kaçırılan kadınlardan birisin?" Kraliçe başını sallarken alt dudağını yaladı — sempati ve bariz bir tahrik duygusunun tuhaf bir karışımı.

"Ben insanım," dedi Maddie, soruya doğrudan cevap vermemekle birlikte, verebileceği en yakın cevabı verdi.

"Elbette, seni isteğin dışında tutmak gibi bir niyetimiz yok." Kralın sesi mağara gibi salonda yankılandı. "Drexianlara bir mesaj göndereceğiz, eğer geri dönmeni istiyorlarsa, eminim seni almaya geleceklerdir."

Tahtta oturan diğer üç kişi de başlarını keskin bir hareketle ona çevirdi, ama o devam etti. "O zamana kadar Spartos'ta hoş geldiniz."

Serge, onun yanında gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Size minnettarız..."

"Kadın, kraliçemin nedimelerinden biri olarak ona katılacak, bu bizim halkımız için büyük bir onurdur. Böylece, siz ayrılmadan önce bizim halkımızı tanıma fırsatı bulacak."

Kraliçe geniş bir gülümsemeye karşılık verdi. "Evet, ne harika bir fikir." Maddie zorla gülümsemeye çalıştı.

"Harika bir fikir."

Kral, oğullarından birine eliyle işaret etti. "Küçük için uygun bir görev bul."

Serge tüm boyunu dikleştirerek, yerinde hafifçe sallandı. "Sizin halkınızla paylaşmaktan mutluluk duyacağım birçok yeteneğim olduğunu garanti ederim. Teknede, en iyi düğün organizatörü benim."

Prenslerden biri iç çekerek ayağa kalktı ve Serge'ye onu takip etmesini işaret etti. "Düğünler mi?"

Maddie, Serge'nin Drexian uzay istasyonundaki işinden bahsederken genç prensle konuşmasını duydu. Aptalca olduğunu biliyordu, ama saray salonunda yalnız kaldığında bir an panikledi. Serge, durmak bilmeyen konuşmalarıyla onu çıldırtmış olabilir, ama en azından birlikteydiler. Şimdi, insanlarla dolu devasa bir odada olmasına rağmen, garip bir şekilde yalnız hissediyordu.

Kraliçe ayağa kalktı ve etrafında etekleri uçuşarak ilerledi. Madeleine'den daha uzundu ve buz mavisi gözleri ve neredeyse beyaz sarışın saçlarıyla ona bir İskandinav tanrıçasını hatırlattı. Durmadan yanından geçti, sonra durdu ve başını eğdi.

"Gelmiyor musun?"

Madeleine trans halinden çıkıp aceleyle öne doğru yürüdü. "Özür dilerim."

Kraliçe ona gülümsedi, koluna girdi ve onu kendine doğru çekti. "İlk gününde seni cezalandırmak istemem."

BÖLÜM BEŞ

"Grek!" Brok, kendisine doğru gelen sivri dişleri gördü ve çılgınca tekmeledi, 'i kollarıyla sudan çekerek kendini suya tuttu. Daha önce sadece yüzerek kendini suda tutmayı başarmıştı, ama çaresizlik, hareketlerini zarif olmasa da güçlü hale getirdi.

Yaratık sudan çıkarken arkasında bir çıt sesi duyuldu, çeneleri sadece havayı kapattı ve sonra tekrar denize sıçradı. Brok, hayvanın tekrar denemek için geri dönüp dönmeyeceğini beklemedi. İki sert kulaç daha attıktan sonra kendini kaya çıkıntısına çekip sudan uzaklaştı ve nefes nefese kaldı.

Bu da neydi böyle? Kenardan uzaklaşırken omzunun üzerinden çılgınca baktı, ama hipnotik, mavi-yeşil su huzurlu ve çekici görünüyordu. Suyun altında ölümcül bir şeyin gizlendiğine dair hiçbir işaret yoktu. Gözlerini kısarak baktı. Su o kadar berraktı ki, dibini görebilecekmiş gibi hissetti, ama gümüş rengi bir parıltı ya da ele veren bir yüzgeç görmedi.

Ayağa kalkarak, suyun ayaklarının etrafında birikmesine izin verdi. En azından su ılıktı ve hava buharlıydı, bu yüzden sırsıklam giysilerle dolaşırken üşümezdi, ancak bu da gizli kalmak için en iyi yol değildi. Beline takılı iki cihaza elini uzattı, ikisinin de hala orada olduğunu görünce rahatladı ve birine dokunduğunda birinin yeşil, diğerinin mavi yanıp sönmesi onu daha da rahatlattı. En azından Madeleine ve Serge'ye ulaşp gizli gemisine geri dönmesini sağlayacak cihazı kaybetmemişti, ya da tüm bunları görünmeden yapmasını sağlayacak cihazı.

Kaptan dikkatlice etrafına bakındı. Okyanusu ciddi şekilde yanlış değerlendirmiş olsa da, bir konuda haklıydı. Seçtiği şehrin bu tarafında çok az insan yaşıyordu. En yakın taş binalar uzaktaki binalar kadar parlak olmadığı için, buranın işçi sınıfının yaşadığı bölge olabileceğinden şüphelendi ve çok az sayıda evde çok fazla insanın yaşadığını gösteren hafif bir koku aldı.

Spartoslular hakkında sahip olduğu sınırlı bilgiden, Drexialılara — daha küçük, soluk bir versiyonu. Koyu renk saçları kesinlikle dikkat çekecekti.

bronz teni de öyle. Neyse ki, soluk saçlı yerliler tarafından görülmeyi planlamıyordu. Vekron'un ona verdiği cihaz, şehirde görünmeden hareket etmesini sağlayacaktı. Gizlilik teknolojisi, cihazı taktığı ve düzgün çalıştığı sürece etrafında bir balon oluşturunuyordu. Cihaz olmadan, muhtemelen birinin onu fark etmesi çok uzun sürmezdi ve bunun olmasını istemiyordu.

"Başlıyoruz," diye mırıldandı kendi kendine, belindeki küçük cihazın üzerindeki düğmeye basarken.

Sanki bir anahtar çevirmiş gibi, bir anda ortadan kayboldu. Hâlâ sıırılsıklam olan giysilerini vücuduna yapışmış halde okşadı ama hiçbir şey göremedi. Hareket ettiğinde havada hafif bir dalgalanma oldu ve arkasındaki nesneler bir anlığına su geçiyormuş gibi göründü ama bunun dışında görünmezdi.

"Gemiye döndüğümde Vekron'a terfi vermem gerek."

Yürümeye başladı, ama arkasında su izleri bıraktığını fark etti. Tekrar küfretti. Arkasında su birikintileri bırakırsa fark edilmeden kalamazdı.

Brok pantolonunun düğmelerini açmaya başladı, sonra tereddüt etti. Sorunu neydi ki? Sonuçta kimse onu göremezdi. Elbette, Serge ve Madeleine'i bulduğunda kendini ortaya çıkarmak zorunda kalacaktı, ama o zamana kadar kuru giysiler bulabilirdi. Ve utanacak hiçbir şeyi yoktu. Savaş gemisinin Kranji ringinde saatlerce geçirdiği ve haraç gelini için duyduğu istenmeyen arzuyu bastırmaya çalıştığı günlerden beri hayatının en iyi formundaydı.

Kafasını salladı ve soyunmaya devam etti, pantolonunu indirdi ve sıırılsıklam gömleğini çıkardı. İkisini de buruşturup askeri botlarıyla birlikte bir kayanın arkasına sıkıştırdı. Üzerinde sadece dar, siyah boxer şortu kalınca, cihazları şortuna tutturdu.

"Kimse beni göremez," diye hatırlattı kendine. Kendisi bile göremezdi.

Kayalık patıkada ilerlemeye devam etti, kalın tabanlı botları olmadan ayak sesleri neredeyse hiç duyulmuyordu. Kendi ayaklarının çelik zemine vurma sesini duymamak çok garipti — sanki gemideki gemi gibi — sessiz neredeyse neredeyse

sinir bozucu. Inferno Force savaş gemisinde sessizlik diye bir şey yoktu.

Brok, şehre yaklaşırken artık su damlatmadığı ve yankılanan ayak sesleriyle yaklaşımını duyurmadığı için memnundu. Kayalara çarpan dalgaların sesi kısa sürede seslerle yerini aldı ve havada artık tuz kokusu yoktu, bunun yerine yemek yağının kokusu vardı.

Bir köşeyi döndüğünde Brok, her iki yanında binaların bulunduğu uzun bir kanal ile karşılaştı. Bazı binalara tekneler bağlanmıştı, teknelerden mallar satılıyordu ve insanlar pencerelerden sarkarak takas yapıyor ve başka eşyalar satıyordu. Ara sıra uçan tekneler geçiyordu, ancak daha çok düz tabanlı tekneler uzun sopalarla itiliyordu. Binalara uymayan çürümüş köprüler kanalın birçok yerinde uzanıyordu ve sakinler bunları dikkatlice geçiyordu.

Brok, kanalın şehre çıktığını tahmin etti ve cihazına göre, insan ve Gatazoid de oradaydı. Suyun kenarında durup, bir hoverboat geçene kadar sabırla bekledi. Atlayınca, tekne bir yana yattı. Yolcular sallanırken çığlık attılar ve arkadaki Spartosian, teknenin neden aniden sallandığını anlamayan diğerleri gibi etrafına bakındı.

Tekneyi tekrar sallamamaya dikkat ederek, Brok ağırlığı dengelemek için öne doğru ilerledi ve düşmemek için bacaklarını genişçe açarak kanal boyunca hızla ilerlerken ve geniş virajlar alırken ayakta durdu. Kısa süre sonra, şehrin harap kenarları yerini, sudan yükselen parlak binalara bıraktı.

Bu bölgede geçici köprüler yoktu. Bunun yerine, kanalın genişliğini kaplayan, bazıları üstü kapalı, güzel oyma taş köprüler vardı ve teknelere elle hareket ettirilmiyordu. Havada yağ kokusu yoktu. Bunun yerine, çok fazla çiçek görmemesine rağmen, onu çiçek kokusu sarmıştı. Ara sıra, pencere kenarındaki saksılardan parlak çiçekler açıyordu, ama havadaki kokuyu açıklamaya yetmiyordu.

Kapılardan müzik sızıyordu ve sanki her sakin şarkı söylüyor gibiydi, tekneleri yönlendiren erkekler bile. Brok, kimsenin onu görememesine şükretti, çünkü ağzının muhtemelen çok çirkin bir şekilde açık kaldığından emindi. Had he arrived during some sort of festival? The

Spartalılar bir şeyi kutluyor gibi görünüyordu, diye düşündü, çeşitli kışkırtıcı pozlarda giyinmiş, az giyinmiş kadınlarla dolu bir tekne yanlarından süzülürken. Ve hepsi neredeyse onun kadar az giyinmiş görünüyorlardı.

Bindiği tekne, kıyıdaki bir satıcıdan yolcuların parlak kırmızı meyveler alması için yeterince yavaşladı. Tekne yoluna devam ederken, yolcular bu meyveleri birbirlerine baştan çıkarıcı bir şekilde yedirmeye başladılar. Brok, onları ve meyveleri bitirdikten sonra çiftin çıkardığı giderek artan sesleri duymazdan gelmeye çalıştı.

Tekneyi yönlendiren adama baktı, adam çiftin şehirde hızla ilerlerken açıkça birbirlerini okşamalarını fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Spartos'un hedonist bir toplum olduğu söylentileri doğruduydu. Hiçbir yerde, zevk gezegenleri dahil, sakinlerinin bu kadar sınır tanımadığını görmemişti.

Teknedeki çiftte tekrar baktığında, kadının yüksek sesle inlerken erkeğin başını kadının geniş eteğinin altına tamamen soktuğunu gördü. Kadının bacaklarının arasında ne yaptığından hiç şüphe yoktu.

Brok, penisinin sertleştiğini hissetmesine rağmen kendini zorla başka yere bakmaya zorladı. Kafasını bir kadının bacaklarının arasına sokma düşüncesi kanını aşağıya akıtıyordu. Bir kadınla, herhangi bir kadınla birlikte olalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, kadının giderek yüksekleşen nefes nefese inlemelerine karşılık neredeyse kükreyerek cevap verecekti. Kadın, erkek eteğinin altından çıkıp geniş bir gülümsemeyle ortaya çıkmadan önce son bir zevk çığlığı attı. Adamın penisini çıkarıp kadının bacakları arasında sevişmeye başlamasını görmek veya duymak zorunda kalmadan, tekne yavaşlayarak durdu.

Brok belindeki cihaza baktı. Serge ve Madeleine'in tam olarak bulunduğu yere ulaşamamıştı ve şimdi ikisi birbirinden biraz uzaklaşmış görünüyordu, ama tekneye çıkması gerekiyordu. Tek bir sıçrayışla iskeleye atladı ve arkasını dönmeden uzaklaştı, neredeyse üstündeki pencereden sarkan bir çift göğüse öpmeye çalışan iki erkeğe çarpıyordu. Göğüslerin sahibi olan kadın, ergenlik çağında gibi görünen erkekler birbirlerini itip kakarken ve daha yükseğe zıplarken, pembe meme uçlarına dilleri değdiğinde çığlık atıp tezahürat yaparken mutlu bir şekilde gülüyordu.

Onlara çarpmadan önce sendeleyerek kenara çekildi, ancak erkeklerin bir Şey fark edeceğini sanmıyordu. Yuvarlak göğüsleriyle onları tahrik eden kadına çok kapılmışlardı. Kendini namuslu biri olarak görmüyordu, ne de olsa her Drexian gibi zevk gezegenlerine ve zevk evlerine sık sık giderdi, ama burası ne tür bir yerdirdi? Ve neden herkes Palaxian Zevk Tonikinden sarhoş gibi görünüyordu?

Panik iini kapladı. Ganthar korsanlarına Madeleine için yüklü bir para demişlerse, bunun nedenini çok iyi biliyordu. Madeleine pişman olacağı bir Şey yapmadan onu bulmalıydı. Ya da ona bir Şey yapılmadan.

ALTINCI BÖLÜM

"Arkadaşımı nereye götürüyorlardı?" Maddie, kraliçeyle birlikte kanallardan birine bakan geniş bir odaya girer , kraliçeye sordu.

Kraliçe elini sertçe salladı. "O tamamen güvende, canım. İkinize de zarar verme niyetimiz yok."

Bu pek de rahatlatıcı değildi, diye düşündü Maddie. Ayrıca sorusuna da cevap vermemişti, ancak Spartosluların pek de doğrudan konuşan insanlar olmadığını fark etmişti. Dolambaçlı konuşmayı ve çok gülümsemeyi tercih ediyorlardı. Bu gezegendeki herkes neden bu kadar çok gülümsüyordu?

Serge için endişelenmemeye çalıştı — küçük adam görüldüğünden daha dayanıklıydı, değil mi? — ve bulunduğu yere odaklanmaya çalıştı. Ana salondan çok uzaklaşmamışlardı, bu yüzden hala sarayda olduklarını biliyordu, ama bu oda yatak odası olmasa da bir tür özel oda gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, daha çok kapalı bir oyun alanı veya tuhaf bir spor salonu gibi görünüyordu.

Zeminin bir kısmı ipeksi bir kumaşla kaplı paspaslarla kaplıydı ve odanın ortasında tavandan sarkan bir çift salıncak vardı. Duvarlara dayanan dev altın toplar, ona spor salonunda kendini çok havalı hissettiğinde karın kasları çalışmak için kullandığı egzersiz toplarını hatırlattı. Yüksek kemerli pencerelerin etrafında, düz ekranın önüne dizilmiş sandalyeler gibi kumaş puflar kümelenmişti ve bir tarafta bir oyukta iki adet çukur havuz vardı. Birinin yüzeyinden buhar yükseliyordu, diğesinde ise yoktu.

Kraliçe elini tuttu ve tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Rahatlamaya ve eğlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor." Onu salıncaklara doğru çekti. "Sende gerginlik hissediyorum."

Madeleine, kraliçenin salıncakta vakit geçireceğini biraz tuhaf bulsa da, kendini salıncaklara götürmesine izin verdi. Bu, kraliçeye yakışan bir davranış gibi gelmiyordu. Kraliçe davranışlarında uzman olduğu söylenemezdi ama.

İkisi de kumaş salıncaklardan birine oturdular ve sanki işaret almış gibi, iki kadın yan kapılardan çıkıp arkalarında yerlerini aldılar ve onları itmeye başladılar.

Maddie kendine, "Bu tamamen normal," dedi. "Bunda tuhaf bir şey yok." Muhtemelen altı yaşından beri salıncakta itilmediğini saymazsak.

"Bana Drexianlar'dan bahset," dedi kraliçe, ikisi geri çekilip sonra ileri itilirken.

Madeleine ileriye doğru uçarken tutunmaya çalıştı ve eteği kucağına kadar uçtu. Bir eliyle eteğini düzeltmeye çalıştı, çünkü esen rüzgâr ince kumaşı havalandırarak Spartosluların iç çamaşırına inanmadıklarını ortaya çıkardı. "Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece geçerken gördüm."

Kraliçe ona bakmak için başını çevirdi. "Ama sen onların haraç gelinlerinden biri değilsin?"

Madeleine, kraliçenin eteğinin de kucağına kadar uçtuğunu umursamadığını fark etti. Artık hepimiz arkadaşız galiba, diye düşündü ve nazikçe gözlerini kaçırmaya çalıştı. "Tahliye edilmeden önce uzay istasyonunda çok uzun süre kalmadım ve evleneceğim Drexian'la hiç tanışmadım, tabii bana birini atamışlarsa. Çoğunlukla sizin de tanıştığınız Reina ve Serge ile iletişim kurdum."

"Evet. Komik saçlı küçük yaratık."

Madeleine kendini Serge'yi savunurken buldu. "O bir Gatazoid."

Kadın başını salladı ve daha yükseğe sallandı, uzun çıplak bacakları önündeydi ve sarı saçları arkasında uçuşuyordu. "Rüzgar cildinde harika hissettirmiyor mu?"

"Mm-hmm." Madeleine onaylayarak ses çıkardı, ama Spartoslu kraliçe kadar sallanmaktan hoşlanmıyordu. Elbette, biraz eğleneliydi, ama diğer kadının yüzündeki coşkulu ifade, onun bu etkinin tam olarak tadını çıkaramadığını düşündürdü.

"Yani, henüz bir Drexian ile eşleşmedin, değil mi?"

"Ne? Eş mi? Hayır, ve eş olmak istediğimden bile emin değilim." Neden bunu tamamen yabancı birine itiraf ediyordu?

"Hayır mı?" Kraliçe sallanmasını yavaşlattı. "Drexianların oldukça iri ve fiziksel olarak etkileyici olduğunu duydum. Bu doğru değil mi?"

Madeleine omuz silkti. "Hayır. Gördüğüm kadarıyla doğru."

"O zaman onlarla eşleşmenin zevkli olacağını düşünmüyor musun?" Kraliçe durmak için ayaklarını yere koydu.

Eh, lafı çok dolandırmadı, değil mi?

Madeleine'in yanakları kızardı ve o da sallanmayı yavaşlattı. "Sanırım. Yani, bilmiyorum. Hiç öyle düşünmemiştim."

Sarışın, buz mavisi gözlerini ona dikti, dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Başka nasıl bakılabilir ki?" Cevap beklemeden Madeleine'in elini tutup salıncaktan çekti. "Bir şey hoşuna gitmiyorsa, yapmanın anlamı yok."

Madeleine buna kesinlikle katılmıyordu. Yaptığı şeylerin çoğu mutlaka zevkli değildi, ama ona büyük bir tatmin veriyordu. Üzerine kusulmaktan, kan bulaşmasından ya da paramedik olarak başına gelen diğer tüm çılgın şeylerden zevk aldığını asla söyleyemezdi, ama bunları dünyaya değişmezdi. Ve ona heyecan veren şeylerin çoğu - serbest dalış, kaya tırmanışı, paraşütle atlama - o anlarda oldukça korkutucuydu. Ama adrenalin patlaması, anlık korku ve hatta acıyı bile değdi. Bu heyecan onu canlı hissettiriyordu.

"Katılmıyor musun?" Kraliçe ona baktı, Madeleine'in katılmadığını açıkça gösteren ifadesini inceledi.

"Herkesin zevki kendine. Ben zevkimi açıkça zevkli olmayan şeylerden alıyorum sanırım."

Sarışın kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Çok ilginç. Spartos, çatışma ve savaşın hoş olmadığını düşündüğümüz için diğer türlerle iletişimi kesme kararı aldı. Diğer gezegenlerle etkileşim, genel zevkimizi bozuyordu, bu yüzden bunu durdurduk. Gezegenimiz doğal kaynaklar açısından zengin, bu yüzden diğer dünyalarla ticarete ihtiyacımız yok ve kendi başımıza yaşamaktan çok mutluyuz. Ama şimdi çeşitliliği kaçırdığımızı hissediyorum."

"Bu ne kadar oldu?"

Kraliçe, onu elinden tutup odanın diğer ucuna, yuvarlak, çukur havuzların yanına götürdü. "O kadar çok nesil geçti ki, unuttum."

“O zaman ben neden buradayım? Ben Spartos'tan değilim ve halkınız beni almak için uzay korsanlarıyla uğraşmak zorunda kaldı.”

Göz bebekleri büyüdü. "Bunun ne kadar korkunç olduğunu ancak tahmin edebilirim, canım." Eteğinden çıktı ve üstünü çıkardı, böylece tamamen çıplak kaldı. "Halkım seni geri getirdi çünkü diğer türlerle uğraşmak istemememize rağmen, onlara karşı merak duymaktan kendimizi alamıyoruz."

Madeleine hızla aşağı baktı. Görünüşe göre Spartosluların utanma duygusu yoktu. Çıplakken uzaylıların cildi daha da inci gibi parlıyordu.

Kraliçe, yüzeyinden buhar yükselen havuza girdi ve tamamen suya dalarken inledi. Dirseklerini havuzun kenarına dayayıp göğüsleri su yüzeyinde sallanırken, Madeleine'e ona katılmasını işaret etti. "Sen de gelmelisin. Bu muhteşem bir his."

Kadının ses tonunda bir şey, bunun bir rica olmadığını düşündürdü. Tamam, Maddie, dedi kendi kendine. Yapabilirsin. Sen namuslu değilsin. Daha önce çıplak yüzmüştün. Bu büyük bir şey değil.

Omzunun üzerinden bakınca, onları sallayan kadınları birkaç adım ötede gördü. Ona gülümsüyorlardı, ama ifadelerinde bunun olağan dışı bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı ve kendi eteğini ve askılı bluzunu çıkarıp yere bıraktı, kendi ayaklarına takılmadan olabildiğince hızlı bir şekilde havuza girdi. Suyun sıcaklığı ilk başta cildini yaktı, ama birkaç saniye sonra kaslarının gevşediğini hissetti. Sudan yükselen kokulu buharı içine çekince dudaklarından istem dışı bir inilti kaçtı.

Kraliçe güldü. "Sana cennetten bir parça olduğunu söylemiştim."

Madeleine ona karşı çıkamadı. Derin bir nefes daha aldı. Sudaki yağların kokusu bağımlılık yapıcı bir şekilde sakinleştiriciydi ve birkaç nefes daha aldıktan sonra neden bu kadar gergin olduğunu merak etti. Kraliçe haklıydı. Bu çok iyi geliyordu.

Kollarını havuzun kenarına koydu ve yüzünü onlara dayadı, vücudunun geri kalanını arkasında uzun bir çizgi halinde uzattı. Neden iyi hissetmesin ki? Neden iyi hissetmesin ki?

Boğazından bir kıkırdama çıktı. Kendini hiç bu kadar hafif ve kaygısız hissetmemiştir, belki de hiç. Kesinlikle, tren kazasında anne babasını kaybetmeden ve hayatta kalmadan önce hiç. Kafasını hafifçe salladı. Hayır, bunu düşünmek istemiyordu. Hayatının o dönemini düşünmek iyi gelmiyordu ve şu anda tek umursadığı şey kendini iyi hissetmektir. Zevk almak. Kraliçe de önemli olanın bu olduğunu söylememiş miydi? Belki de Spartoslular haklıydı.

Kraliçeye aynı fikirde olduğunu söylemek için döndü, ama havuzdan çıkarken kadının çıplak sırtının uzaklaşan silüetini gördü ve hizmetçiler tarafından havluyla sarılırken onu göremez oldu.

"Sen kal ve suyun tadını çıkar," dedi kraliçe uzaklaşırken. "Benim halletmem gereken bazı işler var."

Garip, diye düşündü Madeleine, ama başını havuzun kenarına yaslayıp gözlerini kapattı. Yine bir memnuniyet duygusu onu sardı ve cildi, onu saran sıcak suyun verdiği zevkle adeta uğuldadı.

Belinde büyük eller hissettiğinde, bunun hayal olmadığını anlaması bir an aldı. Hızla dönünce, daha önce gördüğü prenslerden birinin yanında, suda durduğunu gördü. O da çıplaktı ve yüzündeki arzu dolu ifade, Madeleine'in ağzını kuruttu.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Ne oluyor lan?" Madeleine çıplak göğüslerine bir elini vurdu , o belini sıkıca kavradığında coşku hissi kayboldu.

"Biraz arkadaşlık hoşuna gider diye düşündüm." Sanki tamamen yabancı biriyle çıplak olarak jakuziye girmek dünyanın en normal şeyiymiş gibi gülümsedi.

Belki onların dünyasında öyleydi, ama onun dünyasında değildi. Madeleine, kendisini saran garip uyuşukluk hissini üzerinden atmak için başını sertçe salladı, serbest elini onun göğsüne koydu ve itti. "Yanıldın."

Ne yazık ki, adam kıpırdamadı ve geniş gülümsemesi hiç bozulmadı. "Seni mutlu edebilirim. Sudan bile daha mutlu."

Gözlerini buharlı suya ve ondan yükselen baş döndürücü kokuya indirdi. Onu bu kadar mutlu ve çekincesiz hissettiren şey bu muydu? Suda bir şey mi vardı? Kendine bir şok vermek için alt dudağını ısırdı, kanın ekşi tadını hissetti ve zihnindeki sisin dağıldığını hissetti.

"Teşekkürler, ama almayayım." Onun elinden kurtulup hızla yanından geçerek merdivenlere doğru yöneldi.

Güçlü kolu belinden dolandı ve onu geri çekti. "Öyle demek istemedin. Ben bir prensim. Spartos'taki tüm kadınlar benim zevkime kavuşmak ister." Vücudunu ona yapıştırırken nefesi kulağını ısıttı. "Ben efsanevi biriyim."

Efsanevi iddiasının kışına bastırıldığını hissetti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Başını odada çevirdi, ama herkes gitmişti. Bağırса bile kimsenin koşarak geleceğini sanmıyordu. Duyabileceği mesafede bulunan herkesin, prens fethini gerçekleştirirken rahatsız etmemeleri konusunda sıkı talimatlar aldığından emindi.

Serge'den ayrılmamalıydı diye umutsuzca düşündü. Gatazoid bazen aşırı dramatik olabilirdi, ama onu korumak için canını vereceğini biliyordu, her ne kadar bu kadar iri bir adama karşı bir uzaylı ne yapabilir bilmiyordu. Drexian kadar iri değildi, ama en az 25 kilo daha ağırdı. Tabii ki bu zor bir şey değildi, çünkü Madeleine 1,5 metreden biraz uzundu.

Madeleine zihnini toplamak için bir an durdu. Küçük olması daha önce hiçbir zaman onu bir şey yapmaktan alıkoymamıştı. Erkek sağlık görevlileriyle göğüs göğüse mücadele etmiş ve Muay Thai minderlerinde pek çok rakibini yenmişti.

Eli, belini saran yerden göğüslerine doğru kaydı ve birini avuçlayarak sıktı. "Sadece tadını çıkar. Hayat tadını çıkarmak için var."

Yine aynı saçmalık, diye düşündü. Tecrübesine göre hayat zordu ve kötü şeyler olurdu. Bu yüzden Drexianlar tarafından kaçırıldığında ve ardından uzay korsanları tarafından tekrar kaçırıldığında şok olmamıştı. Felaket her zaman onu bekliyordu, bu yüzden onunla yüzleşmeyi seviyordu. Beklediğinizde sizi şaşırtıp yere seremezdi.

Ama aynı zamanda akıllı olmayı da biliyordu ve erkeklerin, tüm erkeklerin ne kadar cahil olabileceğini de biliyordu.

"Belki haklısın," diye fısıldadı, ona doğru eğilerek. "Gerçekten iyi hissettiriyorsun."

Parmakları arasında meme ucunu yuvarladı ve dişlerini sıktı. Bu prensin değerli hayalarını tekmelemekten zevk alacaktı. Yavaşça dönerek kollarını kaldırdı ve boynuna doladı.

Adam ona aşağıdan sinsi sinsi baktı, sarı saçları nemli ve yüzüne düşmüştü. "Daha da iyi hissedeceksin."

"Senin için çok yazık." Ona gülümsedi ve dizini hızla kaldırarak onun kasıklarına tam isabet ettirdi.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra geriye yuvarlandı ve elleri kasıklarına gitti.

Madeleine dönüp, olabildiğince hızlı bir şekilde sudan çıktı ve merdivenlerin yarısına kadar çıktı, ancak ayak bileği geriye doğru çekildi. Düşmemek için kollarını yere dayadı ve merdivenlere düştü, bacağından şiddetli bir acı geçti.

"O kadar hızlı değil," diye homurdandı arkadan, Madeleine havuzdan tamamen çıkmaya çalışırken vücudu onun vücudunu kaplıyordu.

Kahretsin, çok ağırdı. Dönmeye çalıştı ama ağırlığı onu yerde tutuyordu.

Adam, Madeleine'in bileklerini tutup başının üzerine sabitledi. "Bize dürüst olmadığınızı düşünüyorum."

Ona karşı mücadele ederken boğuk bir kahkaha attı. "Nerede dürüst olmadım?"

Dudaklarını kulağına yapıştırdı. "Hapını almadın."

"Ne hapı...?" Aniden Serge'nin almaya çok hevesli olduğu ve onun tükürdüğü mavi hapları hatırladı. Radyasyon zehirlenmesini önlemesi gereken haplar. "Bana ilaç mı vermeye çalıştın?"

Adam güldü. "Kendini özel sanma, kadın. Her Spartoslu bunları alır. Suyumuzda aynı bileşikler var, ama hap, sakinlerin suya yeterince maruz kalmaması durumunda günlük dozu sağlar."

Ağır vücudunun altında nefes almakta zorlandı. "İçme suyu da ilaçlı mı?"

"İçme suyu mu?" Yine güldü. "Spartos'taki tüm su, engelleri ortadan kaldıran özel özelliklere sahiptir. Yönetici sınıf sadece biraz yardım etmeye karar verdi."

İnsanı sersemleten ve gevşeten suyla kaplı bir gezegen. Mükemmel.

"Merak etme." Bir eliyle bileklerini tutarken, diğer eliyle parmağındaki büyük yüzüğü oynattı. Kubbeli yüzüğün üst kısmı açıldı ve daha önce reddettiği mavi haplardan biri ortaya çıktı.

Kız ağzını kapatamadan, hapı çıkarıp ağzına attı ve kız yutmamaya çalışırken ağzını sıkıca kapattı. Hapı tükürmeye veya onu ısırmaya çalışması sonuçsuz kaldı ve bir dakika sonra hapın dilinde eridiğini hissetti.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Suyun buharını solumakla bile bu hale geldiyse, hapı yuttuktan sonra ne hale gelir?

Ona karşı direndi, ama hareketleri halsizdi. Bekle, neden ona karşı direniyordu? Sert vücudu sırtına sıcak geliyordu ve sürtündüğü yerlerde cildi karıncalanıyordu. Yere yığıldı ve o da bileklerini gevşetti.

"Şimdi bir Spartoslu olarak hayatın nasıl olduğunu anlayacaksın," diye fısıldadı kulağına onu ters çevirirken.

Ona bakarak, bunu neden istemediğini hatırlamaya çalıştı, ama düşünceleri bulanıktı. Neden iyi hissetmek istemesin ki? Erkek arkadaşları olmamış değildi, ama hiç tanımadığı biriyle yatmamıştı. Ama neden yatmamıştı? Bacaklarına sert bir şeyin bastırıldığını hissedince kalbi daha hızlı atmaya başladı. Neden iyi hissettiren bir şeyi yapmasın ki?

Beyninin arkasında bir şey canını sıkıyordu, ama ne olduğunu anlayamıyordu. İyi hissettiriyorsa, sorun yoktu, değil mi? Ve şu anda Madeleine iyi hissediyordu. Üzerinde duran erkeğe baktı, gözleri açgözlüydü. Sonra yüzü gevşedi ve üstüne çöktü, ağırlığı neredeyse nefesini kesiyordu.

Onu kendinden itmeden, vücudu kaldırıldı ve yüksek bir gürültüyle bir tarafa düştü. Oturarak boş odada başını çevirdi. Ne olmuştu?

Bir şey elini kavradı ve onu yukarı çekti. "Hadi Madeleine. Gitmeliyiz."

BÖLÜM SEKİZ

Brok onu öne doğru çekti, odanın içinde gizlice etrafa bakındı. En azından yerde yatan Spartoslu erkek kalkmıyordu. Gerçi kafasına oldukça sert vurmuştu. *Grekking* piçi bunu hak etmemişti.

İçine girdiği sahneyi tekrar tekrar gözünün önüne getirince öfke onu sardı. Madeleine çıplak ve uzaylının altında yatıyordu, açıkça kendinden geçmişti ve erkek onu almaya hazırlanıyordu. Spartoslu, boynunu kırmadığı için şanslıydı. Onu oradan çıkarmak için elini bir kez daha çekti.

Madeleine geriye yaslandı, onu açıkça göremediği halde elini itti. "Neler oluyor? Orada kim var?"

Brok nefesini düzenledi, görünmez bir güç tarafından yakalanmanın oldukça rahatsız edici olması gerektiğini kendine hatırlattı. Belindeki cihazdaki bir düğmeye bastı ve gizlenme özelliği devre dışı kalıp kızın önüne çıkana kadar bir an bekledi. "Ben Inferno Force'tan Kaptan Brok. Sizi kurtarmaya geldim."

İnsan, ağzı açık bir şekilde ona baktı, başından ayaklarına kadar süzdü. "Bunu nasıl yaptınız?"

"Drexian teknolojisi."

Kadın bir an düşündükten sonra başını ona doğru eğdi. "Peki neden sadece iç çamaşırı giyiyorsunuz?"

Kaşlarını ona doğru kaldırdı, bakışları çıplak vücuduna kaydı.

Kız, giyinik olmadığını anında fark etmiş gibi göründü, yanakları kızardı ve serbest kolunu göğüslerini örtmek için kaldırdı. "Haklısın."

Yerdeki giysi yığınının gördü, onu aldı ve kıza uzattı. "Daha önce bunu mü giyiyordun?"

Kız başını salladı, ince kumaşı alıp aceleyle giydi, kumaş ıslak tenine yapıştı. Omzunun üzerinden buruşuk cesede bir bakış attı, kıkırdadı ve elini ağzına kapattı.

Sanki bir şeyi gevşetmeye çalışır gibi başını salladı ve cesede gözlerini kısarak baktı. "Öldü mü?"

Brok, Spartalı erkeğin göğsünün inip kalkmasını izledi. "Maalesef, değil."

Başını ona doğru çevirip, iri gözlerini sertçe kırıştırdı. "Ne demek maalesef?"

Brok yaklaşp göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü gördü. "İçki mi içtin?"

Alt dudağını ısırđı, başını yukarı aşağı salladı. "Hapı yutmamaya çalıştım ama o beni zorladı."

Brok'un içinde öfke kabardı. "Bu da onun ölmesini istememin bir başka nedeni."

İnsan ona öfkeyle bakmaya çalıştı ama bakışları daldı. "O ölürse, bu uzaylılar kimi suçlayacak sence?"

Kızın haklı bir noktaya değinmişti, ancak Brok, adamın kıza saldırmak üzere olduğunu gördüğünde hissettiğı öfkenin etkisiyle kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Brok, kızın kendinde olmadığını açıkça görmüştü ve çıplak Spartoslu adam, rızasını veremeyen bir kadını sikmekten hiç çekinmiyor gibiydi. Ama belki de durumu yanlış yorumlamıştı. Kız o sarı saçlı yaratığı istiyor muydu?

"Onu durdurmamış olmayı mı istiyorsun?"

Madeleine başını salladı. "Öyle demiyorum." Şakaklarını ovuşturdu ve ani baş hareketinin acı verdiğini belli eden bir hareket yaptı.

Elini kızın yüzüne dokundurdu. "Acı var mı?"

Kız ona boş boş gülümseyerek baktı. "İyiyim, ama kafam hala o hapın etkisi altında." Bakışları adamın vücudunda dolaştı. "İyi demişken..."

Söylentiler, insanı aptalca davranmaya iten haplardan bahsetmemişti, ama hedonist bir toplumun, insanların çekingenliklerini olabildiğince azaltmak isteyeceğini tahmin ediyordu. Teknede ve şehirde gördüklerine göre, haplar çok iyi işe yarıyordu.

"Umarım etkisi çabuk geçer," dedi, onun açık bakışları altında rahatsızlık duyarak.

"Inferno Force'tan olduğunu mu söyledin?" Bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirdi. "Drexianlarla bir bağlantısı var mı?"

"Evet. Inferno Force, Drexian ordusunun seçkin savaş birliğidir."

Kadın onu baştan aşağı bir kez daha süzdü. "Yani beni yakalamak için en sert adamlarını mu gönderdiler?"

"Genelde daha resmi giyinirim." Boğazını temizledi. "Maalesef buraya gelmeden önce denize girdim ve kıyafetlerimi mekikte bırakmak zorunda kaldım."

"Önemli değil. Dar iç çamaşırların sana yakışmış." Sözler ağzından çıkar çıkmaz elini ağzına kapattı.

Adam gülmekten kendini zor tuttu ve yerine kısa bir baş selamı verdi. "Teşekkür ederim."

"Neden öyle dedim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Sanırım o hap dilimi çözdü, bu iyi bir şey değil."

"Öyle mi?" Onun bariz utangaçlığına gülümsedi, ama iltifatından memnun oldu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona sert bir bakış atmayı başardı. "Beni kurtarmaya mı geldin?"

Onu buradan çıkarmak için neden bu kadar hevesli olduğunu hatırladı ve tekrar elini uzattı. "Spartosian uyanıp herkesi uyandırmadan buradan çıkmalıyız."

Kapıya ulaştığında onu durdurdu. "Bekle. Böyle çıkamayız. En azından sen çıkamazsın."

Brok, göğsünün bir tarafını ve kolunun yarısını kaplayan dövmelere bakarak neredeyse çıplak vücuduna baktı.

"Ortaya çıkarsın," dedi Madeleine. "Yine o kaybolma numarasını yapabilir misin?"

"Evet, ama sen hala görünür olursun."

"Ama ben onur konuğuyum. Ve diğerleri gibi giyinmişim. Spartos'lu olmak için çok irisin, ayrıca sarışın değilsin ve onların gezegenlerine heyecan katmak için seksi uzaylı erkekleri getirmediklerini hissediyorum."

Brok, seksi uzaylı olarak adlandırılınca yüzü kızardı ve hızla cihazına bastı. Kaybolduğunda, Madeleine'in sözlerinin onu nasıl etkilediğini artık göremeyince minnettar oldu.

O senin değil, diye hatırlattı kendine. Sen sadece onu kurtarmak için buradasın.

Onun onu seksi bulması bir şey ifade etmiyordu. Sonuçta, yüzü mahvolmuş olsa da, etkileyici bir fiziği vardı. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve kadının sözlerinin bir anlamı olmadığını kendine tekrar söyledi.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı kız, adamın durduğu yere bakarak.

Kapıyı itip dışarı baktı. Muhafız yoktu. Odayı bulduğunda da yoktu ve durumun değişmediğini görmek onu memnun etti.

"Bu taraftan." Elini tutup onu arkasına aldı ve saraydan uzaklaşan geniş taş koridorda ilerledi.

"Serge'nin yeri bu tarafta mı?"

Brok, görevinin tek hedefinin kadın olmadığını hatırlayınca neredeyse küfredecekti. Kemerinden diğer cihazını çıkardı ve ikinci kırmızı noktanın yanıp söndüğünü gördü. Gatazoid, sarayın bodrumunda, bulundukları yerden birkaç kat aşağıdaydı. Brok inledi. Onu tüm o katları inip, kimseye yakalanmadan dışarı çıkarma şansı neredeyse yoktu.

"Önce seni dışarı çıkarmam lazım," dedi. "Sonra Gatazoid'i almaya geri döneceğim."

Madeleine elini onun elinden çekip ellerini beline koydu. "Olmaz. Serge olmadan gitmem."

Onun sadakatine hayranlık duyuyordu, ama aynı zamanda insan dışısının Spartos'ta kalmasının Gatazoid'den daha tehlikeli olduğunu da biliyordu.

"Onu geride bırakmayacağımıza söz veriyorum. Ama önce seni mekiğe ulaştırmam gerekiyor."

Kız ona gözlerini kısarak baktı. "Dinle, o küçük Gatazoid bu çılgın karmaşa boyunca benim tek arkadaşım oldu. O, gördüğüm en tuhaf düğün organizatörü olabilir, ama ilk günden beri hep yanımda oldu. Beni tanıımıyorsun, ama ben kimseyi geride bırakmam. Onu terk edip

ve onu terk edemem, bu yüzden ikimizi de mekiğe bindirmenin bir yolunu bulmalısın."

Grek. İşler umduğu gibi gitmiyordu. Serge'yi kurtarmanın ne kadar zor olacağını açıklamaya fırsat bulamadan, duvarlar ayak sesleriyle yankılandı. Ayak sesleri onlara yaklaşıyordu.

Brok koridoru taradı ama saklanacak yer yoktu ve kesinlikle odaya geri döneceklerdi. Yaklaşan ayak sesleri oraya doğru geliyorsa, döneceklerdi. Hayır, Madeleine, yaralı Spartoslu bulunduğunda ya da kendi kendine kendine geldiğinde uzakta olmalıydı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Madeleine, gözleri terk ettikleri odanın kapısına kaydı. "Bu iyi değil."

Brok köşeden uzun gölgeler belirmediğini gördü ve Madeleine'in görülmesine sadece birkaç saniye kaldığını anladı. Düşünmeden onu duvara yasladı, vücudunu mümkün olduğunca ona yaklaştırdı ve başını eğerek onun başını kapattı. Madeleine itiraz etmek için ağzını açtı ama Brok onu sert bir öpücükle susturdu.

Onun dudakları ona doğru açıldığında, yanlarından geçen ayak seslerini belli belirsiz duyuyordu. Onun çığlığını bastırmaktan başka bir şey yapmayı planlamamıştı, ama kendini onun ağzının sıcaklığına kaptırmış buldu. Onu daha derin öperken dilini onun diline dokundurdu ve onu duvara daha sert bastırdı. İçinde biriken tüm arzu vücudunu sarstı ve duyabildiği tek şey kalbinin çarpıntısıydı. Ellerini kalçalarına kaydırırken hissedebildiği tek şey, kızın ağzının sıcaklığı ve cildinin yumuşaklığıydı.

Onu en çok şaşırtan şey, onun tepkisiydi. Onu itmek yerine, öpücüğe kendini bırakmış ve onun aciliyetine kendi yoğunluğuyla karşılık vermişti. Bir an sonra, geri çekildi ve bir adım geri attı, bulundukları yerin ve yaptığıının gerçekliği ona çarptı. Penisinin sertleştiğini ve kadının kalçasına bastırdığını fark etti.

Madeleine nefes nefese kalmış, şaşkın görünüyordu. Ona tokat atmak ya da neden onu öptüğünü sormak yerine, bakışlarını koridorda ayak seslerinin kaybolduğu yere çevirdi. "Beni görmediler."

Bir adım daha yaklaştı ve vücudu kadıninkine değdiğinde, kadın ortadan kaybolmuş gibi göründü. Tekrar geri çekildi ve boğazını temizledi. "Sana yeterince yakınsam, gizleme seni de koruyacaktır."

Gözleri onun üzerinde dolaştı, ama adam onun sadece boşluğu gördüğünü biliyordu. Elini uzattı ve parmakları adamın çıplak göğsüne değdi. "Bunu bilmek iyi oldu."

BÖLÜM DOKUZ

Madeleine nemli saçlarını alnından itti. Görünmez bir Drexian tarafından kurtarılmanın şokunu , onu sersemlikten uyandırmamışsa, öpücük kesinlikle uyandırmıştı. Dudakları hala öpücüğün etkisiyle titriyordu ve kalbi deli gibi çarpıyordu.

Şu anda onu göremiyordu, ama gizlenme cihazını kapattığında onu iyice görmüştü. Uzun boylu ve iriydi — gördüğü tüm Drexianlar gibi — ama gemide karşılaştığı, ütülü üniformaları ve keskin selamlarıyla savaşçılardan farklı olarak, bu adam sanki Dünya'daki bir motorcu barında daha rahat olacaktı. Sadece dövmele değildi, yüzünün bir tarafında bir yara izi de vardı. Yara izi onu daha az yakışıklı göstermiyordu, ya da onu şaşırtıcı akuamarin gözlerinden dikkatini dağıtmıyordu. Aslında, uzun, dağınık saçlarını ve tehlikeli görünüşünü beğendi.

Kötü çocuklara - ya da öyle görünenlere - çekilirdi ve Inferno Force'un Kaptanı Brok, yırtık pırtık vücudu ve yoğun bir şekilde parıldayan mavi gözleriyle, birinci sınıf bir kötü çocuk gibi görünüyordu. Ve o öpücük bunu kanıtlamıştı. Onu duvara bastırışında hiçbir tereddüt yoktu. Hayır, onu istediğini almaya alışkın bir adam gibi öpmüştü ve bu, omurgasında istenmeyen bir zevk titremesi yaratmıştı.

"Sanırım gittiler," dedi, onun hareket etmediğini fark edince. "Doğru."

Boğazını temizledi. "Seni servise götürecektim."

"İyi deneme." Elini onun elinden çekerek, "Serge'yi bulacaktık," dedi. "Serge'yi bulacaktık."

Brok iç geçirdi ve yüzündeki öfkeli ifadeyi görmesine gerek yoktu. Onun ne kadar yakınında olduğunu da görmesine gerek yoktu. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu.

"Bunu kolaylaştırmıyorsun, Madeleine."

Adını telaffuz edişini sevdi, her heceyi uzatarak daha egzotik bir ses çıkarması hoşuna gitti. "Bana Maddie de. Inferno Force'un işlerin kolay olmasını istediğini bilmiyordum."

Onun düşük sesli gürültüsü taş duvarlardan yankılandı. "Sadece seni korumaya çalışıyorum." Durakladı. "Madeleine senin adın değil mi?"

"Hayır, o." Ailesi öldüğünden beri neredeyse kimse ona tam adıyla hitap etmiyordu. Acil bir çağrı aldığında "Maddie" diye bağırarak daha hızlıydı ve bu takma ad, daha zarif olan Madeleine'den ona daha çok yakışıyordu. "Maddie daha kısa olduğu için çoğu kişi bana öyle sesleniyor."

"Sakıncası yoksa sana Madeleine demek istiyorum."

Onun boğuk sesiyle adını duymak onu heyecanlandırdı, bu yüzden omuz silkti. "Nasıl istersen, ama bu, Serge'yi alacağım gerçeğini değiştirmez, sen ol ya da olma."

Bir nefes daha. "Eğer benim gemimde olsaydın, emre itaatsizlikten hücreye atılırdın."

"O zaman senin geminde olmadığımıza şükret." Adamın durduğunu tahmin ettiği boş alana tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Ben Drexian savaşçısı ya da Inferno Force üyesi değilim, yani teknik olarak emirlerine uymak zorunda değilim."

Adam, kadının anlamadığı birkaç kelime mırıldandı, ama kadının tahminine göre bunlar pek de hoş sözler değildi. "Dinle," dedi kadın. "Sana zorluk çıkarmak istemiyorum, ama kendi canımı kurtarmak için buradaki tek arkadaşımı terk edemem. Eğer gideceksek, Serge'yi de yanımıza alacağız. Onu bulduğumuzda, sana verdiğin her emri seve seve yerine getireceğim."

"Gerçekten mi?"

Biraz tereddüt etti. "Serge'yi bulmama yardım edersen, sana tamamen itaat ederim."

Sıcak bir el elini sardı ve elini tuttuğunda elinin kaybolduğunu fark etti. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim, Madeleine."

Sesi o kadar ciddiye ki, midesi ters döndü. Kahretsin. Az önce ne söz verdi?

Görünmez elini daha sıkı tutarak onu öne çekti. "Sensörlerim onun bu sarayın en alt katında olduğunu söylüyor. Buradan bir arka merdiven bulmalıyız."

Yüksek tavanlı koridorda hızla ilerlediler ve görünüşte çıkmaz bir sokağa vardılar.

"Arka merdiven de buraya kadarmış," diye mırıldandı, geri dönmeleri gereken yere bakarak.

"Burada," dedi Brok. "Gizlenmiş olmalı."

Madeleine fildişi taştan duvara baktı. "Gizli bir geçit mi?" Sert kayaya vurmaya başladı ve Brok'un da aynısını yaptığını duydu. Birkaç saniye sonra, Brok'un bastırıldığı tahmin edilen küçük taşlardan biri duvara gömüldü ve bir panel açıldı.

"Burası kesinlikle birçok sır barındırıyor," dedi Madeleine, gizli merdiven boşluğuna çekilirken.

"Katılıyorum. Diğer gezegenlerle diplomatik ilişkiler kurmak istememelerinin nedenini giderek daha iyi anlıyorum."

"Diğer uzaylıların ne kadar tuhaf olduklarını bilmelerini istemiyorlar mı?"

"Öyle bir şey. Tüm nüfusu uyuşturmak için neden böyle bir şey yaptıklarını açıklamak zor olurdu."

Madeleine, hapın etkisini tam olarak hissettiği anı hatırlayarak titredi. Spartos prensinin ona ne yapacağı umurunda bile değildi. Bir parçası bunu gerçekten hoş karşılamıştı, ancak ayık olsaydı asla böyle olmazdı. Hiçbir şey olmamasına rağmen, hissettiği utanç ve pişmanlık duygusunu silkelemek için kendini hafifçe salladı. Tehlikeli bir hayat sürdüğünü ve bilinmeyeni kucakladığını düşünmek hoşuna gidiyordu, ama bu bile onun için çok fazlaydı.

Brok, binanın derinliklerine doğru kıvrılan spiral merdivenlerden sessizce inerken onu arkasında sıkıca tuttu. Bir elini taş duvara dayadı ve inerken duvarın soğuduğunu ve hafif nemli olduğunu hissetti. Şehrin su seviyesinin altında olup olmadıklarını merak etti.

Bir anda, aşağıdan gelen ve giderek yükselen sesler duydu. Brok, iki kadın geçmeden saniyeler önce onu duvara yapıştırdı ve yüksek, cıvılcıvıl konuşmalar merdivenlere ulaşana kadar nefesini tuttu.

. Onun büyük vücudunun kendisine baskı yapması ikinci kez onu korkutmadı ve o uzaklaştığında ısısını özledi.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadı, başka bir koridora açılan bir sahanlığa ulaştıklarında. Üst kat gibi yüksek tavanlı ve aydınlık olmak yerine, bu koridor karanlık ve nemliydi, duvarlardaki titrek aplikler düzensiz bir ışık yayıyordu. Havada küflü bir koku vardı ve uzaktan su damlama sesi geliyordu. Kesinlikle yeraltındaydılar ve bu düşünce tüylerini diken diken etti.

"Burası bir zindan değil, değil mi?" diye sordu, sesi titriyordu. Serge'nin başka bir hücreye kilitlenmiş olmasını dayanamazdı.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Başka bir şey söylemeden, seslerin ve gürültünün geldiği koridora doğru ilerlediler. Küf kokusu kısa sürede balık kokusuyla yer değiştirdi. Ama çiğ balık kokusu değil, pişirilen balık kokusuydu. Her ikisi de pek hoş kokmuyordu.

Sesler giderek yükseldi, konuşmalar da. Madeleine, bu gürültünün içinde Serge'nin sesini tanıdığında neredeyse çığlık atacaktı. "Orada. İleride."

Brok cevap vermedi, ama elinin Madeleine'in elinde baskı arttı ve daha hızlı ilerledi. Bir köşeyi döndüler ve koridor, bir duvar boyunca dizili fırınlardan odanın ortasındaki masalara ve başka bir duvar boyunca uzanan uzun taş tezgaha kadar insanlarla dolu devasa bir mutfığa açıldı. İşçilerden bazıları Spartosluydu, ama çoğu her türden uzaylıydı. Uzun boylu, mor tenli bir kadın tezgahta bir yığın hamuru yoğururken, bodur, boynuzlu bir uzaylı alçak bir masada gümüş rengi yılan balıklarının derisini kesiyordu. Tavanlara değen kırmızı tenli, kel kafalı diğer devasa uzaylılar, gürültüyle yanan alevlerin üzerine kocaman kazanlar taşıyorlardı.

Madeleine, odayı tarayarak uzak bir köşede Serge'yi buldu. Serge, bir taburede oturmuş, garip sekiz bacaklı bir balığın etini kazıyordu. Saçları fuşya rengindeydi ve kendine öfkeyle bir şeyler mırıldanıyordu.

"İşte o," dedi Madeleine, Brok'un tuttuğu elini kaldırarak Gatazoid'i işaret etti. "Onu mutfakta çalıştırdıklarına inanamıyorum."

mutlu olamayacak."

Serge'den azar işiteceğini biliyordu ama umursamadı. Onun güvende olduğu ve Spartosian zindanlarında kilitli olmadığı için çok mutluydu.

Görünmez Drexian'ı arkasına çekerek, Madeleine kalabalık mutfakta yolunu bulmaya çalıştı. Birkaç kişi ona meraklı bakışlar attı, ama çoğu işçinin kendi işleriyle meşgul olduğu için ona fazla aldırış etmedi.

"Serge!" diye bağırdı, ona ulaştığında.

Gatazoid, adının sesini duyunca başını kaldırdı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, ama ıslak giysilerini görünce gülümseme hızla öfkeye dönüştü. "Neredeydin? Ben burada köle gibi çalışırken yüzmeye mi gittin?"

"Tam olarak değil." Spartosian prensiyle yaşadığı tatsız karşılaşmanın ayrıntılarına girmek istemiyordu. En azından orada değil. "Seni buradan çıkarmaya geldik."

Serge, büyük yuvarlak gözlerini ona doğru kırpı. "Biz mi?"

"Bizi kurtarmaya gelen görünmez bir Drexian savaşçısının yanında duruyorum."

Serge'nin ifadesi değişmedi. "Görünmez mi?" Omuzları çöktü. "Sonunda baskı seni de etkiledi, değil mi tatlım? Sorun değil. Seni suçlamıyorum. Zor birkaç hafta geçirdik. Ben de birkaç kez halüsinasyon gördüm."

"Halüsinasyon görmüyorum," diye ısrar etti Madeleine. "Inferno Force'tan Kaptan Brok hemen yanımda."

Serge'nin alnı kırıştı. "Ne kadar garip bir ayrıntı."

"O doğru söylüyor." Brok'un sesi alçak ve derindi. "Sizi Spartos'tan kurtarmaya geldim."

Serge çığlık attı ve elindeki bıçağı düşürdü. Bıçak düz bir şekilde yere düştü ve ayakkabısının burnuna saplandı. Serge acı içinde bir çığlık daha attı ve gözleri bir kez titredi, sonra geriye yuvarlandı.

ONUNCU BÖLÜM

Brok, küçük uzaylı yere yığılmadan onu yakaladı. görünmez olduğu için, Gatazoid yarı yere yığılmış, yarı havada asılı gibi görünüyordu. Madeleine ona uzanıp onu dik tutmaya yardım ederken, Brok diz çöktü.

"Bunu ayağından çıkarsam iyi olur." Bıçağı yukarı doğru çekince Serge'nin gözleri açıldı.

"Ne oldu? Neler oluyor?" Uzaylı etrafına çılgınca bakındı, sonra gözleri ayağının üzerinde asılı duran bıçağa düştü. "Sonunda kafayı mı yedim?" Madeleine'in gözlerine kilitlendi ve sesini çaresiz bir fısıltıya indirdi. "Deliriyor muyum?"

Madeleine gülümsedi ve kolunu ovuşturdu. "Delirmedin. Söyledim ya. Kaptan Brok görünmez."

Serge ona ihtiyatla baktı, sonra boş alana göz attı ve Brok'un bıçağı kaldırıp masaya koymasını izledi. Kısa parmağını uzattı. "Yani, o orada mı?"

Madeleine, birkaç uzaylı onların tarafına bakınca onu susturdu. "Onu gizleyen özel bir cihazı var."

"Drexian gemileri gibi," dedi Brok, sadece Serge ve Madeleine duyabilecek şekilde.

Gatazoid başını salladı, bu bilgi onu yatıştırmış gibiydi. "Ve sen gizli görevde misin? Bizi buradan çıkarmak için mi?"

"Evet," dedi Brok.

Serge ayağa kalktı ve ellerini beline koydu. "Nihayet, zamanı gelmişti. Bu dondurma standını havaya uçurmaya hazırım."

Madeleine kaşlarını kaldırdı. Serge'nin Dünya'daki deyimleri kullanmasına alışmıştı, ama bu onun için yeni bir deyimdi.

"Beni buraya getirdiklerine inanabiliyor musun?" diye sordu Serge, küçük kollarını genişçe açarak. "Bütün o insanlardan beni, mutfakta çalışmaya? Onlara becerilerimi ve niteliklerimi anlattım, ama o kendini beğenmiş sarışın beni dinledi mi? Hayır, dinlemedi"

dinlemedi. Beni buraya sürükledi. Hem de buraya! Sanki hayatımda hiç balık temizlemişim gibi."

Madeleine, Gatazoid'in koluna hafifçe vurdu.

"İyi olduğuna sevindim," dedi Serge, hızlıca nefes aldıktan sonra, insan kadına bakarak. "Seni geri götürmeleri için ısrar ettim, ama beni dinlediler mi? Tabii ki hayır. Kraliçe seni nereye götürdü?"

Madeleine yutkundu. "Açıklaması zor. Bir tür dinlenme alanı." Serge'nin yüzünde öfke belirdi. "Dinlenme mi?"

"Evet, ama kıskanmaman gerektiğini söyleyeceğim, bana güven," dedi Madeleine. Ona. "Serge, bu gezegende gerçekten çok garip bir şeyler var." "Açıkça görülüyor. Benim gibi sanatçıları balık temizlemek için çalıştırıyorlar."

Madeleine gözlerini devirdi. "Ondan da öte. Sudaki bir şey herkesi sersemletiyor ve bize verdikleri mavi haplar radyasyon zehirlenmesini önlemek için değil."

Serge elini boğazına götürdü. "Öyle değil mi? Zehirli olduklarını söyleme. Ölecek miyim? Öleceğim, değil mi? Biliyordum. Bu benim sonum."

"Ölmeyeceksin. Ama bu haplar engellemeleri azaltıyor ve normalde yapmayacağı şeyler yapmana neden oluyor."

Serge başını bir yana eğdi. "Bu, az önce neden gülmekten kendimi alamadığımı açıklıyor. Ve sen de benim asla gülmediğimi bilirsin." Şüpheyle odanın içindeki herkese baktı. "Yani, buradaki herkes uyuşturulmuş mu?"

"Buradaki çalışanlar değil herhalde," dedi Brok. Mutfaktaki uzaylıların hiçbiri aşırı neşeli veya heyecanlı görünmüyordu.

"Tipik," diye homurdandı Serge. "Buradaki müdür çok katı, tüm bu süre boyunca tek bir kişi bile gülümsemedi."

"Müdür mü?" Madeleine omzunun üzerinden baktı.

Serge elini salladı. "Mecaz, hayatım. Ama burayı yöneten yaratıkla uğraşılmayacak biri, o kadarını söyleyeyim."

Brok, geniş ve kalabalık odaya bir kez daha göz gezdirdi. Neyse ki, herkes işini bitirmeye o kadar odaklanmış görünüyordu ki Serge ve Madeleine'e pek dikkat etmiyorlardı — ve onu göremiyorlardı. Görebilselerdi, tepkilerinin çok farklı olacağını tahmin ediyordu.

"Gitmeliyiz." Serge'nin mutfakta gördüğü muameleyle ilgili giderek uzayan şikayetlerini keserek sözünü kesti.

"İki kez söylemene gerek yok." Serge ayağa kalktı ama hemen yüzünü buruşturdu. "Ayağın mı?" Madeleine ayakkabısındaki küçük kesiklere baktı.

"Ayak parmağım," diye açıkladı Serge. "Hançerle bıçaklandım."

Brok, balık bıçağını hançer olarak adlandırmazdı, ama Gatazoid'i düzeltmeye tenezzül etmedi. "Yürüyebiliyor musun, yoksa seni almak için başka bir kurtarma ekibi göndermeli miyiz?"

Serge keskin bir nefes aldı ve omuzlarını düzeltti. "Sonra mı? Dilini ısır. Tırnaklarımla sürünerek de olsa buradan çıkacağım."

"Umarım o kadar ileri gitmez," dedi Madeline, gülmekten kendini zor tutarak. Serge'nin dirseklerinden birine elini koyarak onu hafifçe kaldırdı.

Brok, Madeleine'in diğer elini tuttu — elini görünmez hale getirdi — ve kalabalık, buharlı odadan geçerek onu koridora doğru götürmeye başladı. Serge, Madeleine'in diğer yanında topallayarak yürüdü. Koridorun girişine vardıklarında Serge yüksek bir ses çıkardı ve aniden durdu.

Noovian viskisi kadar yeşil bir cilde sahip, başını vücuduna bağlayan bir dizi sallanan çeneye sahip bir kadın yolunu kesti. O kadar genişti ki, yere kıvrılan kalın kuyruğuna basmadan etrafından geçmeleri imkansızdı.

Brok onun hangi türden olduğunu bilmiyordu, ama kalın ve pullu derisiyle kısmen amfibi gibi görünüyordu. Her neyse, hiç de memnun görünmüyordu.

Küçük gözleri Serge'ye sabitlenmişti. "Nereye gidiyorsunuz?"

"O benimle," dedi Madeleine, sesi sabit ve kararlıydı. "Peki sen kimsin?"

Madeleine omuzlarını geriye attı. "Kraliçenin misafiri. Bu benim uyuru."

Brok'un mutfak m¼d¼r¼ sandığı uzaylı kadın başını salladı ve çenesi sallandı. "O benim çalışma ekibine atandı."

"Bu bir hata," dedi Madeleine. "Ayrıca, yaralı ve tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

"Bana gayet iyi görünüyor."

"Ayağım." Serge'nin sesi, ayağını gösterirken cıvıltıdan biraz daha fazlasıydı.

M¼d¼r aşağıya baktı, sonra tekrar yukarıya, ince yeşil dudakları kıvrıldı. "Kolları çalışıyorsa, işe geri dönmesi gerekiyor."

Madeleine kaşlarını çatı, sonra Brok'un durduğu yere baktı ve ağzı açık kaldı. Aşağıya baktığında, gizleme cihazının titrediğini ve vücudunun görünür ve görünmez hale geldiğini gördü.

Grek. Cihazı tıklattı, ama gardiyanın büyük kafası ona doğru dönmeden önce, sert, parıldayan gözleri açıldı.

"Burada neler oluyor?" Sesi çenesi kadar titriyordu.

Vücudu tekrar tamamen kaybolduğunda, Madeleine'in elini bıraktı ve gardiyanın büyük kuyruğunun üzerinden atladı. Arkasına yaklaşarak, o tepki veremeden kalın kolunu boynuna doladı. Diğer koluyla kilidi tutarken, başını sıkıca kavradı ve kız direnmeye başladı.

Madeleine ve Serge, uzaylı görünmez kollarına tırmanmaya başlayınca ağzı açık bir şekilde bakakaldılar. Uzaylı, kolları havada savrulurken kuyruğu da arkasında çılgınca sallanıyordu. Mutfaktaki birkaç işçi bile, gardiyanın hiçbir sebep yokken dönüp kıvranmasına bakakaldı. Uzaylının yeşil teni kızardı ve hareketleri yavaşladı. Sonunda Brok, cansız yarattığı yere indirdi.

"O...?" Serge, taş zeminde uzanmış cansız figürden gözlerini ayırmadan sordu.

Brok, boynunda nabız hissedene kadar çenesinin etrafını yokladı. "Sadece bayılmış."

"İnsanları öldürmek konusunda oldukça yetenekli," dedi Madeleine.

"Sanırım bu kullanışlı bir beceri," diye mırıldandı Serge, Madeleine onu uzaylının üzerinden kaldırırken.

Brok, mutfak çalışanlarından birkaçının gardiyana doğru hareket etmeye başladığını gördü, yüzlerinde şok ve bazılarının gizleyemediği sevinç ifadeleri vardı.

"Ona ne oldu bilmiyorum," dedi Madeleine abartılı bir omuz silkmeyle. "Birden yere yığıldı."

Çalışanlar onaylayarak mırıldandılar. Kimsenin ona dokunmadan düştüğünü görmüşlerdi.

Serge koridoru işaret etti. "Hepiniz burada kalın. Biz yardım çağıracağız."

Brok, Madeleine'in elini tekrar tuttu ve üçü koridorda hızla ilerlemeye başladı, bir köşeyi döndüler ve iki gömleksiz sarışın erkeğin arasında duran, neredeyse beyaz saçlı bir Spartoslu kadına rastladılar. Yabancıların görünmezliğini fark etmemeleri için elini bıraktı.

"İşte buradasın, canım." Kraliçe Madeleine'e gülümsedi. "Her yerde seni arıyorduk."

Madeleine'in yüzündeki kısa süreli şaşkınlık, hemen yerini rahatlamaya bıraktı. Kadının elini tuttu. "Beni bulduğunuz için çok mutluyum. Serge ve ben yardım aramaya çıkmıştık. Sarayda biri kaçmış, bana saldırmaya çalışıyor!"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kraliçenin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana saldırmak mı?"

Madeleine, histerik bir kadın gibi konuşmaya çalışarak başını salladı. Zayıf kadınları taklit eden kadınlardan nefret ettiği için, zor durumda olan kadın rolünü oynamaktan hoşlanmazdı, ama kırılğan bir kadının daha sempatik olacağını ve Spartosluların daha kolay inanacağını düşündü. "Oğlunuzla birlikteyken biri ona saldırdı. Yardım çağırmak için koştum."

Emir veren bakışlar nemli koridoru taradı. "Buraya yardım çağırmak için mi koştun?"

Madeleine zorlukla yutkundu. Hikayesi dağılmaya başlamıştı ama daha da ısrarcı olması gerektiğini biliyordu. Şüpheyeye düştüğünde her zaman ısrarcı olurdu. "Panikledim ve kayboldum. Buradaki merdivenler ve koridorlar çok kafa karıştırıcı." Gözlerini kraliçenin yanındaki erkeklere çevirdi. "Kapıların dışında muhafızlar olabilir diye düşündüm ama kimse yoktu."

Kraliçenin ifadesi değişti.

Aynen öyle, kaltak, diye düşündü Madeleine. Kapıların dışında neden kimse yoktu, sen biliyorsun. Domuz oğlun içeri girerken onları kovdu, böylece bağırırsam kimse duymazdı.

"Kim olduğunu iyi göremedim ama oğlun sana söyleyebilir. Arkadan vuruldu."

Kraliçe başını salladı. "Öyle dedi."

Madeleine yapmacık bir rahatlama iç çekişi çıkardı. "İyi olduğuna çok sevindim. Ciddi şekilde yaralanmış olabileceğini düşündüm. Hiç muhafız bulamayınca, beni teselli eden Serge'yi buldum."

Serge, elini beceriksizce okşadı. "Sakin ol, tatlım."

"Sana rastladığımızda yardım aramaya gidiyorduk." Madeleine, çenesi titremesine rağmen kraliçeye en tatlı gülümsemesini gösterdi.

"Yaralanmadığın için çok sevindim, canım." Kraliçe kendini toparladı ve Madeleine'in hikayesine inanmaya karar vermiş gibiydi. "Halkımızdan böyle şiddet içeren bir suç işleyen birini hayal bile edemiyorum. Bizde böyle bir şey yok."

Çünkü herkesi sürekli bir coşku halinde tutuyorsunuz, diye düşündü Madeleine.

Kraliçe keskin bir nefes aldı ve yanındaki çıplak göğüslü iki erkeğe hızlıca bir bakış attı. "Yabancı bir istilacı olmalı."

Madeleine, mutfaklarda ve muhtemelen şehrin çeşitli yerlerinde hizmetçi olarak çalışan birçok uzaylı olduğunu belirtmek istedi. Spartos, toplumun homojen görünmesini tercih ediyordu, ama gezegenlerine başka türlerin girmesine izin vermedikleri fikri kesinlikle yanlıştı.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Birinin gelebileceğini bekliyorduk..." Kraliçe'nin sözleri Maddie'den Serge'ye kayan gözleriyle kesildi.

Demek Drexianların onları kurtarmaya çalışacağını bekliyorlardı, diye düşündü Maddie. Spartosluların Drexian imparatorluğuna haber verdikleri iddiasının yalan olduğunu biliyordu, ama kraliçenin bunu neredeyse ağzından kaçırmaması ilginçti.

"Eminim bunu birine söylemelisiniz." Madeleine ona tatlı bir gülümseme verdi. "Sizi alıkoymayalım."

"Saçmalamayın." Kraliçe kolunu tuttu, tutuşu yine beklenenden daha sıkıydı. "Siz ve küçük arkadaşınız tehlikede olabilirsiniz. Yabancı istilacının peşinizde olduğunu varsayabilirim. Spartosluları saldırmak için kimsenin bir nedeni olamaz."

Aklıma birkaç neden geliyordu, diye düşündü Madeleine.

Mantıklı bir itirazda bulunamadan, iki muhafızın eline teslim edildi.

"Misafirimizi kule odasına geri götürün," diye emretti kraliçe, sonradan aklına gelmiş gibi Serge'ye parmağıyla işaret etti. "Ve küçük olanı da. Sarayı kapatmak ve şehri yüksek alarma geçirmek için gerekli önlemleri almalıyım. Gezegenimizde davetsiz misafirler varsa, onları bulacağız."

Madeleine, Brok'un nerede olduğunu bilmiyordu. Kraliçe ortaya çıkar çıkmaz elini bırakmıştı ve Madeleine onun yanında durduğunu hissetmemişti. Bir yanı onun gizlice kaçtığını umarken, diğer yanı onun rahatlatıcı dokunuşunu özliyordu.

Görünmez olmasına rağmen, onun büyük elinin elini tutmasının hissini seviyordu. Bu ona uzun zamandır hissetmediği bir güven duygusu veriyordu ve bunun özlediğini bile bilmiyordu.

Güvenlik, yıllardır kaçınmak için her şeyi yaptığı bir şeydi. Ölümcül olsa bile denedi. Chicago'nun en tehlikeli mahallesinde paramedik işi aradı. Genellikle iki kez düşünmeden tehlikeli durumların içine atladı. Her vardiyanın sonuncusu olabileceğini bilmenin verdiği heyecanı arzuluyordu. Ölümün yaklaştığının farkında olmak, ebeveynlerinin öldüğü zamanki gibi şok olmak daha iyiydi. Ayrıca, tren kazasından ailesinden tek kurtulan oydu ve toplamda sadece üç kişi hayatta kalmıştı. Zorlukları aşmak onun işiydi. Güvenli oynamak değil. Tabii ki, gizlenme cihazı yine arızalanırsa, güvenli olmaktan çok uzak olurlardı.

Maddie, Drexian'dan herhangi bir iz var mı diye koridoru taradı, ancak onu tekrar görmeyi istemediğini biliyordu. Kraliçe, uzun eteği arkasında dalgalanarak koridordan hızla geçti. Muhafızlardan biri Madeleine'in koluna uzandı, ama o onu itti.

"Sizi takip edebiliriz, teşekkürler."

Sarışın erkekler birbirlerine baktılar, ama biri önden giderken diğeri arkadan takip ederek uzun koridordan geri döndüler. Madeleine arkasına baktı. Brok onları takip ediyor muydu?

Gizli merdivenleri kullanmak yerine, muhafızlar onları uzun bir tünelden geçerek başka bir binaya götürdüler. Birkaç grup muhafız yanlarından hızla geçti ve şehrin enerjisinin değiştiği belliydi. Kanalın üzerinde uzanan kapalı taş yürüyüş yollarından birinden dışarı baktı ve muhafızlarla dolu birkaç teknenin hızla geçtiğini gördü. Kahkahalar ve keyif çatarak dinlenen sakinlerle dolu teknelerden eser yoktu.

Kuleye ulaşmadan kaçmaya çalışmalı mıydı? Madeleine arkasına bakıp, arkadan gelen muhafızlara başıyla selam verdi. Adamlar ondan daha iriydi — Serge, tanıdığı tek iri adamdı — ama bu, onları alt edemeyeceği anlamına gelmezdi. Önündeki adam ne olduğunu anlamadan, arkadaki adamı tekmeyle yere serip geçebilir. Ama iki muhafızı ortadan kaldırdıktan sonra,

şehirdeki güvenlik önlemlerinin sıkılaştırıldığı ve Drexian'ın nereye gittiğinden emin olmadığı düşünülürse, Serge ile nereye gidecekti?

Başını çevirerek, Maddie onu takip ettiğine dair herhangi bir işaret aradı. Serge, yarı yürür yarı sendeleyerek yanında ilerlerken pek sessiz sayılmazdı, ama Maddie hiçbir ses duymuyordu. Kaçmak için can atıyordu, ama içgüdülerini bastırdı. Sabır hiç bir zaman onun erdemlerinden biri olmamıştı, ama kimliğini bu kadar erken açığa çıkarmak istemiyordu. Kraliçe'yi, oğlunun saldırısıyla hiçbir ilgisi olmadığına ikna etmişti. İki muhafızı ortadan kaldırmak, davasına yardımcı olmazdı. Derin bir nefes aldı ve yürümeye devam etti.

Muhafızlar, Madeleine'in Serge'ye yardım ederken yavaş adımlarına uyum sağlamış olsalar da ve koridorlarda ve geçitlerde ilerlemeleri yavaş olsa da, kısa sürede odalarına çıkan kıvrımlı merdivenleri tırmanmaya başladılar.

"Bu adamların eğimli merdivenleri keşfetmediklerine hala inanamıyorum," dedi Serge sahne fısıltısıyla.

Kulenin tepesine ve karşılıklı iki odanın bulunduğu sahanlığa ulaştılar. Madeleine yenilgiyi kabul etmekten kendini alamadı. Başladıkları yere geri dönmüşlerdi ve Brok onu bulduğunda olduğu kadar gezegenden uzaklaşmamışlardı.

Brok haklı mıydı? Onunla birlikte mekiğe gitmeli ve Serge'yi almaya gelmesine izin vermeli miydi? Gatazoid'e baktı ve düğün planlayıcısına karşı ani bir sevgi duydu. Hayır, olmaz. Eğer şehri kapatmış olsalardı ve Brok Serge'yi çıkarmasaydı, kendini asla affetmezdi. Ayrıca, çıkmak için daha fazla şansları olurdu, değil mi?

Kule tepesindeki kapının arkalarında gürültüyle kapanması, hem onu hem de Serge'yi irkiltti. Bir klik sesi, bu sefer kapının kilitlendiğini haber verdi.

"Kaçış planı da buraya kadarmış," diye homurdandı Serge, kısa koridordan odasına doğru topallayarak ilerlerken.

"Umarım kaptan yakalanmaz." Madeleine kapısını açtı ve penceresinden içeri sızan ışığın hızla azaldığını fark etti. Pencerenin yanına gidip aşağıya baktı ve kanalda devriye gezenleri gördü.

"O görünmez." Serge, yaralı ayağının ağırlığını azaltmak için bir elini kapı eşiğine dayadı. "Onu nasıl yakalayabilirler?"

Maddie çıplak kollarını ovuşturdu. "Eğer o cihazı yine bozulursa, çok kolay."

Önünde bir ışık parladı ve Inferno Force kaptanı odasında belirdi. "Bir daha arıza yapmayacak ve sana sensiz gitmeyeceğimi söylemiştim."

Serge, elini kalbine bastırarak geriye sendeledi. "Beni böyle korkutma! Az kalsın kalp krizi geçiriyordum. İki tane var diye birini feda etmeye razı olduğumu sanma." Spartosian muhafızlarının her an içeri dalmasını beklermişçesine arkasına baktı. "Bizi nasıl takip etmeyi başardın?"

"Son erkeğin arkasıdaydım ve kapıyı kapatmadan hemen önce içeri süzüldüm. Neyse ki, ikiniz yürürken yeterince gürültü yaptınız, kimse beni duymadı."

Serge burnunu çekti. "Şey, ben yaralıyım, çok teşekkürler." Başını bir yana eğerek kaptana odaklandı. "Biliyor musun, bir Drexian savaşçısı için pek giyinik sayılmazsın."

Brok'un yüzü kızardı. "Tespit edilmemek için ıslak giysilerimi çıkarmak zorunda kaldım."

"Oh, şikayet etmiyorum." Serge ona göz kırptı, sonra sağlam ayağıyla döndü. "Şimdi bacağımı yukarı kaldırıp, kilitli bir kuleden nasıl kaçacağımızı bulmak için sizi ikinize bırakacağım."

Madeleine onun arkasından baktı, sonra gözleri Brok'a kaydı. O muhteşem öpücüğü ve sert vücudunun kendisine bastırışını hatırlamadan edemedi. Şimdi sadece birkaç adım ötesinde duran, neredeyse çıplak, sert vücut.

Seni kurtarmak için burada, Maddie, diye tekrarladı kendi kendine. O öpücük seni korumak içindi. O seni geri getirmek için gönderilmiş sert bir Drexian savaşçısı. Bu onun görevi. Başka bir şey değil.

Bakışları onun vücudunu, dövmeli kollarına kadar taradı ve bacaklarının arasında bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Bu lanet olası bir utançtı, hepsi bu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Neden ona öyle bakıyordu? Brok, ikisinin yalnız olduğunu çok iyi biliyordu ve neredeyse hiçbir şey giymemişti. Görünmezken bu büyük bir sorun değildi elbette, ama şimdi kendini elleriyle örtme dürtüsüyle mücadele ediyordu. Ve kız ona bu şekilde bakmaya devam ederse, kendini örtmek zorunda kalacaktı. Penisi zaten tepki vererek seğirmeye başlamıştı ve sertleşmediğinde bile onu zar zor saran boxer şortuyla ereksiyonunu gizlemek neredeyse imkansızdı.

"Açıklamak ister misin?" diye sordu sonunda. İçgüdüsel olarak aşağıya baktı.

"Ne?"

"Neden benimle birlikte buraya kilitlendin?" Kızgın bakışları öfkeyle parladı. "Fırsatımız varken o iki muhafızı halletmeli ve kaçmalıydık. Şimdi şehir güvenlik görevlileriyle doldu, buradan asla çıkamayacağız."

Onu tahrik olmakla suçlamadığı için neredeyse gülecekti. Sonra kızın ne kadar öfkeli olduğunu gördü, elleri belinde, ayağı taş zemine vuruyordu. Komuta kararlarının sorgulanmasına alışık değildi, ama insan kadınları kurtarmaya da alışık değildi. Onların her zaman kolay idare edilmediğini duymuştu.

"Dediğin gibi, güvenlik her yerde. Seni ve Gatazoid'i görülmeden çıkarmam imkansızdı."

"Serge. Gatazoid'in adı Serge."

"Serge," diye tekrarladı. "Serge'nin o haldekiyle dışarı çıkaramazdım."

Madeleine kapısına eliyle işaret etti. "O bir drama kraliçesi. Eminim ayağı o kadar da kötü değildir."

"Duydum, bayan," Serge'nin boğuk sesi, odalarını ayıran koridorun diğer tarafından geldi. "Ayak parmağım bir tendonla bağlı ve dramatik davranışlardan nefret ederim."

Sessiz kaldı ve Madeleine başını salladı. "Şimdi de bana sessiz muamele yapıyor." Başını salladı. "Sizin Drexianların

efsane askerler olduğunu sanıyordum. Serge haftalardır bana sizden bahsediyordu, nasıl gelip bizi kurtaracağınızı anlatıyordu. Şu ana kadar pek etkilenmedim."

Sözleri ona yumruk gibi çarptı, ama aynı zamanda içindeki ateşi de alevlendirdi. Her adımında onu engelledikten sonra, şimdi de sonuçtan şikayet mi ediyordu? "Serge'yi bulmamızda ısrar ettin, biz de bulduk. Her kararın bir sonucu vardır, Madeleine. Kimliğim ortaya çıkarsa, seni gizli gemime kim götürecektir? Bu, diğer türlerle teması reddeden bir gezegene çok hassas bir görev. Lazer silahlarıyla uçarak gidemeyiz."

"Inferno Force'un tam da bunu yaptığını sanıyordum. Silahlar ateş altında uçmak. Önce ateş et, sonra soru sor, değil mi?"

Serge bu kadına ne anlatmıştı? "Bu durumda değil. Spartos hakkında saldırı düzenleyecek kadar bilgi sahibi değiliz, ayrıca mümkünse onlarla savaşmak da istemiyoruz. Zaten Kronock'larla savaş halindeyiz."

Kadın ona bir bakış attı. "Inferno Force'un bir kaptanının gerçekten böyle gizlice dolaşmak istediğini söyleyemezsin. Serge'den hikayeleri duydum. Sizlerin ne yaptığını biliyorum." Bakışları onun yara izine kaydı. "Senin bir savaşçı olduğunu biliyorum."

Brok, kadının savaş izine yaptığı atıf yüzünden, sözlerinden çok, irkildi. "Çünkü savaşların izlerini görebiliyorsun diye mi?"

Brok genellikle yüzündeki yara izini düşünmezdi. Alıştığı bir şeydi, ama yüzünün bir tarafını boydan boya kesen uzun yara izinin hala kızıl ve öfkeli bir çizgi olarak cildini bozduğunu unutmamıştı. Bu yüzden odasında ayna bulundurmazdı. Yara izine verdiği tepki, ona eskiden olduğu genç, yakışıklı savaşçıdan çok uzak olduğunu hatırlattı. Ve bir haraç gelini alma şansı çoktan geçmişti.

Bir zamanlar listedeydi, ama onun için seçilen insan, yüzünün şekil değiştirmiş halini görünce işler ters gitmişti. Hediye gelininin gözyaşlı gözlerini ve titreyen çenesini hatırlayınca, ellerini yumruk yapıp sıktı. O bakışı ve ona verdiği dersi hayatı boyunca unutmayacaktı. O bir eşe layık değildi. Onu reddeden kurban gelini hatırlayarak Madeleine'e kaşlarını çatı.

"Ben öyle demek istemedim..." diye başladı, yüzü sarsılmıştı.

O, sesini yükselterek sözünü kesti. "Haklısın. Ben savaşmaya, terlemeye ve kanamaya alışkınım. Sayamayacağım kadar çok düşman askeri öldürdüm. Bütün savaş gemilerini havaya uçurdum." Yara izini gösterdi. "Acı ve ölüm bana yabancı değil, bunu açıkça görebilirsin. Ama sen benim Inferno Force savaşçılarından biri değilsin ve savaşa susamış olduğum için hayatını tehlikeye atamam."

Kız ona bakarak yutkundu. "Benim için endişelenmene gerek yok. Kendimi koruyabilirim." Çenesi sıkıydı, koyu renkli gözleri parılıyordu. "Ben de ölümden ya da acıdan korkmuyorum."

Tek bir adımla aralarındaki mesafeyi kapatarak, kızın üzerinde dikilmeye başladı. "Ölümden ya da acıdan korkmadığımı hiç söylemedim. Sen de korkmalısın."

Madeleine çenesini öne çıkardı. "Ben korkmuyorum."

Gözleri dudaklarına kaydı ve parmağıyla dudaklarının kavisli şeklini izleme dürtüsüne karşı koydu. Çok cesurca davranıyordu, ama gözlerinde büyük bir acıyı sakladığını görebiliyordu. Bunu biliyordu, çünkü kendi yansımasında da aynı ürkek bakışı görmüştü. "O zaman senin için korkmalıyım. Kendini güvende tutmazsan, bu benim sorumluluğum olur."

Zayıf bir kahkaha attı, ama başını geriye eğip ona bakarken nefesi sığıdı. "Beni tehlikeden uzak tutmak senin sorumluluğun değil. Ben kimsenin sorumluluğu değilim. Kendime bakabilirim."

Adam bir eliyle kızın yüzünü kavradı, nasırlı başparmağını çene kemiği üzerinde gezdirdi. Kızın vücudu gerildi ama geri çekilmedi. "Boyundan daha güçlü olduğumu biliyorum ve bir süredir kendine dikkat ettiğini sanıyorum, ama bir konuda yanılıyorsun."

Kız tek kelime etmedi, ama dudakları hafifçe aralandı.

"Sen benim sorumluluğumsun, Madeleine. Seni bulup eve getireceğime söz verdiğim anda, sen benim oldun." Başparmağı kızın alt dudağını okşadı ve kızın ağzından bir nefes kaçtı. "Ve hiçbir şeyin, hiç kimsenin, seni de dahil, beni durdurmasına izin vermeyeceğim."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Serge'nin peşine düşersek bana itaat edeceğini kabul etmiştin, değil mi?" Omuzlarını silktili, çaresizce eğilip onu tekrar tatmak, dudaklarını dudaklarıyla yakalamak ve sıcak dudaklarının kendisine teslim olduğunu hissetmek istiyordu. "Beni dinlemek istemiyorsan sorun değil. Seni omzuma atıp götürebilirim."

Küçük bir öfke dolu ses çıkardı. "Cesaret edemezsin."

Brok onun gözlerine baktı. "Cesaret edemem mi? Seni korumak istediğim konusunda şaka yapmıyorum, Madeleine. Ben Inferno Force'un kaptanıyım, emir vermeye ve emirlere itaat edilmeye alışkınım. Seni bu gezegenden sağ salim çıkaracağım."

Koyu renkli göz bebekleri büyümüştü. "Sana inanıyorum."

O kadar yakındılar ki, gözlerini ondan ayırmadan hızlıca nefes verirken nefesinin dudaklarını gıdıkladığını hissetti. Bir eliyle yüzünü tutarken, diğer elini sıkıca yumruk yapıp yanına koydu. Arzusu onu sardı, ince siyah iç çamaşırı onu dışarı çıkmamak için gerginleşmişti ve ona doğru birazcık bile yaklaşırsa ona değeceğini biliyordu.

Onu ne kadar çok istese de, yapmaması gerektiğini biliyordu. Koridorda onu öpmek bir hataydı, ama zorunluluktan kaynaklanan bir hataydı. Gizleme cihazının çalışması için onu susturması ve ona olabildiğince yakın olması gerekiyordu. Onu öpmek bir hata olmuştu, ama en azından bunun daha büyük bir amacı olduğunu kendine söyleyebilirdi. Ve işe yaramıştı. Kimse onları görmemişti.

Şimdi ise böyle bir mazereti yoktu. Kızın odasında yalnızdılar. O, kızı kurtarmak ve eşleştirilmek üzere Tekne'ye geri götürmekle görevli Drexian savaşçısıydı. Kızın eşi değildi. Asla eşi olamazdı. Kız onu asla istemezdi. Gerçekten istemezdi. Onu bu şekilde dokunmamalıydı, ama elini kızın yumuşacık yüzünden çekemiyordu.

Brok bir an için gözlerini kapattı, kadının yumuşacık dudaklarının ve parmaklarının altında hızla atan nabzının tadını çıkardı. O senin değil, diye hatırlattı kendine, bu sözler midesinde bir çukur oluşturdu.

"Kaptan?" Kızın fısıltısı gözlerini açmasına ve erimiş ve muhtaç bakışlarıyla kızın gözlerine kilitlenmesine neden oldu. "Sana inanıyorum."

Bir an için, bakışlarında arzu gördüğünü sandı, ama sonra elini yüzünden çekip geri adım attı, düzensiz bir nefes aldı ve heyecanını ondan saklamak için aniden arkasını döndü. "Bu konuda anlaştığımıza göre."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Madeleine sırt üstü yatmış, gözleri tavana dikilmişti. Ay ışığı taştan yansıyarak odayı karanlığa gömmüyordu, ama pencerenin dışındaki şehir hâlâ hareketliydi. Spartos şehrinde alıştığı şarkı ve kahkahalar değil, kanalları arayan teknelerin uğultusu ve ev ve binalarda davetsiz misafirleri arayanların kapılara vurdukları sesler duyuluyordu.

Elbette, tüm bunlar boşunaydı. Spartos prensine saldıran davetsiz misafir şehirde dolaşmıyordu, bu yüzden hiçbir şey bulamayacaklardı. O, kızın yatağının yanındaki yerde yatıyordu.

Inferno Force'un kaptanının taşın üzerinde uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş halde uyuduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu. Düzenli nefes alıp verişini duyabiliyordu. Aşağıya bakmasına gerek yoktu, ay ışığının yumuşak parıltısının geniş göğüs kaslarını aydınlatıldığını ve bronz tenini granit gibi gösterdiğini biliyordu. Tavandan gözlerini ayırmasına da gerek yoktu, sıkı siyah boxer şortunun, aniden ona sırtını döndüğünde kumaşın altında uzanan devasa penisini zar zor tuttuğunu biliyordu.

Hayır, Madeleine, kolunu yatağın kenarına uzatıp ona dokunabilecek kadar yakınında yatan yakışıklı Drexian'ın farkındaydı. Tabii ki bunu yapmayacaktı. Ona dokunmaya cesaret edemezdi. Yüzünü okşadığında dizlerinin bağları çözülmek üzereyken, koridorda onu öptüğünde verdiği tepkiyi hatırlıyordu. Her zaman kontrolün kendisinde olduğunu övünen biri olarak, Drexian kaptanına karşı tepkilerini kontrol edemiyor gibiydi.

Derin bir nefes verdi. Nasıl bu kadar derin uyuyabiliyordu? Onu korumak için yerini onun odasında almıştı. En azından öyle demişti, ama o yatağa girer girmez, o yerde yatmakta ısrar edince, hemen uykuya dalmış ve o, olan biteni düşünerek uyanık kalmış, düşünceleri kontrolden çıkmıştı.

"Tipik," diye fısıldadı kendi kendine.

"Ne tipik?" Adamın alçak, derin sesi onu ürküttü ve başını yana çevirdi.

Devasa vücudu, yatağın ucunu aşan uzun, ince bir çizgi halinde duruyordu, ama gözleri açıktı ve onu izliyordu.

"Uyuyorsun sandım." Kalbi göğsünde çarparken, ay ışığının çıplak tenini aydınlatıp koyu renkli göğüs dövmesini daha da sert gösterdiği adamı izledi.

"Biliyorum."

Sırıtırıyor muydu? Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını geriye çevirip tavana bakmaya başladı. Ne kadar zamandır onu izliyordu? Ve neden kalbi bu kadar hızlı atıyordu?

"Dinlenmelisin," dedi.

"Sen de öyle." Neden bu kadar ters davrandığını bilmiyordu, sadece stresin onu düşünmeden hareket ettirdiğini ve sözlerini ölçmeden konuştuğunu biliyordu.

"Ben iyiyim. Drexianlar insanlara göre çok fazla uykuya ihtiyaç duymaz."

Yatağın üzerinde dönerek başını bir eliyle destekledi. "Öyle mi? Kaç insanla tanıştın?"

O da dönerek onun pozisyonunu taklit etti. "Sen ikincisin." "Bu seni uzman yapmaz."

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Belki değil, ama Drexianlar yıllardır insanları inceliyor. Türünüz hakkında çok şey biliyoruz. Tekne'ye hiç gitmemiş olsam da, türünüz hakkında çok şey biliyorum."

"Hediye gelin olayından mı bahsediyorsun?" Bunu söylerken gözlerini devirmeden edemedi.

Kafasını hafifçe eğdi. "Evet. Hediye gelin olmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Kaçırılıp, hiç tanımadığın biriyle evlenmeye zorlanmak hoşuna gider miydi?"

Adam bir an sessiz kaldı. "Sanmıyorum. Ama sana asla bir şey yapmaya zorlanmayacaksın. Hediye gelin olmayı reddedebilirsin."

"Ve reddedilenler bölümüne atılmak mı?" Ona küçümseyen bir bakış attı. "Vay canına, teşekkürler."

Madeleine neden öfkesini ondan çıkardığını bilmiyordu. O sadece onu kurtarmak için gönderilmiş bir adamdı ve uzaylılar tarafından kaçırılma, posta ile sipariş edilen gelin olayıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Hiç Tekne'ye gitmedin mi?"

Kafasını kısa bir hareketle salladı.

"Tüm Drexianların evlenmek için oraya gittiğini sanmıştım." Ona baktı. "Yani senin için haraç gelin yok mu?"

"Hayır." Cevabı kesikti.

Muhtemelen ısrar etmemeliydi. Bu konuyu konuşmak istemediğini hissedebiliyordu, ama merak ediyordu. "Bana, imparatorluğun en seçkin savaş gücünün bir kaptanının neden istediği kadını seçemediğini açıkla."

"Inferno Force, şehir dışında savaşıyor. Orası insan kadınlar için uygun bir yer değil."

Bu mantıklıydı, ama tek nedenin bu olduğuna inanmıyordu. "Eminim Inferno Gücü'nden bazı savaşçılar evleniyordur. Serge'nin bana son zamanlarda planladığı iki ya da üç Inferno Gücü düğününden bahsettiğini hatırlıyorum."

Yine sessizlik. "Her savaşçı uygun değildir."

Bakışları vücudunda aşağıya doğru kaydı, sivrilen, dalgalı karnını, kaslı bacaklarını ve kalın, dövme kollarını inceledi. Daha "uygun" bir erkek örneği varsa, o bunu görmemişti. Açıkça başka bir şey vardı, ama o bunu ona söylemeyecekti. "Anlıyorum. Sen hayatında tek bir kadınla birlikte olacak türden bir adam değilsin. Ben de öyleyim."

Kaşları çatıldı. "Hayatında tek bir eşe inanmıyor musun?"

Kız gülerek burnunu çekti. "Eş bulmayı pek düşünmüyorum, ama hayır." Yatağa geri uzandı. "Gördüğüm kadarıyla, çoğu insan bir yerde kalmıyor. Arkadaşlar ayrılıyor ya da görüşmekten vazgeçiyor, iş arkadaşları başka yerlere taşıyor, aile..." Sesi titredi ama nefes aldı. "Hayatta tek sabit şey değişimdir. Güvenebileceğin tek şey budur."

"Değişimi seviyor musun?"

"On iki yaşındayken tren kazası geçirdim. Hayatım bir anda değişti. Hayal ettiğim her şey yok oldu ve hiçbir şey kontrolümde değildi." Omzunu silkti. "Kaosla savaşmak yerine onu kucklamaya karar verdim."

Birkaç saniye boyunca cevap vermedi, aralarında sessizlik hakim oldu.

"Üzgünüm, Madeleine."

Boğazını temizlemeye çalıştı ama sesi boğuk çıktı. "Olan oldu. Sanırım bu yüzden tribut gelin olarak seçildim, değil mi? Serge, sizin aileniz ya da çok arkadaşı olmayan kadınları seçtiğinizi söylemişti. Kim bilebilirdi ki, kendine kapalı olmak seni uzaylılar tarafından kaçırılmak için en uygun aday yapacaktı?"

Kendi şakasına gülmek istedi, ama yapamadı. Uzun zaman geçmesine rağmen, kaybı hâlâ derinlerinde açık bir yara gibi duruyordu. Bu yüzden kimseye yaklaşımdan kaçınıyordu. Sevdiği insanları kaybetmenin acısını kaldıramıyordu. Hayatını riske atmak sorun değildi, ama kalbini riske atmaya dayanamıyordu.

"Bu yüzden mi bu kadar pervasızsın?"

Bu tanımlamayı sevmeydi, ama daha önce de duymamış değildi. İş arkadaşları, tehlikeli durumlarda her zaman ilk koşan kişi olduğu için ona korkusuz derlerdi. "Dalga ne olursa olsun sana çarpacak. En azından koşup dalganın karşısına çık. Böylece yol boyunca biraz eğlenirsin."

"Inferno Force olmadığından emin misin?"

Madeleine gülümsedi. "Eminim, ama bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Öyle almalısın."

Nefesini vererek, kendisi ve acıklı hikayesi hakkında konuşmayı bitirmeye hazırdı. Tren kazasından kimseye bahsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve hala o acının orada olduğunu ve bu acının bu kadar keskin olduğunu fark etmek onu her zaman şaşırtıyordu. Uzun zaman önce onu gömmek istemesine rağmen, bu acı hayatının itici gücü olmaya devam ediyordu.

"Peki, bana sen ve Inferno Force'tan bahset." Kafasını çevirip ona tekrar baktı. "Hiç kimsenin olmadığı bir yerde bir grup erkekle yaşamak ve uzaylılarla savaşmak senin için doğru karar mıydı?"

"Inferno Force en cesur ve en güçlüler, en büyük fedakarlığı yapmaya hazır savaşçılar içindir."

Bakışları içgüdüsel olarak yüzünün bir tarafındaki kesik izine gitti. O savaş izini nasıl aldığını bilmek istiyordu. Savaşçılık yetenekleri etkileyici olsa da, aynı zamanda son derece kontrollüydü. Kontrolünü kaybetmiş biri gibi vahşi ya da kana susamış değildi, ancak kaptan olmanın kontrolünü kaybetmeden mümkün olmadığını düşünüyordu.

O öpücük kontrollü değildi, diye fısıldadı içinden bir ses. Koridorda ona verdiği öpücük tutkulu ve açgözlüydü, onun hakkında gördüğü her şeyin tam tersiydi. Öpücük ve yara izi, Brok'un herkesten sakladığı çok daha fazla şey olduğunu söylüyordu. Komuta ve disiplin görünüşünün altında arzu ve dürtü olduğunu söylüyordu. Madeleine, onun bu yönünü daha fazla ortaya çıkarabilirse ne olacağını merak etti. Bekleyişin titremesi omurgasından aşağıya doğru yayıldı.

"Haklısın." Yine tavana bakmak için döndü. "Drexian olsaydım, ben de Inferno Force'ta olmak isterdim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vekron geriye yaslandı ve uzun saçlarını parmaklarıyla taradı, yukarı çekip başının üstünde gevşek bir düğüm yaptı. Gelen iletişime bakarken derin bir nefes verdi.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandı, sıcak *Chedi* çayını dudaklarına götürdü ve sıcaklıktan çekinerek içti, ama içeceğin tatlı meyve aromasını hoş karşıladı. Genelde Cressidian cin içmeyi tercih ederdi, ama uyanık ve konsantre olması gerektiğinde içmezdi.

Vardiyası çoktan bitmişti, ama kaptan Spartos'un yüzeyine indiğinden beri uyuyamamıştı. Bunun muhtemelen Kaptan Brok'un en son teknoloji güncellemesini ilk kez kullandığı için olduğunu biliyordu. Bir icadın göreve götürülmesi her zaman sinir bozucuydu, özellikle de performansı hayat memmat meselesi olduğunda.

Ancak, odasında geç saatlere kadar uyanık kalmasının tek nedeni bu değildi. Gizemli Spartos gezegenini ve daha da gizemli sakinlerini derinlemesine araştırıyordu. Yabancı düşmanlığı ve dışarıdan gelenleri dışlama politikasının sonucu olarak, bu konuda çok az bilgi vardı ve bu durum onu heyecanlandırıyordu. Yeni bir silah modifikasyonu yaratmak ya da bir türün gizli kökenini araştırmak gibi, kimsenin bulamadığı cevapları aramayı her zaman sevmişti.

Ekranı bakarak gözlerini ovuşturdu. Kesinlikle çok uzun süre çalışmıştı, çünkü tuhaf bilgi parçaları ve rahatsız edici söylentilerle karşılaşmaya başlamıştı.

Elbette, bu noktada Spartos hakkında bulduğu neredeyse her şey bir söylenti idi. Gezegen, diğer türlerle diplomatik ilişkiler kurmuyordu ve ticaret yapmıyordu. İstenmeyen saldırıları veya ilerlemeleri püskürtmek için yeterince gelişmiş silahlara sahip, kendi kendine yeten bir gezegen gibi görünüyordu. Onun bulabildiği kadarıyla, Spartos'a son kez iniş ekibi gönderen uzaylı ırk, mürettebatından bir daha haber alamamıştı. Spartos uzayını ihlal ettikleri için havaya uçurulmadan önce, ana dünyalarına bir mesaj göndermeyi başarmışlardı. Bu olay, yirmi astro yıl önce gerçekleşmişti.

Ayağa kalktı ve dar odasında küçük bir daire çizerek volta atmaya başladı. Kaptan Brok'un yüzeye kendisi gitmekte ısrar ettiğini biliyordu, ama kaptanı ve akıl hocasının orada tek başına kalması fikrinden nefret ediyordu, özellikle de bu bilinmeyen türün izinsiz girişlere karşı sıfır tolerans gösterdiği anlaşıldığı için. Onu keşfederlerse, kesinlikle öldüreceklerdi. Ama Brok'u ancak, onun yarattığı cihaz başarısız olursa keşfedebileceklerdi.

"Ama başarısız olmayacak," diye kendi kendine ısrar etti.

Vekron kendini sakinleştirdi ve tekrar oturdu, klavyeye dokunarak Spartos hakkındaki diğer raporları inceledi. Neredeyse hiç ilk elden anlatım yoktu, ama aktarılan hikayeler bile aynı şeyi söylüyordu: Yabancılardan korkuyorlar, zevk dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar, teknolojik olarak gelişmişler ama hala eski geleneklerle yaşıyorlar. Onların köle aldıklarına dair birkaç rapor buldu, ama her zaman bir aracı aracılığıyla. Bildiği kadarıyla, hiçbir Spartoslu gezegeni terk etmemişti. Uzay yolculuğu yapma yetenekleri vardı, ama görünüşe göre bunu yapmak istemiyorlardı.

Bu, Vekron'un anlayamadığı bir şeydi. Çocukluğundan beri macera ve zorlukları arzuluyordu. Bu yüzden, bilimdeki yeteneğine rağmen Inferno Force'a katılmıştı. Ayrıca, Drexian ordusunda Inferno Force kadar yeniliğe ihtiyaç duyan başka bir birim yoktu. Her savaşın ön cephesinde yer alıyorlardı ve onun modifiye ettiği silahlar, gemisini birçok kez kurtarmıştı. Silah modifikasyonlarının tüm Drexian filosuyla paylaşılması da ek bir bonusdu.

Tatlı çayından bir yudum daha aldı ve becerilerini kullanarak güvenlik duvarlarının arkasına geçip çok az kişinin bulabileceği karanlık yerlere girerek astro-ağa daha da derinlemesine daldı. Karanlık ağı aramak sık yaptığı bir şey değildi, çünkü gördükleri şeyler rüyalarına giriyordu, ama gizlice yörüngesinde döndükleri gezegen hakkında daha fazla bilgi edinmek zorunda hissediyordu.

Çayı soğuyana kadar uzun süre aradıktan sonra, çıkıp vazgeçmek üzereyken bir şey dikkatini çekti: Spartoslu bir rehine aldığını iddia eden bir gemiden gelen rapor. Gemi bir kaçakçı gemisiydi ve mürettebatı neredeyse tamamen suçlulardan oluşuyordu, bu yüzden iddiaları büyük ölçüde görmezden gelinmiş gibi görünüyordu, ama söyledikleri kanını dondurdu.

Vekron, uyuduğu ipli pantolonunun üzerine bir gömlek giymeye bile zahmet etmeden, yerinden fırlayıp odasından çıktı. Çıplak ayakları soğuk çelik zeminde yankılanırken, Inferno Force savaş gemisini neredeyse koşarak geçti.

Köprüye girdiğinde, köprüde sadece bir avuç subay ve iskelet gibi beşinci vardiya mürettebatının olduğunu gördü. Spartos'un beyazla kaplı mavi gezegeni ön ekranda görünüyordu, ancak gezegenden hiç kimsenin, tamamen gizlenmiş olarak atmosferin üzerinde uçtuklarını bilmediğini biliyordu.

Subayları tararken, bakışları kaptan köşkünde duran Kalex'e takıldı. Rahat bir nefes aldı. Tam da bulmayı umduğu Drexian'dı.

"Kalex." Hızla birinci subayın yanına gitti.

Drexian başını kaldırıp onun çıplak göğsüne ve beline kadar inen ipli pantolonuna baktı. "Tam üniforma giymemiş olman *bunun* anlamı değil, Vek."

Vekron arkadaşına bir bakış attı, sonra kendine baktı. Neredeyse çıplak ve yalınayak olduğunu unutmuştu. "Henüz benim vardiyam değil, ama bulduğum şeyi sana söylemem gerekiyordu."

"Ne buldun? Senin vardiyam değil sanıyordum."

Vekron, Drexian askeri akademisinden birlikte mezun olduğu Inferno Force subayını yakaladı ve Kalex'in alaycı ifadesi yüzünden kayboldu. Savaşçı, onun ne zaman ciddi olduğunu çok iyi biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kalex, tüm dikkatini ona vererek. Köprünün geri kalanı da sessizliğe büründü, sanki herkes onun keşfettiği şeyi duymak için nefesini tutmuş gibiydi.

"Spartos. Sanırım kaptan sandığımızdan daha büyük tehlike altında."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Vekron nefesini düzenledi. "Gezegen hakkında herhangi bir bilgi arıyordum ve neden kimsenin oraya gitmesini istemediklerini ve neden hiç oradan ayrılmadıklarını açıklayan bir şey buldum."

"Sadece yeni arkadaşlar edinmek istemiyorlar diye değil mi?" diye sordu Kalex.

"Spartoslular aslında bizim düşündüğümüz gibi değiller, ya da kimsenin düşündüğü gibi değiller," dedi Vekron.

Kalex, konsolunda gezegendeki kaptanlarının konumunu gösteren yanıp sönen noktaya bakarak zorlukla yutkundu. "O zaman tam olarak ne onlar?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Spartoslular deli." Serge, sabah erken saatlerde kendisine teslim edilen yeni " kıyafetine baktı. "Bunu giymemi bekleyemezler."

Madeleine parlak yeşil tulumu ve sivri şapkayı inceledi. Biraz galaktik Robin Hood'a benziyordu. "Teknede giydiğin kıyafetleri hatırlıyorum. Nötr renkleri sevmediğini biliyorum."

Ona gözlerini kısarak baktı. "O takımlar şık idi — geniş yakalı, metalik şeritli. Bunda hiçbir şey yok."

"İyi tarafından bak. En azından rengi var."

"Dün giydirdikleri sıkıcı şeyden daha iyi sanırım," diye mırıldandı Serge. "Ama şapkayı takmayacağım."

Brok gülme isteğini bastırmak için boğazını temizledi. "Her gün yeni kıyafet mi getiriyorlar?"

Görevli kuleye girdiğinde kendini çabucak örtmeyi başarmıştı, ama kıl payı kurtulmuştu ve bunu tekrarlamak istemiyordu. Sonunda uykuya daldığında saat geç olmuştu ve kısa koridorun sonundaki ağır kapı açıldığında hâlâ Maddie'nin yerde uzanıyordu. Neyse ki, cihazına dokunarak görünmez olmuştu, ama bu onu daha az katı hale getirmedi. İnsan, ayaklarını yatağın kenarından sarkıtıp üzerine çıktığında ses çıkarmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Spartoslu kadın giysileri başının üzerine taşımakla meşgul olmasaydı, Maddie'nin birkaç saniye havada yürüdükten sonra taş zemine indiğini görerek garip bulacağına Brok emindi.

"Şimdiye kadar her gün bize yeni kıyafetler getirdiler," dedi Maddie. "Ama dürüst olmak gerekirse, burada neyin normal neyin normal olmadığını anlayacak kadar uzun süre kalmadık."

"Bu tulum normal değil," dedi Serge fısıltıyla, Brok ve Maddie'nin meraklı bakışlarını üzerine çekerek.

"O kadının sürekli bahsettiği *baccavalìa* ile bir ilgisi olmalı," dedi Madeleine. "O konuda oldukça heyecanlı görünüyordu."

"Gerçekten mi?" Serge burnunu kırıştırdı. "Çirkin kıyafetler dikkatimi dağıttı." Gözleri Maddie'nin kıyafetine düştü. "Seninki o kadar da kötü değil. Diğerine çok benziyor, sadece daha fazla parlaklık var ve eteği daha az katlı."

Brok, Maddie'nin görevlinin talimatıyla giydiği yeni kıyafete baktı. Gatazoid haklıydı. Diğer kıyafete benziyordu, uzun eteği şeffaf kumaştan yapılmış, çok sayıda yüksek yırtmaçlı ve neredeyse hiç olmayan bir askılı üst kısmı vardı. Üst kısmı ipeksi kumaştan değil, tamamen parlak boncuklardan yapılmış gibi görünüyordu ve eteğin tül katları o kadar fazla değildi, bu da kadının bacaklarının hatlarını görmeyi mümkün kılıyordu.

Brok, eteğin altındaki çıplak bacaklarını düşünmemek için gözlerini kaçırdı. Hâlâ giyecek hiçbir şeyi yoktu, sadece boxer şortu vardı, bu yüzden Madeleine ve Serge'nin önünde tahrik olmak söz konusu bile olamazdı.

"Kıyafetlerin *bacavalìa*'daki rollerine uygun olduğunu söyledi," diye hatırlattı Brok.

"Rollerimiz mi?" Serge sivri şapkasını kafasından çıkardı. "Bu ne demek şimdi? Amatör tiyatrocuların bir tür kabul töreni mi bu?"

"Sanmıyorum." Brok, Serge'nin odasındaki pencereye gidip aşağıya baktı. Devriyeler azalmıştı ve şehre her zamanki kahkahalar ve neşe geri dönmüştü. Ya sonunda bir davetsiz misafir olmadığına karar vermişlerdi ya da arama taktiklerini değiştirmişlerdi. "Spartos hakkında pek bir şey bilinmiyor, ama eğlenmeyi sevdikleri kesin."

Madeleine boğazından alaycı bir ses çıkardı, Spartosluların eğlence anlayışı hakkında ne düşündüğü konusunda kimsenin şüphesi kalmadı. Brok, Spartoslu prensin altında çıplak ve sersemlemiş halini hatırlayarak kendi öfkesinin yükseldiğini hissetti. Onu zamanında bulamamış olsaydı, ne olacağını çok iyi biliyordu. Hayır, Spartosluların eğlence anlayışına da pek saygı duymuyordu.

"Yani, bunun bir tür kostüm partisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Serge.

Brok tereddüt etti, Spartosluların düzenlediği partilerin muhtemelen zevk gezegenlerindeki partilerle yarışacağını biliyordu. Sakinlerin halka açık yerlerdeki davranışlarını görmüştü. Onları bir partide hayal edebiliyordu. "Bir tür."

"En azından *ikimiz de* bugün haplarımızı tükürdük," dedi Maddie, saçları hafifçe pembeye dönen Serge'ye.

Serge, Maddie'nin keskin bakışını görmezden geldi. "Bunun iyi hissettiren bir ilaç olduğunu nereden bilebilirdim? Kim radyasyon zehirlenmesi ister ki?"

Brok kaşlarını çatı. "Eğer ikiniz de bu *çılgınlığa* katılmak zorundaysanız, en azından ikiniz de tam olarak farkında olursunuz."

"Sadece suyu içme," diye ekledi Madeleine.

Serge ona şaşkın şaşkın baktı. "Suyu içme mi? Bu ne demek şimdi? Ne içeceğiz?"

"Muhtemelen içmemek en iyisi," dedi Brok. "Ama çok endişelenmeyin. Sizi izleyeceğim."

"O konu hakkında." Serge bir ayağını yere vurdu. "Buradan ayrılmak için planın nedir? Bir kuleye kapatılıp yabancılar tarafından giydirilmek ne kadar çekici olsa da, yakında Tekneye dönmezsem, çok mutsuz gelinler olacak."

Brok arkasını döndü. "Umudum, bu *baccavaliala'nın* örtüsünü kullanarak ikinizi şehirden çıkarıp gizli mekiğime ulaşmak."

"Bu, herkesin bu olaydan çıkması veya dikkatinin dağılması için yeterince uzun süre oyuna uymamız gerektiği anlamına geliyor." Madeleine kollarını göğsünde kavuşturdu ve üstündeki boncuklar tınladı. "Bunu yapabilirim."

Brok iki adım atarak yanına geldi. "Söz veriyorum, gözümün önünden ayırmayacağım." Boğazından bir hırıltı çıktı. "Ve o prens sana parmağını bile sürerse boynunu kırarım."

Suluk saçlı uzaylının ona dokunduğunu düşünmek kanını kaynatmış, parmakları sıkı yumruklar haline gelmişti. Madeleine'in ona ait olmadığını biliyordu, ama o değersiz yaratığın ona bir daha dokunmasına izin vermeden ölmeyi göze almıştı.

Kız elini onun koluna koydu. "Ben iyiyim. Boyun kırmak diplomatik kurallara ya da ilk temas kurallarına aykırı olmaz mı?"

Brok ona hızlıca gülümsedi. "Ben Inferno Force. Kurallar daha çok öneri gibidir."

"Benim tarzım kurallar," dedi Madeleine.

ON ALTINCI BÖLÜM

Maddie, Spartoslu görevlinin ardından dolambaçlı merdivenlerden aşağı indi. , boncukların birbirine çarpmaması için bir elini üstüne koydu. Kıyafeti gülünçtü, ama Serge'nin giymek zorunda kaldığından daha iyi olduğunu düşündü. En azından Gatazoid partiye ya da *baccavalia* ya da her neyse ona katılıyordu ve mutfakta çalışmaya ya da yemek servisi yapmaya zorlanmıyordu. O etrafta olduğu için kendini daha iyi hissediyordu, her ne kadar onun yarısı kadar boyunda olsa ve kötü bir şey olursa histerik bir şekilde çılgılık atmaktan başka bir şey yapamayacak olsa da.

Kaptan Brok'un gizlice onları takip etmesinden daha rahat olması gerektiğini biliyordu, ama dürüst olmak gerekirse, onun varlığı onu rahatlatmaktan çok tedirgin ediyordu. Drexian'da onu tedirgin eden bir şey vardı ve tedirginlik alışık olmadığı bir duyguydu.

Amacı seni buradan çıkarmak, Madeleine, diye kendi kendine söyledi. Başka bir şey değil.

O zaman neden ona baktığında gözleri parladı? Ve neden o yanındayken ağzı kurudu?

Çeşitli koridorlardan ve tonozlu geçitlerden geçerek saraya doğru ilerlerken omzunun üzerinden arkasına baktı. Gizleme cihazı onu görmesini engellese de, adam onların arkasında bir yerdeydi.

"Öne bak," dedi Serge, üçüncü kez arkasına döndüğünde alçak ve acil bir sesle.

Başını salladı ve daha önce Spartosian kraliyet ailesiyle tanıştıkları ana salona girerken öne döndü. Kendisine verilen mücevherli maskeyi düzeltti, gözlerini kapatan maskenin verdiği küçük anonimlik hissinden rahatladı, ancak bu maskenin ne tür ürkütücü bir partiye gittiklerini merak etmesine neden oldu.

Madeleine içeri girerken aniden durdu ve Serge neredeyse ona çarpıyordu.

"Bir dahaki sefere biraz uyarı yap, tatlım." Ona çarpmamak için ellerini kaldırdı, maskesinin sivri burnu neredeyse ona değecekti.

"Üzgünüm." Madeleine açıkça ağzını açmamaya çalıştı, ama çenesini kapalı tutmak zordu.

Geniş, açık alan, son gördüklerinden bu yana tamamen değişmişti. Yüksek pencerelerden içeri giren ışık yerine, yerden tavana kadar uzanan ağır kırmızı perdeler salonu karartıyordu. Tek ışık, taş duvarlardaki yanan mumlardan geliyordu ve Spartoslular, Madeleine ve Serge'nin giydiklerinden iki kat daha açık ve sıra dışı kostümlerle dolaşırken, gölgeler yerde dans ediyordu.

"Bu biraz fazla," diye fısıldadı Serge, parlak altın rengi şorttan başka bir şey giymemiş, elinde aynı renkte bir kırbaç ve siyah-altın renkli bir maske takmış bir erkek yanlarından geçerken.

Diğer maskeli parti konukları, uzun sütunların arkasındaki geniş alanda dizilmiş devasa, püsküllü pufların üzerine uzanmışlardı. Kadının görebildiği kadarıyla, odanın ortası mobilya veya masalarla kaplı değildi, ancak kostümlü Spartalılar küçük gruplar halinde konuşuyor ve uzun kadehlerden kırmızı içecekler yudumluyorlardı.

Hizmetçi, ellerine iki içki tutuşturdu. "*Baccavalıa'nın* tadını çıkarın."

Madeleine, görevli kalabalığın içinde kaybolup onları yalnız bırakmadan önce soru soracak zaman bulamadı.

"Bu kokuyu alıyor musun?" diye sordu Serge, havayı koklayarak.

Madeleine nefesini içine çekti, ama burnuna parfüm ve yanan mumların kokusu dışında hiçbir şey gelmedi. "Yanan mum mu?"

O başını salladı. "Yiyecek. Açlıktan ölüyorum, sen değil misin?"

Şimdi düşününce, uzun zamandır bir şey yememişti. "Bir şey yiyelim mi? Ya uyuşturucu katılmışsa?"

"Mutfaktaydım, hatırlamıyor musun?" dedi Serge. "Yemeklere şüpheli bir şey katan kimseyi görmedim."

Gatzoid'i takip ederek kalabalığın arasından geçtiler, az giyinmiş uzaylıların meraklı bakışlarından kaçındılar. En azından hepsi maske takıyordu, o da takmıştı, ama hepsi sarışın olduğu için onun onlardan biri olmadığı belliydi, çünkü o kesinlikle sarışın değildi.

"Bazı insanlar bunu bahçede yapmayı öğrenmeli," diye mırıldandı Serge, Spartoslu bir kadının, üzerinde sadece parlak bir etek giymiş ve çıplak kığını gösteren bir erkeğı neşeyle şaplakladığını görerek.

Spartoslu erkeklerden biri ona cesurca baktığında, maskesinin arkasından bakışları açıkça vücudunu yukarı aşağı geziyordu. Madeleine, arkasında düşük bir hırıltı duydu. Dreksiyalı kaptandan geldiğini fark ederek sıçradı ve elini kalbine koydu.

"Beni korkuttun," diye fısıldadı, arkasına bakarak.

"Spartosluların sana bakışlarından hoşlanmıyorum," diye düşük bir sesle cevap geldi.

Neyse ki, kalabalığın gürültüsü o kadar fazlaydı ki, onu sadece o duyabiliyordu.

"Sen de ben de," dedi ağzının kenarından, yüzünde bir gülümsemeye. "Zaten Halloween hiç bana göre değildi."

"Cadılar Bayramı mı?"

Onun bedensiz sesini duymak garipti, ama yakınında olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Onu göremediğı için, yoğun bakışlarından rahatsız olamadı ya da etkileyici fiziğinden dikkatinin dağılmasına izin vermedi.

"Dünya'da bir gelenek," dedi ona. "İnsanlar kostümler ve maskeler giyerler. Başka biri gibi giyinmeyi hiç sevmedim ve maskelerden hep korkmuşumdur. İnsanlar maskelerin arkasına saklanarak normalde asla yapmayacakları şeyler yaparlar."

"Normalde yapmayacağın bir şey yapmaktan mı korkuyorsun?"

"Ben mi?" Tamamen renkli ipliklerden yapılmış gibi görünen kostümler giymiş bir grup kadının etrafından dolaştı. "Hayır. Ama bu aşırı seks düşkünü uzaylıların hiçbirine güvenmiyorum."

"Ben de güvenmiyorum." Sıcak nefesi ensesini gıdıkladı. "Bu yüzden seni gözümün önünden ayırmıyorum."

Zevkli bir titreme omurgasından aşağı indi ve dudaklarını ısırdı. Belki de normalde yapmayacağı bir şey hakkında çok erken konuşmuştu.

Sonunda yemeklerle dolu bir masaya ulaştılar ve karnı guruldu. Düşündüğünden daha açtı.

Etrafına bakınan Madeleine, yemeklere ilgi gösteren tek kişinin kendisi ve Serge olduğunu fark etti.

"Bunları yememiz gerektiğinden emin miyiz?" diye sordu, renkli, ısıırık büyüklüğündeki yiyeceklerin bulunduğu tertemiz tepsilere bakarak. Hiçbiri Dünya'daki yiyeceklere benzemiyordu, ama lezzetli kokuları tanıdıktı. "Kimse yemiyor."

"İçmekle meşguller." Serge, katlı bir tepside parlak, mor bir tart aldı.

Madeleine etrafına bakındı. Serge haklıydı. Diğer parti konukları, tepsilere dolaşan yakut kırmızısı içecekleri bardak bardak içiyorlardı. Kendi bardağına baktı ve yarısını boşalttığını görünce şaşırdı.

Ugh. Bilinçsizce yudumlamış olmalıydı. Kötü bir parti alışkanlığı, diye düşündü.

Serge mor tartı yuttu. "Fena değil. Sen de bir tane dene."

Madeleine tereddüt etti. Artık hareket etmedikleri için parmak uçlarında hafif bir uğultu hissetti. "İçeceklerin içinde uyuşturucu yok, değil mi?"

"Şey, bunlar parti içecekleri," dedi Serge, tabağı yiyeceklerle doldururken. "İçlerine keyif verici ilaçlar katılmış olmasa bile, zararsız olduklarını sanmıyorum."

"Ben de öyle demiştim." Madeleine, hapı yutmaya zorlandığında olduğu kadar kendinden geçmemişti, ama içkinin etkisini kesinlikle hissediyordu.

Serge ona ve yarısı boş bardağına baktı. "İçtin mi? İçmeyeceğimize anlaşıştık."

Bardağını yemek masasına koydu. "Alışkanlıktan yaptım."

"İyi misin?" Serge aceleyle yanına gitti ve bir elini tuttu. "Birini dövmek için kontrol edemediğin bir dürtü var mı?"

Ona gülümsedi. "İyiyim. Ama her zamankinden daha fazla karıncalanma var."

"Karıncalanma iyi anlamda mı, yoksa..." Serge kaşlarını oynattı. "...yaramaz anlamda mı?"

Madeleine emin değildi. Cildi aşırı hassaslaşmıştı ve arkasında Brok'un varlığını çok fark ediyordu.

Serge'nin gözleri, bir tarafta bir şey fark edince büyüdü. "Sanırım şimdi, ellerini kullanmayı seven prensin yaklaştığını söylemenin en uygun zamanı değil."

Madeleine dönmeye başladı ama Serge ellerini çekti. "Bakma. Seni gördüğünü anlar. Siz ikiniz saklanırken ben bir hikaye uydururum."

"Anlaşıldı." Brok'un sesi karanlık bir mırıldanmaydı, eli kolunu kavradı ve onu çekip uzaklaştırdı.

Madeleine, kalabalığın içinde ters yöne doğru çekilmeden önce tek kelime bile edemedi.

"Majesteleri." Serge'nin sesi konuşma gürültüsünün üstüne çıktı. "Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk."

Serge'nin prensin dikkatini nasıl dağıttığını görmek için dönmedi, ama Spartosluların onu çağırdığını duymadığı ve onu geri çeken elini hissetmediği için bunun etkili olduğunu tahmin etti.

Brok, onu yarı çıplak uzaylıların arasında hızla ilerletti. Spartosluların ondan daha da sarhoş olması iyi olmuştu. Brok kalabalığı ayırıp onu uzak duvara götürürken, büyük, görünmez bir güç tarafından itilip kakıldıklarını neredeyse fark etmediler.

"Neredeyiz...?" diye sormaya başladı ama pencereleri kapatan ağır perdeler dalgalandı ve kumaşın arkasına çekildi.

Perde pencerelere düzgünce yapışmamış, duvarlarından bir kol uzunluğu kadar uzanan perde çubuklarına asılı olduğu için, hayal ettiğinden daha geniş bir alan vardı.

"Ya beni buraya girerken görürse?" diye sordu, kumaşın kenarına gergin bir şekilde bakarak.

Brok'un vücudu onu duvara bastırdı, nefesini keserek vücudunu görünmez hale getirdi. "Daha iyi mi?"

Onu saran titreme, içtiği tatlı içeceklerle ilgisi yoktu, onun sert vücudunun kendi vücuduna değmesinin verdiği hisle ilgiliydi. Ellerini onun göğüs kaslarına bastırdı ve ipeksi tenini okşadı. "Çok daha iyi."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Parmaklarının kasları üzerinde uçtuğunu göremiyordu, ama parmaklarını hissedebiliyordu. Dokunuşu fısıltı gibiydi, ama yine de cildini yakıyordu.

Elini onun elinin üzerine kapatarak okşamalarını durdurdu. Parmakları artık cildinde hareket etmese de, küçük ellerinin sıcaklığı kalbini çarptırıyordu ve onun bunu duyduğundan emindi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sözleri onun tenini gıdıklarken gözlerini kapatmasına neden oldu.

"Sen sakat."

"Ne hakla?" Elleriyle onun ellerini çekip karnına indirdi.

Ellerini kalçalarına indirdi, onu itmek niyetindeydi, ama yapamayacağını fark etti. Onu gizli tutmak için ona yakın olması gerekiyordu. Ondan uzaklaşırsa, görülürdü.

"Madeleine." Sesini sabit tutmaya çalıştı, ama kendi kulaklarına bile boğuk geldi.

"Bana Maddie demeni söylemiştim." Elleriyle ellerinin olduğu yere dudaklarını koydu ve göğsünü hafifçe öptü.

Kalçalarını daha sıkı kavradı, daha çok ellerini vücudunda gezdirmemek için. "Maddie. Ne yaptığını bilmiyorsun."

Kollarını sırtına doladı ve parmak uçlarıyla damarlarını okşadı. "Eminim biliyorum."

Sözleri belirsiz değildi, ama Brok içkinin sandığından daha güçlü olduğunu düşündü. Spartos Şehri'nde olan biteni yeterince görmüştü, orada yaşayanların sürekli bir heyecan halinde tutulduğunu biliyordu. Onun bu şekilde ona dokunmasının tek açıklaması buydu.

Kızın şişmiş düğümlerini ovuşturması ve arzuyu vücudunda hissettirmesi üzerine dişlerini sıktı. "Durmalısın."

"Neden? Burada yakalanamayız. Kimse bizi göremez." Göğsünü öpmeyi bıraktı. "Beni istemiyor musun?"

Onun dokunuşuyla kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Seni istememle alakası yok. Seni kurtarmak için buradayım. Seni sahiplenmek için değil. Sen benim değilsin."

Ağzını meme ucuna kapattı ve onu önce yumuşakça, sonra daha sertçe ısırınca dizleri neredeyse büküldü. "Ben kimsenin değilim, ama bu biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez."

"Ben Inferno Force'un kaptanıyım," dedi, daha çok kendine hatırlatmak için. "Bu eğlenemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Ellerini kalçalarından kaydırarak, daha güneye doğru hareket eden ellerini yakaladı. . Onun ne kadar sert olduğunu ya da dar boxer şortundan çıkmak üzere olduğunu hissetmesini istemiyordu. "Benim olmayan bir haraç geliniyle olmaz."

"Hadi ama," diye alay etti. "Yabancı bir şehirde, bir prensin peşinde olduğu çılgın bir partideyiz ve konukların yarısı muhtemelen gece bitmeden birbirleriyle yatacak. Bana biraz eğlenmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Mesele benim ne istediğim değil."

"O zaman benim istediğim şey olabilir." Parmakları, gözleri neredeyse geriye dönecek kadar sertleşmiş düğümlerinden birini okşadı. "Ve ben seni istiyorum."

"Sen beni istemiyorsun." Nefes nefese, zorlukla sözleri ağzından çıkardı.

"Neden?" Dudakları onun cildine değdi. "Cesursun, güçlüsün ve yakışıklısın. Her yerin iri olduğunu söylemeye gerek yok. İri olanları severim."

Onun tarifine şaşırdı. Onu nasıl yakışıklı bulabilirdi? Yara izini görmemiş miydi? "Sana daha uygun bir Drexian savaşçısı bulunacak."

"Senden daha uygun bir Drexian olabileceğini hayal edemiyorum." Dilini boğazının yanından yukarı doğru gezdirdi ve kulak memesini emdi. "O kadar onurlu birisin ki, kendini sana atan bir kadına dokunmuyorsun."

"Çünkü pişman olacağını biliyorum. Senin kadar mükemmel bir kadın, zarar görmemiş bir eş hak ediyor. Eğer sakat olmasaydın, beni istemezdin."

Elleri hareketsiz kaldı. "Neden böyle düşünüyorsun? Ne istediğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"İstediğin her erkeği elde edebilirsin. Sarhoş olmasaydın benimle yetinmezdin."

"Öncelikle, sarhoş değilim." Sesinde nefes nefese olma hali yoktu. "İkincisi, hangi evrende senin gibi seksi biriyle birlikte olmak uzlaşma olarak kabul edilebilir ki?"

"Ben çirkinim."

"Yarandan mı bahsediyorsun?"

Cevap vermedi. En son istediği şey onun acımasıydı.

"Eh, daha fazla yanılığa düşemezdin." Kız kollarını kaldırıp ellerini adamın yüzüne götürdü ve yüzünün bir tarafını ikiye bölen yara izini parmağıyla izledi. "Bu sadece senin sert bir kadın olduğunu kanıtlıyor ve bence çok seksi."

Tek bir hareketle onu kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Öpücük yumuşak ya da nazik değildi; karanlık ve baskındı ve dilini sertçe kullanarak kadının dudaklarını ele geçirdi. Adam kadının saçlarını avuçlayıp başını geriye doğru çekerek onu daha derin öpebilmek için kadının inledi, ama kadın öpücüğün içine daldı, kollarını adamın boynuna doladı ve damarlarını daha sert okşadı.

Hiçbir kadın onun yara izine dokunmamıştı ve kesinlikle hiçbiri onu seksi bulmamıştı. Yaralandığından beri gördüğü birkaç kadın ya gözlerini kaçırmış ya da açıkça ona bakmıştı. Ama Madeleine öyle değildi. Ona asla yaralıymış gibi bakmamıştı.

Onu tamamen duvara dayadı ve içindeki arzuyu durduramadan penisini ona sürttü. Ellerini acilen sırtından kalçalarına indirdi ve bacakları beline dolanana kadar onu kaldırdı. Eteğinin ince kumaşı sayesinde onu hissetmek kolaydı, eteğinin altına elini sokup bacaklarının pürüzsüzlüğüne dokunmak ise daha da kolaydı.

Grek. Onun için çok ıslaktı. Yukarı doğru eğildi ve penisi onun açıklığına çarptı, onları ayıran tek şey birkaç kat kumaştı. Onun kendisini bu kadar çok istediğini bilmek, kendini tutmaya çalışırken vücudunu titretmişti.

Ona böyle dokunmaması gerektiğini biliyordu. O, kurtarmak için gönderildiği bir adak gelindi, kendisi için talep edilecek bir kadın değildi. Yüksek Komuta, onu eşine teslim etmeden önce onu becermesine hoş gözle bakmayacaktı. Suçunu asla keşfetmeseler bile, onun eşine haksızlık etmiş olacaktı. Onur, durmasını gerektiriyordu.

"Lütfen, Brok," dedi Madeleine, Brok dudaklarını onunkilerden ayırdığında nefes nefese.

Onu göremiyordu, ama hızlı nefesini ve inip çıkan göğsünü hissediyordu. Durması neredeyse imkansızdı. Ona olan ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, tüm mantıklı düşüncelerini engelliyordu. Onun tadı ve dokunuşu o kadar heyecan vericiydi ki, etrafındaki her şey kayboldu.

Kafasının içindeki ses hariç her şey. O ses, çok derine dalmadan durmasını söylüyordu. Ona aşık olup sonra onu kaybedemezdi. Daha fazla kalp kırıklığı ve hayal kırıklığına dayanamazdı.

"Yapamam." Geri çekildi ve kızın yüzü kızarmış bir şekilde tekrar ortaya çıktı. Vücudunda aşağı doğru ilerledi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Sen yapamıyorsan, ben yaparım."

Kız hızla penisini serbest bırakıp tek eliyle kavradığında donakaldı. Parmağıyla hafifçe dokunarak gizleme cihazını devre dışı bıraktı. Onu görmek istiyordu. Ve ona dokunmasını izlemek istiyordu.

Madeleine ona sırtıarak baktı. "Sen benim sikini emmemi izlemek mi istiyorsun?"

Cevap vermeye çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Tek yapabildiği, pembe dilini penisinin başının etrafında dolaştırarak onu alaycı bir şekilde gülümserken ona bakmak oldu.

"Gerçekten görüldüğün kadar büyük mü olduğunu çok merak ediyordum." Elini onun penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi. "Hayal kırıklığına uğramadım, Kaptan."

Bir elini kızın saçlarına doladı, durmasını söylemesi gerektiğini biliyordu ama devam etmesini istiyordu. "Eğer çok fazlaysa..."

Kız başını salladı, dudaklarını yaladı ve penisine baktı. "Sana zorlukları sevdiğimi söylemişim. Ve bu yaramaz çocuğu emmek kabul etmeye değer bir zorluk."

Kız ağzını penisinin ucuna kapatınca adam başını geriye attı. Sıcak ıslaklık ona neredeyse fazla geliyordu ve inlememek için alt dudaklarını ısırırdı. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama kızın ağzının penisinde olması çok doğru geliyordu.

Aşağıya bakarak, onun penisini ağzına alıp çıkardığını izledi. Dudaklarının geniş başını saran görüntüsü karşısında neredeyse içinde patlayacaktı. Geri çekildi ve dilinin ucuyla sert çıkıntının etrafını izledi, sonra altından geçen kalın damarı aşağıya doğru indi. Parmaklarını penisinin çevresine sıkıca dolayarak onu tekrar ağzına aldı.

Saçlarını daha sıkı kavradı. Madeleine neredeyse tüm uzunluğunu ağzına almıştı. Onu izlemek patlamamak için zordu, ama onu derinlemesine almasını izlemek de çok hoşuna gidiyordu. Bu, hayatında gördüğü en seksi şeydi ve kadının çıkardığı yumuşak, aç sesler, hayatında duyduğu en güzel seslerdi. Kadının ağzını hareket ettirirken penisinin tabanını pompalıyordu ve bu kombinasyon, adamın ellerini kadının koyu saçlarına sıkıştırmasına neden oldu. Kadının ağzının içinde olmak, kadının içinde olmayı düşündürdü ve penisi seğirdi.

Durmadan ona baktı, gözleri karardı. Sonra hızı arttı ve nefesi kesik kesik oldu. İnlediğinde, ses penisinin tüm uzunluğu boyunca titreşti.

Grek. Onu emen güzel kadının görüntüsü o kadar büyüleyiciydi ki, perdenin arkasındaki kalabalığın kahkahalarını zar zor duyabiliyordu. Kız geri çekildiğinde, yaklaşan ayak seslerinin gümürtüsünü duydu. İçgüdüsel olarak gizleme cihazına bastı ve kızı yukarı çekerek ikisi de ortadan kaybolurken onu kendine çekti.

Nefesini bile alamadan perde yırtıldı ve iki muhafız Spartos prensinin yanında durdu. Brok, Madeleine'i daha da sıkı kavradı, belindeki cihazı etkinleştirecek kadar hızlı davrandığı ve cihazın arıza yapmadığı için şükretti, ama kızın küçük bir inilti duydu. Parti sesi prens ve muhafızların duyamayacağı kadar yüksekti ve perdenin arkasında kimseyi görmeyince perdeleri indirdiler.

"Drexian haraç burada idi," dedi prens perdenin diğer tarafından. "Biliyorum, buradaydı. Nereye gitmiş olabilir?"

"O küçük uzaylı ne dedi?"

"Yararlı bir şey söylemedi." Prens yüksek sesle iç çekti. "Hasta olduğu hakkında saçma sapan şeyler söyledi, ama yalan söylediğinden eminim."

"O zaman bu sefer onu iyice sorguya çekelim," dedi muhafız tehditkar bir sesle.

Madeleine irkildi ve Brok onu susturmak için elini ağzına koydu. Kalbi hala hızlı atmasına rağmen nefesini yavaşlatmaya çalıştı.

"O da gitti," dedi Spartos prensi. "Ama kalabalığın içinde bir yerde olabilir ve biz onu göremiyoruz. O inanılmaz derecede küçük."

"Şimdi ne yapacağız, ekselansları?"

"Şimdi onu bulacağız." Prensın sesi yükseldi. "Bu gece onu yatağımda istiyorum. Onu bulmak için tüm muhafızları gönderin. Değişimden önce onu ele geçirmem şart."

"Peki ya küçük olan?"

"Onu kulede tutun. İşimiz olabilir."

Muhafızlar ve prens dağıldı ve Brok'un Madeleine'i tuttuğu perdenin arkasından uzaklaştı. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu, ama şimdi kız da titriyordu. Brok iç çamaşırını yukarı çekti ve hala sert olan penisini elinden geldiğince içeri soktu.

"Merak etme," diye fısıldadı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Kız başını salladı, ama konuşurken sesi titriyordu. "Değişim derken ne demek istedi?"

"Bilmiyorum." Brok, yabancı türler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmayı ilk kez istemiyordu. Değişikliğin ne olduğunu hiç bilmiyordu, ama kulağa hoş gelmiyordu. Kadına rahatlatıcı bir şey söylemek için düşünmeye çalıştı. "Belki mevsim değişikliğidir."

Kadın hafifçe güldü. "Senin hakkında sevdiğim başka bir şey daha fark ettim."

"Evet?"

"Sen çok kötü bir yalancısın."

Uzun bir nefes verdi. "Sana asla yalan söylemem, Madeleine. Bahsettikleri değişiklik hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama haklısın. Bunun mevsimlerle ilgisi olduğunu sanmıyorum ve bu konuda içimde iyi bir his yok."

"O zaman ikimiz de aynı fikirdeyiz."

Kalp atışları normale dönüyordu ve arzu dolu sis bulutu dağılıyordu. Onun ıslak ağzını penisinde hissetmemekten ne kadar nefret etse de, prensin arama ekibinin onları bölmesine minnettar olması gerektiğini biliyordu. Biraz daha uzamış olsaydı, ağzına boşalır ya da onu eğip duvara dayayıp becerirdi; ikisinin de daha sonra pişman olacağı bir şeydi bu.

Kız uzaklaşmaya başladı ama o elini tutup onu kendine çekti. "Nereye gidiyorsun? Bütün muhafızlar seni ararken partide dolaşamazsın."

"Ama hayatımızın geri kalanını bir perdenin arkasında saklanarak da geçiremeyiz."

O, sesindeki keskinliğin geri geldiğini duyunca gülümsedi. "Katılıyorum. Serge'yi bulup kaçana kadar geceyi geçirmek için daha iyi bir saklanma yeri bulmalıyız."

Ellerini kaldırıp boynuna doladı ve ayaklarının üzerine çıktı. "Önden git."

O, bir çocuk gibi ayaklarının üzerinde duran biriyle yürümeye niyetli değildi. Onu yakınında tutmanın daha kolay bir yolu olduğunu bildiği için. Brok, onu kışından kaldırarak bacaklarını beline dolaması için yukarı çekti. "Şimdi gidebiliriz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bunun en iyi yol olduğundan emin misin?" 'ın kalabalığının içinde, Drexian kaptanının etrafını örümcek maymunu gibi sararak yürümek ne kadar gerçeküstü bir durum olsa da, salondan çıkıp, gürültülü kutlama seslerinin duyulmadığı fildişi taştan koridora çıktıklarında durum daha da garip hale geldi. Duvarlar boyunca yer alan apliklerdeki ışıklar titriyordu ve uzun kemerli mekanı ürkütücü bir hale getiriyordu.

"Şşş," dedi, dudaklarının uğultusu omurgasında tekrar zevk titremeleri yaratırken, kıvrımlı koridorda ilerlemeye devam etti.

"Artık beni bırakabilirsin," diye fısıldadı kız, yalnız kaldıklarında.

"Neden yapayım?"

"Çünkü kendi başıma yürüyebilirim ve etrafta beni görecektir kimse yok." Kız, adamın sıkı tutuşundan kurtulmaya çalıştı.

Onu bırakmasına izin verdi, ama ayakları yere değdiği anda donakaldı. Ağır ayak sesleri ve yüksek sesler etraflarında yankılandı. Brok gerildi, onu kavrayışını sıkılaştırdı ve köşeyi dönen Spartoslu askerlerin önünden çekip onu duvara yapıştırdı. Askerler tek bir vücut gibi yürüyerek bir elinde parlak metal tridentler taşıırken, ikisi de konuşmadı, nefes bile almadı. Madeleine onun altında titriyordu, onun gizlenme cihazının bozulabileceğinden en az onun kadar korkuyordu.

"O neydi?" diye sordu, silahlı savaşçılar geçip ayak sesleri uzaklaşınca. Şehre geldiğinden beri böyle bir savaşçı gösterisi görmemişti ve militan, yürüyen Spartoslular gezegenin genel havasıyla uyumsuz görünüyordu.

"Bu yüzden iyi bir saklanma yeri bulmamız gerekiyor." Brok, koridorda askerlerden uzaklaşmak için aceleyle ilerlerken elini tuttu.

"Serge ne olacak?" Maddie omzunun üzerinden geriye baktı. "O adamlar bizi arıyor olamazlar, değil mi? Ya da onu?"

"Eğer arıyorlarsa, onu bulana kadar Gatzoid'in saklanabileceğini sanıyorum."

Maddie, Serge'yi bırakmak ya da onsuz saklanmak fikrini sevmiyordu, ama aynı zamanda ürkütücü Spartosian prensi tarafından yakalanma fikrini de gerçekten nefret ediyordu. Onun ona ne yapmayı planladığı oldukça açıktı ve bunun olmasına asla izin veremezdi.

Bir köşeyi dönerek koşarken Brok aniden durdu, Maddie'nin yürümeye devam etmemesi için bir koluyla onu destekledi, sonra onu vücuduna yapıştırarak pelerinle örttü. Spartoslu bir çift duvardaki bir panelden dışarı süzülüyordu, kadın dağınık saçlarını düzeltiyor, adam ise şaşırtıcı derecede dar pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. Sinirli bir şekilde koridora baktılar ve kimseyi görmeyince rahat bir nefes aldılar.

Kapının dışında ne bir topuz ne de bir kol vardı ve Maddie, gizlice dışarı çıkan insanlara rastlamasalar bu kapının varlığından asla haberdar olamayacağını biliyordu. Brok onu ileri itti ve kapı kapanmadan birkaç saniye önce içeri süzüldü. Sonra ikisi de karanlık alanda durup ağır ağır nefes aldılar.

"Neredeyiz?" diye sordu Maddie, duvarları yoklayarak ışık paneli aradı, parmakları sonunda bir tane buldu ve düğmeye bastı.

Brok kapıyı açmaya çalışırken, kapıdan bir sürgü sesi duyuldu ve kapı yerine oturdu. "Bir merdiven boşluğu."

Merdivenlerin nereye çıktığını sormadan onu takip ederek kıvrımlı basamakları çıktı. Bu gezegendeki tüm merdivenler neden spiral şeklindeydi, diye merak etti, dengeyi sağlamak için tırazana tutunarak. Karanlık merdiven boşluğundaki sessizlik kısa sürede düşük sesli müzik ve konuşmalarla yerini aldı ve Brok en üstteki kapıyı açtığında Maddie, yüksek bir balkonda, ana saray salonuna bakan bir yerde olduklarını görünce pek şaşırmadı.

Salonun üzerine yarım daire şeklinde uzanan küçük, halı kaplı alanı gözden geçirdi. Yerde yastıklar dağılmıştı ve buz kovalarında açılmamış bir şişe Spartos şarabı duruyordu. Burası açıkça gizli randevular için bir yerdi - herkes bunu açıkça yapmaktan gayet memnun görünürken, Spartosluların neden bunu gizli tutmaya çalıştıkları Maddie'ye anlaşılmaz gelse de - ve son çiftin şarabı açacak kadar bile vakti olmadığı da belliydi. "Burada mı saklanacağız?"

Brok aşağıda devam eden partiye bir göz attı. "Burası onların burnunun dibinde saklanacağımızı asla düşünmezler." Az önce açtıkları kapının sürgüsünü kapattı.

"Ayrıca, burayı pek kimsenin bilmediğini hissediyorum."

Aşağıdan gelen kahkahalar ve zevk çığlıkları göğsünde kalp atışlarını hızlandırdı. Parti kızışıyormuş gibiydi ve hala aşağıda olmadıkları için minnettardı, ancak Spartos'tan uzak olsalardı daha da mutlu olurdu.

Brok aniden önünde belirdi ve kız neredeyse zıpladı. İkisi de görünmez olmaya o kadar alışmıştı ki, iri Drexian'ı görmek onu ürküttü. Ama onu gördüğüne de sevindi, kendini tekrar gördüğüne de. Kendi kollarına baktı ve parmaklarını oynattı.

O, başını ona doğru eğdi. "Seni korkuttum mu?"

"Hayır, sadece senin görünmez bir adam olmana alışmıştım." Onun hafifçe irkildiğini fark etti ve elini uzattı. "Ama seni böyle daha çok seviyorum. Seni görebilmeyi seviyorum."

Bronz yanakları kızardı ve yere işaret etti. "Aşağıdan bizi görebilecek kimse olduğunu sanmıyorum, ama yine de aşağı insek iyi olur."

Maddie oturup yastıklardan birine yaslandı ve şarabı aldı. "Buradan kaçan çift bunu açmaya bile zahmet etmemiş."

"Aceleyle çıkmışlar gibi görünüyordu."

Maddie şişeyi çıkardı ve kovadan biraz buzlu su yere damladı. "Bana sorarsan, Two Pump Chump'a benziyordu."

Brok kaşlarını kaldırdı. "İki Pompalı Aptal mı?"

Oh, lanet olsun. Bunu yüksek sesle mi söyledi? Şarap şişesini dikkatle incelerken yüzü kızardı. "Dünya ifadesi."

"Bunu Serge'ye söylemeyi unutmamam lazım."

"Tanrım, hayır," dedi Maddie. "O cümleyi onun ağzından duymak istemiyorum."

"Tamam." Brok ona sırıttı. "Dünyada bu Two Pump Chump'lardan çok var mı?"

Gözlerini yere dikerek şişenin kapağını çevirdi. "Bana sorarsan, sayı ne olursa olsun çok fazla." Etrafına bakındı ve duvara yaslanmış iki cam kadeh gördü.

duvara yaslanmış iki cam flüt gördü.

"Bunu içmen doğru mu?" diye sordu Brok, her bardağı neredeyse ağzına kadar doldururken.

Ona bir kadeh uzattı. "Öncelikle, bunu içecek tek kişi ben değilim."

Şarap rengindeki sıvıya şüpheyile baktı.

"Hadi ama," diye alay etti kız. "Biraz hayatın tadını çıkar. Burada tehlikede değiliz ki. Gizli bir odada tek başımıza ve kapılar kilitli. Ayrıca, seni bilmem ama ben susadım ve gergin sinirlerimi yatıştırmak için bir şeye ihtiyacım var. Prens seni aramıyor ki."

Bunu duyunca adamın yüzü karardı ve kız sözlerini söylediğine pişirdi. "Sadece biraz içmenin büyük bir sorun olmadığını söylüyorum."

"Hiç dikkatli olmaz mısınız?" diye sordu adam, kız içkisini yudumlarken.

Maddie dirseklerine yaslandı. "Her zaman güvendeyim ama nadiren dikkatliyim." Adam gözlerini kısarak ona baktı. "Açıkla."

"Tamam." Bir yudum daha aldı. "Benim işim yaralı insanlara yardım etmek. Bu, hayat kurtarmak konusunda çok şey bildiğim anlamına geliyor. Aynı zamanda kendimi ne kadar zorlayabileceğimi ve hangi risklerin fazla olduğunu da biliyorum."

Ona inanmıyormuş gibi baktı. "Yani, asla tehlikeli riskler almaz mısınız?"

Ona göz kırptı ve bardağını bitirmek için geriye doğru eğdi. "Öyle demedim. Güvenli oynamaya inanmıyorum ama güvenliğe inanıyorum."

O başını salladı ve Spartosian şarabından çekinerek bir yudum aldı. "Tanıdığım birçok Inferno Force savaşçısı gibi konuşuyorsun."

"Bunu sürekli söylüyorsun." Kendine biraz daha şarap döktü. "Belki de tribute gelin olmak yerine Inferno Force'a katılmayı düşünmeliyim."

Brok kaşlarını çattı ve içkisini bir dikişte içti. "İmkansız."

Parmakları titriyor gibi görünse ve dudakları biraz uyuşmuş olsa da, öfke onu yine de oturmaya zorladı. "Neden? Benim de senin kadar

sana göre daha az sert bir savaşçı olamayacağımı mı düşünüyorsun? Ben kickboks şampiyonu olduğumu ve kendimin iki katı büyüklüğündeki sarhoş pislikleri yere serdiğimi bilmeni isterim."

"Senin Inferno Force savaşçıları kadar sert olamayacağını söylemedim." Çenesindeki bir kas seğırdi. "Eminim olursun."

Yüzleri birbirine birkaç santim kalana kadar ona doğru eğildi. "O zaman sorun ne?"

Bakışları dudaklarına düştü ve bir eliyle çenesini kavradı. "Inferno Force gemilerinde kadın yok. Eğer benim savaşçılarımdan biri olsaydın, diğerk Drexianlar sana sürekli bakarlardı. Başka bir erkeğın sana benim gibi bakması fikrine dayanamazdım."

Nefesi göğsünde takıldı. "Beni nasıl düşünüyorsun?"

Brok, nasırlı başparmağını kızın alt dudağına sürtüp inledi. "Güzel ağzın benim aletimi sarmış halde."

"O sadece beni seni emdiğimi izlediğın için." Onu kızdırdı. "Başka nasıl istersin?"

"Çıplak olarak bacaklarını genişçe açıp benim altımda uzan, böylece beni tamamen içine alabilirsin," dedi hızlıca, sonra kendi sözlerine şok olmuş gibi baktı.

Kalbi göğsünde çarpmaya başladı, onun erimiş bakışlarıyla karşılaşınca, bunu gerçekten söylediğıne şaşırmış ve heyecanlanmış hissetti. "O zaman yap."

Gözlerini sıkıca kapattı ve yüzünü daha da sıkı tutarken başını salladı. "Yapamam. Sen benim olamazsın."

"Seni boğazına kadar alırken bu konuyu aştığımızı sanmıştım," dedi, yanaklarının kızarmasıyla memnuniyet duyarak. "Ne olmam gerektiğı, ya da senin değerli Drexian imparatorluğının benim ne yapmam gerektiğini ya da kiminle evlenmem gerektiğini düşünmesi umurumda bile değıl. Kiminle olacağıma ben karar veririm, ne zaman olacağına da ben karar veririm, ve *seni* hemen şimdi istiyorum."

Gözleri birden açıldı, onun gözlerine kilitlendi ve alev alev yandı. "Ama Drexian eşin..."

—

Kız, iki eliyle adamın yüzünü tuttu. "Bana kalırsa, istediğım tek Drexian sensin. Ve bunun garip şarabın etkisiyle söylediğini söylemeden önce, sana yemin ederim ki değıl. Seni istiyorum çünkü cesursun, nazıksın ve yakışıklısın, ve seni tanıdığım andan beri tüm bu özelliklere sahip olduğunu düşündüm." Başını eğdi, dudakları kulağında uğuldadı. "Oh, ve

senin lezzetli sikini tattıktan sonra, sonunda onu içimde hissetmemin adil olacağını düşünüyorum."

O inledi. "Sonunda mı?"

"Seni zar zor saran küçük boxer şortlarla ortalıkta zıplıyordun."

Brok kollarını onun etrafına doladı ve onu kucağına çekti. "Ben zıplamıyorum."

O güldü. "Belki de 'kasılarak' daha doğru bir kelime olur. Seni suçlamıyorum. Her erkek senin kadar büyük bir aleti göstermek ister."

Onu sırt üstü yatırırken alçak bir kahkaha attı. "Gördüklerini beğendiğine sevindim."

"Ve tattım," diye hatırlattı ona.

Kaslı kollarını destek alarak kızın üzerinde eğildiğinde, büyük vücudundan ısı yayılıyordu. Maddie ellerini omuzlarından sert göğüs kaslarına, oradan da karnındaki kaslı çizgilere kaydırды ve iç çamaşırının kumaşını gerginleştiren sert penisine ulaştı. Küçük eli kalın penisini kavradı ve bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti. "Sadece bakmaktan daha fazlasını yapmaya hazırım, Kaptan. Senin beni sikmene hazırım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

, onun penisini sıkıldığında alt dudağını sertçe ısırđı. Brok, Spartosian şarabından sadece bir kadeh içmiş olmasına rağmen, her zamanki engelleri eriyip yok olurken vücudunda yayılan sıcaklığı hissetti.

"Seni sikmemi mi istiyorsun, Madeleine?" diye sordu, sesi boğuktu.

Kız gizlice başını salladı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. O, kurtardığı güzel bir adanmış gelindi. O, onu bulup Tekne'ye geri getirmekle görevli Inferno Force gemisinin yaralı kaptanıydı. Görevine odaklanması gerekiyordu, ama şu anda beynini dolduran tek şey, altında hissettiğı, göğsünün inip kalkmasıydı. Tek bildiğı, daha önce bir kadına karşı böyle hissetmemiş olduğuydu ve onu bırakamazdı. Henüz değil. Gözlerinde bu kadar arzu varken olmazdı. Bir kadının bakışlarında ihtiyaç görmekten ne kadar özlediğini bilmiyordu.

O, kadının dudaklarını ele geçirip vücudunu kendine bastırırken, kadın inledi. Dudaklarını ayırıp dilini kadının diline doladı, şarabın tatlılığını ve kadının tadını bir arada tattı. Onun tadına doyamayacağını düşündü, ama daha fazlasını tatmak istediğini biliyordu. Onun her yerini tatmak istiyordu.

Ona sürtünerek öpücüğünü yoğunlaştırdı ve ellerini sırtında gezdirdi, parmakları sert düğümlerine çarptı. Parmak uçlarının dokunuşu, içindeki arzuyu ateşledi. Onu sahiplenmekten başka hiçbir şey umurunda değildi.

Bir elini vücuduna indirdi, parmakları boncuklu üstünden beline doğru kaydđ, kalçasına ve sonra uyluğuna ulaştđ, ince kumaşı ayırıp bacağına kaldırarak beline doladı. Ona doğru eğildi, ısısđ sert penisine çarptı. Vücudu zayıftı ama cildi yumuşaktı. Kendi vücudundaki sert, acımasız kaslara hiç benzemiyordu. Elini tekrar kığına kaydđrdı, yumuşak kıvrımlarını severek okşadı.

"Çok mükemmel," diye mırıldandı.

Brok, elini yukarı kaydırıp kadının külot giymediğini fark ettiğinde şaşırmadı. Spartoslular iç çamaşırlarına önem vermezdi.

O, parmağını bacaklarının arasında gezdirirken, kız başını boynuna gömdü ve boğazından inleyen bir inilti çıktı. Kızın cinsel organının tamamen pürüzsüz olmasını beklemiyordu, insan dişilerinin tüyleri olduğunu sanıyordu, ama parmağının altındaki deri kadifemsi yumuşaklıkta ve azgınlıktan kaygandı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, sesi kulağında nefes nefeseydi.

"Mm-hmm. Senin her şeyini seviyorum." Kalın parmağını kıvrımlarının arasında gezdirdi, sonra tereddüt etti. "Bu iyi mi?"

Kadın kalçalarını yukarı kaldırdı, böylece parmağı içeri girdi. "İyiden de iyi, Kaptan."

Parmağını daha derine sokarken penisi ağrıyordu, sıkı kıvrımları onu sıkıca sarıyordu. "Çok sıkısın."

"Sana söz veriyorum, hepsini alabilirim." Sözleri nefes nefeseydi ve kulağında titriyordu. "Seni tamamen istiyorum."

Geriye yaslandı ve parmağını daha da içeri sokarken yüzünü izledi. Gözleri yarı kapalıydı, parmağını döndürüp içeri sokup çıkarırken titriyordu ve dudakları hafifçe aralanmıştı.

Madeleine onun bakışlarıyla buluştu, elini boynuna doladı ve dudaklarını dudaklarına çekerek öptü. Dilinin diline dolanması, tırnaklarının boynunun arkasındaki deriyi tırmalaması, öpücüğünün arzuyla dolu olması, onu arzu fırtınasına sürükledi. Dilinin ve parmağının onu okşamasının verdiği his başını döndürdü ve tek düşünebildiği daha fazlasını istediğiydi.

Brok, bir homurtuyla öpücükten kendini kopardı ve parmağını içinden çıkardı, vücudunda aşağı doğru kaydı. Elbisesinin ince katmanlarını kenara itti, belinin etrafında topladı ve cinsel organını ortaya çıkardı.

"Durmamı ister misin?" diye sordu, bacaklarını ayırıp arasına yerleşti.

Kız başını salladı, gözleri onun gözlerine kilitlenirken yanıyordu, ama çıkardığı tek ses, Brok'un başparmaklarıyla kızın sıcak kıvrımlarını ayırırken aldığı hızlı nefesiydi.

Onun ipeksi kıvrımlarının kendisi için açıldığını gören Brok'un boğazından düşük bir uğultu çıktı. Kız ıslaktı ve hazırды, Brok onun kadınısı kokusunu içine çekti, penisi zonkluyordu. Madeleine onundu. Onun sıkı, küçük vücudunu kendine ait olarak sahiplenmekten başka hiçbir şey umurunda değildi.

"Bu benim." Parmaklarını ıslaklığına dokundurdu.

Kız dirseklerine dayanarak ona baktı, göz bebekleri kararmıştı. "Öyle mi? Göster bana, Kaptan."

Brok ona doğru eğilirken sırttı ve kız nefesini tutarak başını geriye attı. Dilini yukarı doğru kaydırды, tadını çıkararak şişmiş klitorisine ulaştı ve nazıkçe emmeye başladı. Bunu diğer Drexianlardan duymuştu ve ne yapacağını biliyordu.

Dilini sinir demetinin üzerinde döndürürken, nefesinin düzensizleşmesi ve kalçalarının kıvrılması onu büyüledi. Nefes nefese kalması iniltiye dönüştü ve dilini daha hızlı hareket ettirdi.

Kız titremeye başlayınca, parmağını tekrar içine soktu ve kızın kaslarının gerildiğini hissetti. Kızın zevk çığlıkları onu daha da tahrik etti, ama kız titrerken ağzını ondan ayırmadı ve kızın bacakları gevşedi. Arzusu onu yakıp kavurdu, geri çekildi ve boxer şortunu aşağı çekerek penisini serbest bıraktı, bir eliyle penisini kavradı ve ıslak ve ona hazır olan kadına baktı.

Madeleine, yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle ona baktı, gözleri yüzünden göğsüne ve sonunda vücudundan dışarı çıkan penisine kaydı. Oturup ona uzandı, ince parmakları onun yumrukladığı yerin üstünden penisini kavradı, ama tamamen kapatmadı. "Senin kocaman penisine doyamıyorum."

Kendi büyük elinin yanında, kadının parmaklarının penisi üzerinde olması neredeyse dayanılmazdı. Gözlerini kadının yüzüne kilitledi. "Sana zarar vermek istemiyorum, Madeleine."

Kız onun gözlerine baktı ve alt dudağını yaladı. "Ama ben senin canımı yakmanı istiyorum. O büyük siki beni ikiye ayırmasını istiyorum."

Onun sözlerine tepki olarak vücudu sarsıldı ve kızın öne doğru kayarak ağzını siki ucuna indirmesini izledi. Kız dilini siki ucunda dolandırdı ve Brok başını geriye attı.

Tanrım, bu kadın onu düzgünce sikemedен boşaltacaktı.

"Dönüş adil olur," diye mırıldandı. "Sen benimkini yaladın, şimdi ben seninkini yalayacağım."

Onun sıcak ağzının penisi üzerinde ve kaygan dilinin penisinin başını okşamasını daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Onun ağzının üzerinde olmasını ne kadar sevse de, onun içine girmesi gerekiyordu. Onu sahiplenme içgüdüğü, kafasındaki diğer tüm dürtüleri ve düşünceleri bastırıyordu.

Başını yukarı kaldırıp onu yastıklara itti ve bacaklarını daha da açtı.

"Ağzımı beğenmedin mi?"

Onun üzerinde eğildi, onu öptü ve uzaklaşırken alt dudağını ısırdı. "Beni zaten bir kez yaladın. Ağzını seviyorum, ama senin içine girmem lazım."

O, penisini onun girişine dayarken, kız başını salladı. "Penisini içimde istiyorum, Brok."

Adının dudaklarından çıkması hoşuna gitti. "Tekrar söyle."

"Senin sikini içimde istiyorum." O, penisinin başını kadının içine bastırırken, kadın kalçalarını ileri doğru hareket ettirdi.

"Adımı," dedi, kızın sıkılığı onu kavrarken. "Adımı söyle."

"Brok" Adam biraz daha ileri ittiğinde kız nefesini tuttu ve bakışları adamın gözlerine kilitlendi.

Daha derine girmeden kendini tutarken gözlerini kısa bir süre kapattı. "Doğru, Madeleine. Seni boşaltırken haykıracağın isim bu."

"Yap," diye emretti. "Beni çığlık attır."

Çenesini sıkı ve gözlerini kapalı tuttu.

"Kırılmayacağım, biliyorsun." Tırnakları onun ensesini tırmaladı ve gözlerini açtığı anda, onun bakışlarının ateşli ve erimiş olduğunu ve kendisinininkilere kilitlendiğini gördü. "Ve beni sertçe sikmeni istiyorum."

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra, içini tamamen doldurarak içeri girdi ve vücudunun etrafındaki sıkılığını ve sıcaklığını hissederek nefesini tuttu. Daha önce onu bu kadar mükemmel saran bir kadın hissetmemişti ve hızla çekilip tekrar içeri daldı, onu tamamen içine alırken hissettiği lezzetli gerginliği hissetti.

"İyi misin?" diye sordu, kendini onun içinde tutarken. "Canını acıttım mı?"

"İyi bir acı." Elleriyle onun kalçalarını kavradı ve onu daha derine çekmek için onu kendine doğru çekti. "Durma."

O içeri girip çıkarken, kız da her vuruşuna kendi vuruşuyla karşılık verdi ve bir ritim buldular, birlikte hareket ederken nefesleri hızlandı. Madeleine bacaklarını daha da açtı, vücudu titremeye başlayınca bacaklarını beline doladı.

"Aynen öyle, Madeleine," dedi, sesi kısılmıştı. "Senin benim sikimde boşaldığını hissetmek istiyorum."

Vücudu onun etrafında kasılırken, daha da sıkı sarılırken, onun adını haykırdı.

Brok, daha derine girerken kendini onun içinde tuttu, bacaklarını omuzlarına kaldırdı ve ona piston gibi girip çıktı. Kendisine ait olmayan bir gelini sikmesinin ne kadar yanlış olduğu umurunda değildi. Önemli olan tek şey Madeleine'in ona ait olmasıydı — o anda, onun her parçası ona aitti. Ellerini çaresizce kalçalarına sıkıştırdı ve göğsünde yükselen kükremeye boşalmanın peşine düştü.

"İçime boşal, Brok," diye yalvardı, nefes nefese. "Hissetmek istiyorum."

Onun acil sözleri onu doruğa çıkardı. Son bir itişle sıcak nabızı onu doldurdu, coşku onu kör etti. Brok çöktü, onu ezmek için dirsekleriyle kendini destekledi, penisi hala içindeydi. Hayatında, onun içinde olmak, küçük vücudu altında titremek kadar doğru hissettiği bir şey olmamıştı.

"Sen her zaman benim olacaksın," diye fısıldadı, başını onun boynuna yaslayarak.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Maddie, kulaklarında çınlayan kan sesleri ve aşağıdaki partiden gelen gürültüler arasında adamın sözlerini zar zor duyabiliyordu. Adamın yatakta biraz dominant olması onu rahatsız etmiyordu — hangi kız onun gibi iri bir adama boyun eğmek istemez ki? — ama adam onu gerçekten kendine ait olarak görmüyordu, değil mi?

Göğsünde panik dalgaları yükseldi, ama onu uzaklaştırdı. Harika seks bir şeydi, ama o asla kimsenin olamazdı, özellikle de savaşta kaybedebileceği bir savaşçının. Bir daha asla kaybetmemek için kimseye bağlanmamaya karar vermişti. Tek gecelik ilişkiler? Sorun değil. Bir erkekle birlikte kalıp duygusal bağ kurmak? Pek değil.

Kaptana bağlanmaya başladığını söyleyen iç sesini görmezden geldi ve parmaklarını onun sırtında gezdirerek düğümlerini okşadı. Düğümlerin hala sıcak ve sert olması, düşüncelerinden uzaklaştırdı. Düşününce, her şey hala sertti. "Drexianlar yumuşamaz mı?"

O, kendini ondan hafifçe kaldırdı. "Senin içindeyken olmaz." Kalçalarını hareket ettirdi ve o, inlememek için dişlerini sıktı. "Sen bu kadar sıkı olduğun ve düğmelerimi okşadığın sürece olmaz."

Kız güldü ve okşamayı bıraktı. "Bunlardan duymuştum ama daha önce hiç dokunmamıştım."

"İyi." Sesi kaba ve yüzü ciddiye. "Bir Drexian'ın düğümlerine dokunmak çok samimi bir şey."

"Bence samimiyet ölçeğinde düğmelere dokunmayı çoktan geçtik,

Kaptan." O gülümsedi. "Katılıyorum."

Bacakları hala titriyordu ve gevşeterek bıraktı. "Biraz ara vermem gerekebilir, yoksa yarın yürüyemeyeceğim."

Hemen ondan yuvarlanarak sırt üstü yattı ve onu da yanında çekerek kendini uzaklaştırdı. "Ağrın var mı?"

"Henüz değil, ama bacaklarım titriyor." Maddie, onun içindeki tam hissi özlemişti, ama başını onun geniş, çıplak göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledi

kalbinin çarpışını dinledi. Başını kaldırdı. "Bunu kesinlikle daha çok yapmalıyız."

O cevap vermedi, ama kollarını onun etrafına doladı.

Maddie, onunla yüz yüze gelene kadar yukarı doğru kıvrıldı. Adam ağır nefes alırken gözleri kapalıydı. "Sanırım senin için uzun zaman oldu."

Brok gözlerini açtı ve kaşlarını kaldırdı.

"Paslandın falan değil tabii." Sözler utançla karışık bir şekilde ağzından döküldü. "Çünkü değildin. Hiç de değil. İnanılmazdın. Cidden. Ama sadece erkeklerden oluşan bir geminin kaptanıysan, Drexian kadınları neredeyse kalmadı ve eş bulmak için bekleme listesindeysen, muhtemelen bir ilişkin yoktur diye düşündüm."

Saçını yüzünden çekerek düzeltti. "Haklısın. Bir ilişkim yok. Inferno Force kaptanı olmak ve bir aileye sahip olmak çok zor olurdu."

Yutkundu. Kendini evlenirken hiç hayal etmemişti, ama Brok'un uzayda uçup durduğunu ve hiç kız arkadaşı olmadığını düşünmek ona yine de yalnızlık hissettirdi. "Peki tüm hareketlerini nasıl öğrendin?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Hareketlerimi mi?"

Kız onun göğsüne vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Nasıl öyle sevişmeyi öğrendin, çünkü ne yaptığını çok iyi biliyorsun?"

Elini kızın yüzüne koydu. "Zevk gezegenleri Drexian savaşçıları için yaygın bir destinasyondur."

Ağzı açık kaldı. "Fahişeler mi?"

Omuz silkti. "Biz onlara zevk vericiler diyoruz ve bu meslekte utanılacak bir şey yok."

Kahretsin. Uzaylı az önce onu fahişe olarak mı suçladı?

"Haklısın. Anlamadığım şeyleri yargılamamalıyım. Benimkinden çok farklı kültürlere sahip uzaylılarla uğraştığımı sürekli unutuyorum."

Parmağını kadının yanağına doğru kaydırды. "Önemli değil. Dünyalıların uzaylı türlerin varlığından habersiz olduğunu biliyorum, ancak sizin gibi insanların evrende tek başınıza olduğunuzu düşünmeniz inanılmaz geliyor."

"Evet, bu konuda özeliz, ancak Dünya'da başka gezegenlerde yaşam olduğuna inanan pek çok insan var."

"Sen de onlardan biri miydin?"

"Dürüst olmak gerekirse, gördüklerim gibi bir şey hayal bile edemezdim." Maddie ona gülümsedi. "Ve kesinlikle senin kadar yakışıklı bir uzaylı hayal etmemiştim."

"İnanılmaz olduğunu unutma. Seks konusunda inanılmaz olduğumu söylemiştin."

Kadın onu tekrar itmeye çalıştı ama adam kadının bileğini yakaladı, gözleri kahkahayla parlıyordu. "Sen de inanılmaz derecede kendini beğenmişsin, bir kaptan için bile."

"Kibirli denilmesinden rahatsız olmam." Elini dudaklarına bastırdı.

Gözlerini devirdi ama güldü. "Öyleyse, kendini beğenmiş bir Inferno Force kaptanı, zevk vermekten daha fazlasını istemez mi?"

Adam hafifçe sertleşti. "Şu anda daha fazlasına sahibim.

Sana sahibim." "Buradan çıktığımızda ne olacak?"

Yüzü bulutlandı. "Bunu düşünemiyorum. Benim görevim seni kurtarmak ve Tekneye geri götürmek. Seni asla kendime ait ilan etmemeliydim."

"Olabilirdi, olmalıydı, olacaktı." Maddie, onun şaşkın yüzüne elini salladı. "Beni başka hiçbir erkek için mahvettin, bu yüzden teklifimi ciddi olarak düşünmelisin."

Kafasını ona doğru eğdi. "Ne teklifi?"

Kız yukarı doğru kıvrıldı ve dudaklarına hafifçe öptü. "Beni Inferno Force ekibine alman."

O, saçlarını okşarken başını salladı. "Sana bunun imkansız olduğunu söylemiştim."

"Ekibin bizim birlikte olduğumuzu bilirse imkansız değil. Hiçbiri kaptanın seks arkadaşına asılmaya cesaret edemez, değil mi?"

"Seks arkadaşı mı?"

"Bilirsin, çıkar ilişkisi, seks arkadaşı, ciddi bir ilişki olmadan birlikte olduğun biri."

Eli kadının saçlarında dondu. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun?"

Onun karanlık bakışları onu biraz geri çekilmeye zorladı. "İkimizin de biraz eğlenmek istediğini sanıyordum. Sen sıradan bir kurban gelin istemiyorsun. Ben de öyle olmak istemiyorum. Bu ikimiz için de kazançlı bir durum."

"Seks arkadaşlığı kazan-kazan değil, Madeleine."

Kız öfkeyle nefes verdi. "Neden olmasın ki? Beni yanında istersin sanmıştım."

Hızla doğruldu ve onu kucağına çekerek bacaklarını kendi bacaklarının üzerine attı. "Anlamıyor musun? Seni eşinden daha az bir şey olarak istemiyorum."

Kız geriye yaslanıp ona baktı. "Senin bir haraç gelini istediğini sanmıyordum."

O titrek bir nefes verdi. "İstemediğimden değil. Onlar beni istemedi." Yüzünde acı bir ifade belirdi. "Ama şimdi başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vereceğimi hayal edemiyorum, bu da seni Drexian imparatorluğuna veya Tekne'ye geri gönderemeyeceğim anlamına geliyor."

Kız ona baktı, sözlerinin tüm ağırlığı üzerine çöktü. "Bu çok kötü."

Yüzünü kendine çekti ve onu öptü. "Seninle ilgili hiçbir şey kötü olamaz, Madeleine."

Onun sertleşen penisinin altından yükseldiğini hissetti ve bacaklarının arasında bir sıcaklık dalgası yayıldı. Onu itmek, işlerin daha ileri gitmesini engellemek, içinde kabaran duyguları durdurmak istedi. En son istediği şey duygularını hissetmekti. Duygular acıya yol açardı.

"Brok." Adını yalvarır gibi söyledi, ama artık ne için yalvardığını bilmiyordu.

Onun ince eteğini kenara çekti ve onu, penisinin başı ona değecek kadar kaldırdı. "Benim olduğunu söyle."

Adam onu kalın penisinin üzerine indirirken nefesi boğazında düğümlendi ve adamın penisini sonuna kadar içine aldığı anda inledi, göz kapakları titredi. Adamın her şeyi o kadar doğru geliyordu ki, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kendini tam hissetti.

"Madeleine," dedi adam, yüzünü kendine doğru çekerek emredici bir sesle. "Bana benim ve sadece benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," dedi. O anda, onun penisinin etrafına sarılmış, tamamen ve tamamen ona *aitti*. Ne kadar nefret etse de, kaptan kalbine girmeyi başarmıştı.

Ağzı onun ağzına çarptı ve kız, onun tadı ve sert ve kocaman hissi ile kendinden geçti ve sürmeye başladı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Brok birdenbire uyandı ve onu uyandıran şeyin " " sesi değil, sessizlik olduğunu fark etti. Müzik, aşağıdaki salondaki partiden gelen kahkahalar ve zevk çığlıkları gibi sönmüştü. Hala bazı hareket sesleri geliyordu, ama uykuya dalmasına neden olan gürültü artık yoktu.

Başını kaldırdı ve Madeleine'in göğsüne uzanmış, koyu saçları gövdesine yayılmış, bacakları hem şeffaf eteğiyle hem de çıplak bacaklarıyla birbirine dolanmış halde yattığını gördü. İç çamaşırını yukarı çekmişti, ama penisi giderek büyüyen bir şişkinlik oluşturuyordu. Kadının küçük eli karın kaslarının üzerinde durması ve sıcak teni, onun sıcak ve yumuşak olan her şeyini hatırlatması da işleri daha da zorlaştırıyordu.

Grek. Onu düşünmeyi bırakmalıydı ve kesinlikle önceki gece onun penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ederken yüzünün vahşi bir coşkuyla parladığını düşünmeyi bırakmalıydı.

Başını sallayarak, kendini başka bir şey düşünmeye zorladı, herhangi bir şey. Savaş sahnelerini ve dövüş ringinde terli bir rauntun ardından mürettebatının kokusunu hayal etti. İşte, böyle daha iyi, diye düşündü. Savaşçıların kokusunda seksi bir şey yoktu.

Madeleine'i tekrar almak istese de, saklandıkları yerden çıkıp Serge'yi bulmaları gerektiğini biliyordu. Madeleine Gatazoid olmadan gitmezdi ve o hala onu Spartos'tan kurtarmak zorundaydı. Ondan sonra ne olacağına odaklanamazdı.

Duyguları değişmiş olsa da asıl görevi değişmemişti. Hâlâ insan kadını ve Gatazoid düğün organizatörünü kurtarıp Spartos'tan uzaklaştırması gerekiyordu.

"Uyandın." Sesiyle başını eğdi. Ona bakıp gülümsüyordu.

"Uyandım." Kalbi sıkışırken gülümsemesine karşılık verdi.

Kız kendini yukarı itti, hala göğsüne yaslanmış halde, sonra buruşmuş eteğine baktı. "Bu, uyumak için pek uygun bir şey değildi."

boncuklu bluzunun cildinde bıraktığı küçük izlere baktı ve hayretle parmağını izlere dokundu. "Sana iz bıraktım."

O güldü ve oturarak onun elini tutup öptü. "Birden fazla şekilde."

Yanakları pembeye döndü ve güldü, sonra elini ağzına kapattı. "Bu kadar sessizken bizi duyabilir mi sence?"

Bir an dinledi. Ayak sesleri ya da alarm çığlıkları duymadı, ama seslerinin aşağıya kolayca ulaşabileceğinden şüpheleniyordu. "Bence beklememeliyiz."

Madeleine başını salladı ve onun ayağa kalkıp kendisini de kaldırmasına izin verdi. Göğsüne hafifçe çarptı ve geri çekildi, yüzü yine kızardı. "Özür dilerim."

Brok elini tutup onu kendine çekti ve sesini alçaltarak konuştu. "Ben hiçbir şey için üzgün değilim, sen üzgün müsün?"

Kız ona baktı, bir an durakladıktan sonra ona küçük bir gülümseme verdi. "Hayır."

Göğsünde sıcaklık yayıldı. Madeleine'in ona baktığı gibi, sanki hiç zarar görmemiş ve arzulamaya layık biriymiş gibi bakan bir kadın çok uzun zamandır olmamıştı. Onun bakışlarında kendini gören Brok, onun eşi olmaya layık olduğunu biliyordu. Ve onu kendine ait olarak ilan etme hakkı için öleceğini de biliyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi ona.

Kız başını ona doğru eğdi, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Güçlü kaptan sesini kullanmanı seviyorum."

Kıçına hafifçe vurdu. "O zaman istediğimi yapman için daha sık kullanacağım."

"Sözler, sözler."

Penisi seğirdi, ama nefesini düzenledi ve yapmaları gerekeni kendine hatırlattı. "Serge'yi aramak için iyi bir zaman olmalı. Henüz erken ve çoğu sakın muhtemelen kutlamanın yorgunluğunu atıyordur."

Madeleine elini şakağına koydu. "O şarap hakkında söyleyebileceğim bir şey var. Akşamdan kalma yapmıyor."

Üst kapının kilidini açtı ve dolambaçlı merdivenlerden aşağı indi, altta bulunan kilidi açtı ve beline yeniden takmış olduğu gizleme cihazını etkinleştirdi. Gizli kapıya yavaşça bastı ve kimse geçip geçmediğinden emin olmak için başını dışarı çıkardı. Gizlenmiş olsalar da, gizli bir panelin kendi kendine açılması oldukça şüpheli görünebilirdi.

Kıyıların temiz olduğunu görünce Madeleine'i kendine yaklaştırdı ve koridora geçerek taş paneli yerine kaydırıldı.

"Nereden başlayalım?" diye sordu kadın.

Bir an düşündü. Daha önce Madeleine ve Serge'nin yerini tespit etmesine yardımcı olan cihazı kontrol etmişti, ama yanıp sönen nokta çok zayıftı ve onu sadece sarayda bulabilmişti. Gatzoid de saklanmaya çalışıyorsa nereye giderdi? Belki de tanıdığı bir yere. "Serge buraya geldiğinden beri neredeydi?"

"Benim bulunduğum yerlerde. Bize tahsis edilen kule odaları ve ana salon. Sonra mutfığa çalışmaya gönderildiğinde mutfaklarda. Ah, ve geldiğimiz ilk gün, tedarikçileri - bana sorarsan köle tüccarları için süslü bir isim - bizi Spartos şehir yönetim binasına götürdüler."

Brok'un ilgisi uyandı. "Neredeydi orası?"

"Geminin indiği iniş pistinin yakınında, sanırım şehrin en uzak ucundaydı."

Brok, onu göremese de başını salladı. Mantıklıydı. Gemilerin şehrin ortasına inmesini istemezlerdi. "Yönetim binasında bir iletişim merkezi var mıydı?"

"Olması gerekiyordu, çünkü tedarik gemisinin kaptanı iniş izni almak zorundaydı ve bize izin veren ses, iniş pistinde bizi karşılayan adamın sesiyle aynıydı." Madeleine keskin bir nefes aldı. "Sence Serge oraya gitmiş olabilir mi?"

"Hayır, Serge hala sarayda, ama Spartosian iletişim merkezini kullanarak gemime mesaj gönderebilirim."

"Serge'yi bulduktan sonra, değil mi?"

"Kesinlikle." Elini sıktı. "Hadi, Serge'nin bizim gibi ortalıkta saklandığını hissediyorum."

Koridorda hızla ilerlediler, ayak sesleri taş zeminde yumuşak bir ses çıkardı. Beklediği gibi, şehir şenliklerin etkisinden çıkmaya başlamıştı. Ana saray salonuna geri dönerken tek bir Spartoslu bile görmediler.

Madeleine'in eli, salona girip yarı çıplak, hatta bazıları tamamen çıplak bedenlerin osmanlılara yayılmış olduğunu görünce, elinde titredi. Neyse ki hepsi baygındı, eğlencenin yorgunluğu onları dünyadan koparmıştı.

"Sence Serge burada mı?" diye fısıldadı Madeleine.

"Yanılıyor olabilirim, ama bence burada." İleri doğru yürüdü ve örtülü bir masanın altına baktı. "Serge."

Cevap yoktu, ama sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, Gatazoid'in onu duyması için tam üstüne çıkması gerektiğini düşündü.

Madeleine elini çekerek onu uzun bir büfe masasına doğru çekti. Masada bir çeşme hala pembe bir içecek fışkırtıyordu. Eteği kaldırıp altına baktı. "Serge! Benim, Madeleine."

Küçük bir şekil dışarı fırladı ve çılgınca etrafına bakındı. "Madeleine? Neredesin?"

Brok, Madeleine'i tutmayan eliyle uzanıp onun kolunu yakaladı. "Buradayız. Seni kurtarmaya geldik."

"Tanrıya şükür," dedi Serge. "Bütün gece o masanın altında korkarak saklandım. Şampanya çeşmesi masasını seçmemeliydim. Sanki çeşmenin altında uyumaya çalışmak gibiydi."

"Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu Madeleine.

"Kesinlikle," dedi Serge, Brok ikisini de kapıya doğru çekerken. "Yolda tuvalete uğramaya da hayır demem."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Serge'yi de gizleyemeyiz, emin misin?” diye sordu Maddie, parıldayan mavi bir kanalın üzerinde uzanan kapalı taş kemerin altından geçmek için acele ederken .

Brok onu beline daha yükseğe kaldırdı, bir eli kışının altında, diğeri Serge'nin kolunu tutuyordu. "Bu cihaz sadece bana çok yakın olan kişileri gizleyebiliyor."

Yüzü ısındı. Yakın olduklarını inkar edemezdi, çünkü neredeyse sarmaşık gibi Brok'un gövdesine sarılmıştı. Ama bu, Brok'un onu taşımak ve hızlı hareket etmek için en kolay yoldu. Çıplak tenine dokunmanın önceki gecenin anılarını canlandırdığını görmezden gelmesi gerekiyordu. Nabzını hızlandıran anılar.

"Gatazoid dostumuzun kafamın üstünde binmek istediğini sanmıyorum," diye ekledi Brok.

"Hayır." Serge burnunu çekip, Brok'un ve kendisinin bulunduğu boş alana baktı. "Kolumun yarısı yokmuş gibi görünmesi yeterince kötü."

Maddie onun haklı olduğunu gördü. Brok'un tuttuğu kolun kısmı görünmüyordu, bu yüzden düğün planlayıcısının kolunun yarısı yokmuş gibi görünüyordu. "Umarım Spartoslular seni ampute sanırlar."

Serge, maruz kaldığı aşağılayıcı muamele hakkında bir şeyler mırıldandı ama kısa bacaklarıyla kaptanın her adımına iki adım atarak ilerlemeye devam etti. "Nereye gittiğimizi bir daha söyle."

"Madeleine, Spartos şehrine ilk geldiğinde tanıştığın şehir yöneticisinin bir iletişim merkezi olduğunu düşünüyor."

Sarpa doğru ağır adımlarla ilerlerken, buruşuk giysili, uykulu gözlü iki sakini geçtiler.

"Merkez dedim mi bilmiyorum," diye düzeltti Maddie, çifti geçtikten sonra. "Ama bizi buraya getiren gemiyle iletişim halinde olduğunu biliyorum."

"Doğru." Serge parmaklarını şıklattı. "Spartoslular yabancı düşmanlığıyla ünlü olabilirler, ama açıkça kendileri için bir şeyler temin etmek üzere tüccarlar tutuyorlar."

Bunu yapmak için de başka dünyalarla iletişim kurmak zorundalar."

Geniş bir merdivenden aşağı indiler ve dışarıya açılan çift kapiya ulaştılar. Maddie binadan çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı ve havada hafif bir tuz kokusu aldı. Dışarıya çıkalı günler olmuştu ve yüzünü, Dünya'da alıştığından daha az parlak olsa da, yükselen güneşe doğru kaldırdı.

"Neden iletişim merkezine gitmemiz gerekiyor? Amacımız mümkün olduğunca çabuk kaçmak değil miydi?" Serge, Spartosluların yanından geçerken sesini alçaltarak sordu. şans eseri, herkes hala iyileşme aşamasındaydı ve kimse küçük uzaylıya ikinci bir bakış bile atmadı.

"Madeleine'in dediğine göre, idare binası şehrin kenarında bulunuyor. Servis aracım orada bekliyor." Kaptan Brok onları kanalın kenarına götürdü ve Serge'yi de yanına alarak boş bir uçan tekneye atladı. "Spartosluların, gezegenlerinden kaçırmayı planladığım mahkumları yakalamak için yardım işteğinde bulunma veya gezegenlerinin atmosferinde devriye gezen gemilerle iletişim kurma imk nı olmamasını tercih ederim."

Brok eğilip teknenin kumandalarını kurcalarken, uykulu görünümlü tekne operatörü, teknenin ortasında duran Serge'ye bakakaldı. Teknenin motoru çalıştı ve hızla ilerlemeye başladılar.

"Hey!" Spartoslu, kanalın kenarındaki dar yürüyüş yolunda koşarak onların uzaklaşmasını izledi. "O benim teknem."

" zg n m," diye bağırdı Serge, omuzlarını silkiyor ve etrafına bakarak şok olmuş gibi davranıyordu. "Ben kontrol etmiyorum."

"Gizli kalmak için çok uğraştın," diye mırıldandı Maddie, Brok'un onu duyabileceğini bildiği için yüzünü ona çok yaklaştırarak.

"şehri fark edilmeden geçmek için daha iyi bir fikrin yok mu?"

Cevap vermedi. Daha iyi bir fikri yoktu, ama şaşkın tekne sahibi, alınan teknesini ve onunla kaçan minik uzaylıyı aramak için bir arama ekibi göndermez umuyordu.

Parlak mavi suyun üzerinde süzülerek, arkalarında ince bir sis bırakarak, her iki yanında alabaster binaların yükseldiği dar kanallarda kıvrılıp dönüyorlardı. Taş balkonlar suya uzanmış,

ara sıra sakinleri eğilip aşağıya bakıyordu. Açık pencerelerden müzik sızıyordu, ama yumuşaktı ve uyuklu şehrin havasına uyuyordu.

Maddie başını Brok'un sağlam omzuna yasladı, onun sıcaklığı onu rahatlattı. Brok hafifçe hareket ederek kendi başını Maddie'nin başına dokundurdu. Hareket çok ince ama samimiydi ve Maddie'nin kalbi heyecanla çarptı.

Aklı, Drexian'a aşık olmaması gerektiğini biliyordu, ama kendini engelleyemiyordu. O, bir erkekte aradığı her şeye sahipti, hatta daha fazlasına. Duygularıyla savaşmak artık işe yaramıyordu ve bunun nedeninin çılgın bir uzaylı gezegeni mi yoksa bir uzaylıya aşık olması mı olduğunu bilmiyordu, ama kaptan söz konusu olduğunda her zamanki özdenetimi yok olmuştu.

Komik olan şey, artık umursamıyordu. Ona yakın olmak ve ona güvenmek iyi geliyordu. Yıllarca sadece kendine güvenerek yaşamışken, başka birine güvenebilmek rahatlatıcıydı. Ve bu, onu önemsemek ve incinme riskini göze almak anlamına geliyorsa, bununla başa çıkmak zorundaydı. Otoriter Drexian'a karşı büyüyen duygularıyla savaşmaktan yorulmuştu. Ayrıca, sert bir Inferno Force kaptanının öldürölme ihtimali ne kadardı ki?

"Su yoluyla gidebileceğimiz en uzak nokta burası." Kaptan, tekne yavaşlayıp sonunda eski bir taş iskeleye yanaşırken dikleşti.

Şehrin uzak ucundaki bölge, şehir merkezi ve saraydan çok farklıydı. Parlak beyaz taşların yerine, binalar sararmış ve yanlarında yeşil su izleri vardı. Tuzun keskin kokusu, artık balık kokusu ve yanan yağ kokusuyla karışmıştı.

"Ekonomik otoparka park ettin galiba," dedi Maddie, Brok'un bu benzetmeyi anlamayacağını bildiği halde.

Brok homurdandı. "Burada görülme ihtimalimiz daha azdı."

"Nedenini anlayabiliyorum." Serge tekneden indi ve çöp parçalarıyla dolu yola çıktı. "Yönetim binasının burada olduğundan emin misin?"

"Bu tanıdık geliyor mu?" Brok ikisini de, diğer binaların üzerinde yükselen ve tepesinden geniş, disk şeklinde bir platform uzanan bir binaya doğru çevirdi.

Serge, "Bir iniş platformu," dedi. Maddie başını salladı

"Bir iniş platformu," dedi Serge.

Maddie başını salladı. "Burası o yer."

Brok, Serge'nin kolunu tuttu ve yüksek binaya giden labirent gibi sokaklardan geçerek ilerlemeye başladı.

"İçeri girme planın nedir?" diye sordu Serge. "Buranın güvenliği vardır herhalde."

"Hâlâ kafamın üstüne binmeyi reddediyor musun?"

Serge, Kaptan Brok'un boşluğuna bir bakış attı. "Evet."

"O zaman Madeleine ve ben iletişim merkezini bulurken sen gözcü olacaksın."

"Nöbetçi mi?" Serge kırılgan bir ifadeyle baktı. "Ama tehlike geldiğinde size nasıl haber vereceğim? Birbirimizle iletişim kurmanın hiçbir yolu yok."

"Kuş sesleri çıkarabilir misin?" Maddie ciddi bir ses tonuyla sordu. "Birkaç yüksek sesli karga sesi yeterli olur."

Serge, yetişmek için neredeyse koşarken nefesini içine çekti. "Kuş sesleri mi? Bir binada karga gibi ölecek miyim?"

"Denemeye değerdı," diye Brok'a fısıldadı, onun kahkahalardan titrediğini hissederek.

"Dışarıda olmanız daha güvenli olur," dedi kaptan, sesini sabitleyince. "Binanın içinde görülme riskini göze alamayız. Çok fazla soru sorulur. Ama yaklaşan bir grup muhafız görürseniz, bize zaman kazanmak için dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışabilirsiniz."

"Dikkatleri başka yöne çekmek." Gatazoid çenesine dokundu. "Neden öyle demedin? Dikkatleri başka yöne çekmek benim uzmanlık alanımdır."

Serge'yi birkaç haftadır tanıyan kadın, ona inanıyordu.

Bir virajı döndüler ve yüksek bina önlerinde belirdi. Şehrin diğer harap bölgelerinden farklı olarak, bu bina tertemiz beyazdı ve etrafını parlak, metal bir kapı çevreliyordu. Kapının üstünde keskin

atal kılıçlar gibi görünen bir Şey vardı. Kapının önünde, derileri gibi parıldayan Şık yeşil giysiler giymiş iki muhafız duruyordu.

"Onları nasıl geçeceğiz?" diye Brok'a fısıldadı. "Ya da o iti?"

Brok bir an sessiz kaldı, sonra Serge'nin kolunu bıraktı. "Burada kal ve dikkat ekme."

Serge ciddiyle başını salladı ve yakındaki bir binaya yaslandı. "Bana güvenebilirsin. Ben gizliliğin ta kendisiyim."

Maddie, diken diken mor saçlı kısa uzaylıya son bir kez baktı ve geri döndüklerinde hala orada olmasını umdu. Geri dnebilirlerse, diye hatırlattı kendine.

Muhafızlara yaklaşırken, bir Spartosian'ın onlarla konuŐup bir tomar kağıt gösterdiğini fark etti. Brok, muhafızlara yaklaşırken gerildi ve sarışın adama dokunmadan mümkün olduğunca yaklaştı. Maddie nefesini tuttu, muhafızlar başlarını sallayıp kapıları açarak adamı içeri davet ettiler ve farkında olmadan onların da geçmelerine izin verdiler.

Kapıdan içeri girdiklerinde, Brok Spartoslunun keskin adımlarına uyarak binaya doğru yürüdü ve Şeffaf ift kapıdan geçti. Geniş, parlak lobide durduklarında geri çekildi ve sarıŐının ilerleyip açık alanın ortasındaki cam asansöre binmesine izin verdi.

Maddie, boş avluda yalnız kaldıklarında nefesini bıraktı. Buraya geldikten sonra buradan aceleyle geçirildiğini hatırladı, ama her Şey o kadar hızlı olmuştu ki, yolculuktan sonra o kadar yorgundu ki, beyaz mermer zeminlerin ne kadar parlak ve ıŐıltılı olduğunu ya da uzun pencerelerin üzerlerine nasıl ışık huzmeleri gönderdiğini fark etmemişti.

"İletişim merkezi sence nerede olabilir?" diye sordu Brok'a, sert yüzeylerin her sesi yankıladığı için sesini alçaltarak.

"Ben de sana aynı Şeyi soracaktım."

Başını geriye eğdi. Bina en az on katlı olmalıydı. "Kat kat gezmeliyiz."

Onları hızla asansöre götürdü, bir taraftaki düz panele dokundu ve kapılar açılır açılmaz içeri girdi. Asansör hızla yükseldi ve kız onun kollarında yer değiştirdi.

"Beni indirsen?" "Özellikle değil."

O güldü ve sesi küçük kompartımanı doldurdu. "Kolların yorulmadı mı?"
kolların yorulmuyor mu?"

O da onunla birlikte güldü. "Çok hafıfsın. Seni bütün gün taşıyabilirim,
yorulmam bile."

"Havalı olmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı ve Brok'un bir kez daha gülmesine neden
oldu.

En üst kata vardıklarında kapılar açıldı. Spartoslu bir erkek binmek için
bekliyordu ve Brok yanından geçerek indi. Bina, merkezde yükselen açık
avluyu çevreleyen eşit aralıklarla yerleştirilmiş odalardan oluşuyordu.

İlk kapıya yürüdüler ve Brok kapıyı açarak, içeriinin boş bir ofis olduğunu ve
aradıkları oda olmadığını görebilecekleri kadar içeriye doğru itti. Çevreyi
dolaşırken aynı hareketi tekrarlardı ve bazen kapı kendiliğinden açıldığından
şaşkın yüzlerle karşılaştı. Kadın neredeyse tüm kapılarını açmışlardı ki Brok
bir kapıyı itti ve karşılarında konsollar ve gelen iletimlerin düşük statik sesleri
ile karşılaştılar.

"Burası," diye fısıldadı, ancak odada kimseyi görmüyordu.

Brok onları hızla içeriye soktu ve kapıyı kapattı. "Sizi bilgisayarların başına
oturtmam lazım."

Maddie onun kollarından kayarak yere indi ve anında onun sıcaklığını özledi.
Kenara çekildi ve kendi vücudunun tekrar ortaya çıktığını gördü. "Zaten beni
görecektir kimse yok."

Onu göremiyordu ama Brok'un yakındaki bir konsolda tuşlara bastığını duydu
ve umarım aradığını bulmuştur diye düşündü. Ona sormadan, arkasındaki
kapının açıldığını duydu ve uzun boylu, sarı saçlı bir Spartoslu erkek odaya
girdi ve onu görünce aniden durdu.

Siktir.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

, Spartoslu adam kapıyı arkasından kapatınca Brok, konsolun pürüzsüz yüzeyini parmaklarıyla okşamayı bıraktı.

"Sen bizden değilsin." Uzaylı, Madeleine'e bakışlarını daralttı. "Kimsin ve burada ne arıyorsun?"

Madeleine erkeğe göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "Ben birkaç gün önce gelen insanım. Beni duymadın mı?"

Spartoslu boğazını temizledi. "Duydum, ama burada ne işin var? Burası yasak bölge."

"Spartoslu bir prens için değil."

Uzaylı, bir prens konsolun arkasından çıkacakmış gibi etrafına bakındı. "Prenslerimizden biri burada mı?"

Madeleine omuz silkti ve ona doğru yürüdü. "Önemli biriyle birlikte olmasam burada olur muydum?"

Brok, onun performansından etkilenmişti, ancak uzaylıya gülümseme şekli ve yürürken kalçalarını sallama şekli hoşuna gitmemişti.

"Hayır," diye itiraf etti sarışın, bakışları hala odanın içinde gergin bir şekilde dolaşıyordu.

"Bir şeyi kontrol etmeye ya da biriyle konuşmaya gitti." Maddie parmaklarıyla saçının bir tutamını çevirdi. "Bir süre dönmeyecek."

Spartoslu adam omzunun üzerinden kapıya baktı ve Madeleine bu fırsatı değerlendirerek onun yönüne bir bakış attı ve bir eliyle "acele et" işareti yaptı.

Brok dikkatini tekrar görevine, gezegenin iletişim sistemlerini devre dışı bırakmaya vermeye çalıştı. Düz paneldeki ışıkları ve sembolleri taradı ve Madeleine'in baştan çıkarıcı sesini duymazdan gelmeye çalıştı. Başını kaldırdığında, Madeleine'in omuzlarına dökülen sarı saçlı adamla arasındaki mesafeyi kapattığını fark etti.

Odaklan, diye sertçe kendine söyledi. *İşi ne kadar çabuk bitirirsen, onu ondan ve buradan o kadar çabuk uzaklaştırabilirsin.*

"Ne dedin?"

Brok, sabırsızca homurdandığını fark edince başını kaldırdı.

"Ne ne?" Madeleine şakacı bir sesle sordu ve Spartoslunun başını kendine çevirdi. "Burada senden ve benden başka kimse yok."

Yabancı ikna olmuş gibi görünmüyordu, bakışları Brok'un bulunduğu boşluğa kaydı. "Bir şey duydum."

"Muhtemelen sizin o komik makinelerinizden biridir," dedi Madeleine. "Ses çıkarmazlar mı?"

"Evet, yapıyorlar," diye itiraf etti ve bakışlarını ona geri çevirdi.

Brok kendini zorla ekrana bakmaya zorladı, ama Madeleine odanın diğer tarafında kıkırdarak gülünce ekrana olabildiğince sessizce dokundu. Madeleine'in sesi daha da şehvetli hale gelse de, o başını kaldırmadı ve anlamlarını çözene kadar yanıp sönen sembollere bakmaya devam etti. Düzeni Drexian iletişim sisteminden çok da farklı değildi ve bunu anladıktan sonra, çeşitli uyduları devre dışı bırakması çok uzun sürmedi. Hepsini kapatma işlemine başladıktan sonra, başını kaldırdı.

Grek. Madeleine'in konsollardan birinin üzerine atlayıp Spartoslu erkeği bacaklarının arasına çekerek onu kendine doğru çektiğini görünce, elleri yumruk haline geldi. Madeleine'in bunu Brok'un görevini bitirebilmesi için erkeğin dikkatini dağıtmak için yaptığını biliyordu, ama umursamadı. Uzaylının elinin Madeleine'in uyluğuna dokunması, kulaklarında kanın çınlamasına neden oldu. Boğazında yükselen hırıltıyı yuttu.

"Peki, bu ne için?" Madeleine, uzaylının üniformasındaki renkli bir yamaya parmağını dokundurarak sordu.

Omuzlarını hafifçe geriye attı. "*Sirenos'ta* zafer için." "Sirenos mu? O ne?"

Yüzü bir an için karardı. "Spartos'ta eski bir gelenek, ama dışarıdakilerle paylaşmıyoruz."

Madeleine parmaklarını göğsünde yukarı doğru kaydırды. "Bana bile söyleyemez misin?" Çıplak göğsünün üzerinde parmaklarını çaprazlamaya başladı. "Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Gözleri, onun daracık, boncuklu askılı bluzuna kayd ı ve dudaklarını yaladı. "Yak ında kendin göreceksin."

Madeleine alt dudağını dışarı çıkardı. "Lütfen."

Brok, elleri ağrıyacak kadar sık ı yumruklar halinde olmasına rağmen, bakışlarını ondan ayırd ı. Uyduların devre dış ı olduğunu doğruladı ve ardından tüm sistemi kapatmak için komutları girdi. İletişimlerinin kesildiğini fark etseler bile, tüm sistemi yeniden başlatmak oldukça uzun zaman alacakt ı.

Özellikle de şifreleyebilirse, diye düşündü. Vekron'un bunu daha hızlı yapabileceğini biliyordu, ama güvenlik şefinden bu iş i yapmak için yeterince şey öğrenmişti. Spartoslu adam ona yapışmışken, Madeleine'e gizlice bir bakış att ı. Soru şu ki, uzaylıyı pencereden dışarı atma dürtüsüne yenik düşmeden bunu yapabilir miydi?

"Yani söylemeyecek misin?" diye sordu Madeleine, seksi sesinde artık bir tahriş vardı.

"Söylersen bana ne vereceksin?"

Erkeğin sesi alçak ve kulağına fısıldanmış olsa da Brok duyabiliyordu. Çenesini sıkt ı ve parmaklarını ustaca ekranın üzerinde hareket ettirdi. Spartosluların önemli engelleri aşmadan sistemi yeniden başlatmasını engelleyecek şifrelemeyi neredeyse tamamlamıştı.

"Ne istiyorsun?" Madeleine alaycı bir şekilde sordu.

Erkeğin kulağına fısıldadığı sözler Brok'un duyamayacağı kadar alçak sesliydi, ama kadının yapmacık, şok olmuş kahkahası uzaylının ne önerdiğine dair hiçbir şüphe bırakmad ı.

"Sen çok yaramaz bir çocuksun." Madeleine ona vurdu.

"Spartos'ta değil." Bacaklarını kavrad ı ve vücudunu kendine doğru çekti, böylece bacakları beline dolandı. "Burada zevkin hayatın en önemli parças ı olduğuna inan ırız. Hiçbir Spartoslu ecstasy deneyimleme fırsatını geri çevirmez."

"Peki ya prens?" Madeleine, ondan kurtulmaya çalışarak sordu.

"Oyuncaklarını paylaşmaktan hoşlanıyor." Uzaylı ona sinsi sinsi baktı. "Hepimiz öyle."

Brok konsola son bir kez dokundu ve sistemleri kapattı. Odadaki düşük frekanslı uğultu kayboldu.

Spartosian aniden başını kaldırdı ve Madeleine'in bacaklarını bıraktı. "Ne oldu?"

Madeleine onu itti ve ulaşamayacağı bir yere çekildi. "Hiçbir fikrim yok. Bütün bu süre boyunca seninle buradaydım, hatırlamıyor musun?"

Adam geri çekildi, yüzünde panik belirirken karanlık konsolları taradı. Madeleine'in koluna atıldı. "Benimle gelmelisin."

Madeleine kenara atladı. "Bana bakma. Ben hiçbir şeye dokunmadım."

Spartosian tehditkar bir homurtu çıkardı ve tekrar ona uzandı, ama Brok araya girdi ve görünmez bir yumruğu adamın yüzüne indirdi. Uzaylı geriye uçtu, duvara çarptı ve yere yığıldı.

Madeleine hareketsiz bedeni hayretle izledi. "Sence de biraz fazla olmadı mı?"

Brok onu elinden tuttu. Kadının çıplak tenine dokunan ellerini düşünerek hâlâ öfkeden titriyordu. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Ben rol yapıyordum," dedi kadın, Brok onu odadan çıkarıp asansöre doğru sürüklerken. "Böylece o fark etmeden işini halledebildin. Bu arada, rica ederim."

Asansör kapıları açıldı ve o, kadını boş kabine itti. "O yaratığın sana dokunmasına izin verdiğin için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

"Hoşuma gittiğini mi sanıyorsun?"

"Eğer hoşuna gitmediyse, o zaman sandığımdan daha iyi bir aktrisin demektir," diye tükürdü.

Gözleri parladı ve elini ondan çekerek, "O zaman sandığın kadar da bilgili değilsin, Kaptan," dedi.

Brok onu asansörün duvarına dayadı. "Benden başka hiçbir erkek sana bir daha dokunamayacak."

Karşı çıkmak için ağzını açtı ama o, tüm korkusunu, öfkesini ve özlemini acımasız, çaresiz bir öpücüğe dökerek onu susturdu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ağzını onunkinden ayırdığında Maddie derin bir nefes aldı. " , bu neydi?"

Brok, elini kadının yüzünden çekip boynuna doğru kaydırды. "Sana söyledim. Sen benimsin."

"Bütün bu sahiplenici mağara adamı tavırlarının seks oyunu olduğunu sanmıştım." Gözlerini kırıştırdı, bacakları titriyordu.

"Bu konuda oyun oynamıyorum Madeleine ve seni başka hiçbir erkekle paylaşamam. Paylaşmayacağım."

Onu göremiyordu, ama ona bastırırken vücudunun titrediğini hissediyordu. "Beni paylaşmaktan bahsetmedim, ama senin bu konuda ciddi olduğunu bilmiyordum..."

"Seni sahiplendiğimde ciddi olmadığımı mı düşündün?" Parmaklarıyla boğazının çukurunu okşadı. "İçindeyken söylediğim her kelimenin anlamını kastettim. Bana söylediklerinde ciddi değildin mi?"

Söylediklerinin arkasında duruyordu, ama hissettiklerini anlatmak zordu. Böyle bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu, bunu konuşmak ise daha da zordu. "Söylediklerimin arkasında durmuyorum, ama o anın heyecanı vardı."

"Bir Drexian asla içinden gelmeyen bir şey söylemez ya da tutamayacağı bir söz vermez. Bu onurlu bir davranış olmaz."

Drexianlar tarafından Dünya'dan kaçırılmaktan pek memnun olmasa da, çoğu kadının sahip olmak için her şeyi vereceği birçok özelliğe sahip olduklarını kabul etmek zorundaydı. Serge'nin anlattıklarından ve Brok'tan gördüklerinden, dürüst, sadık ve cesur olduklarını anlamıştı. Buna hepsinin uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmalarını da ekleyince, oldukça dayanılmaz bir kombinasyon ortaya çıkıyordu. Evet, o adama kesinlikle aşık oluyordu, ki bu, onun katı "seve ve terk et" politikası göz önüne alındığında, onun için çok kötüydü. Maddie, bunun mahvolduğunu düşündü.

"Birlikte olmamızın bir tür onur ihlali olduğunu sanıyordum," dedi.

O nefes verdi ve nefesiyle saçları dalgalandı. "Hak ettiğim cezayı seve seve çekeceğim, ama seni bırakmayacağım."

Kalbi hızla çarptı. Hayatının çoğunda bağımsız ve sert olmak zorunda kalmış olsa da, onun için her şeyi göze alacak bir erkeğin olması iyi geliyordu ve bu onu ona daha da aşık ediyordu. Elini uzattı ve onun yüzünü buldu, parmak uçlarıyla yanağındaki sakalları ve yara izini okşadı. "Yani Spartalı felsefesine katılmıyorsun, öyle mi?"

Göğsünden karanlık bir uğultu yükseldi. "O felsefe başka bir erkeğin sana dokunması anlamına geliyorsa, hayır."

"Hey, ben de beğenmedim. Sarışınlar benim tipim değil."

"Öyle mi?" Sesinde bir parça eğlence vardı.

"Kesinlikle değil. Buradaki erkekler benim zevkime göre fazla yakışıklı." Tırnaklarını tırnaklarıyla onun kaşıntılı boynunu tırmaladı. "Ben sert olanları seviyorum."

O homurdandı ve yaklaşarak şişmiş penisini kadının karnına bastırdı. O anda asansör kapıları açıldı ve bir Spartoslu içeri girdi.

Maddie aşağıya baktı. Brok ona o kadar yaklaşmıştı ki, onun gizleme balonunun içine girmişti. Kollarını kadının sırtına doladı ve onu yerden kaldırarak, kapılar tekrar kapanmadan birkaç saniye önce asansör kabininden hızla çıktı.

"Ucuz atlattık," diye fısıldadı, Brok onu kaldırıp bacaklarını beline doladı ve sessiz adımlarla geniş lobide ilerledi.

Kimseyle birlikte çıkmak için beklemediler, Brok şeffaf kapıları itip açtı ve kapılara doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Saldırdığım erkeği bulduklarında burada olmak istemeyiz," dedi Brok, korunan kapılara hızla yaklaşırken.

Kız, yanlarında sivri uçlu tridentleri ile diğer tarafta duran iki Spartalı'ya bakmak için döndü. "Muhafızlar fark etmeden bu kapıyı açabileceğimizi sanmıyorum."

Brok, çitlere ulaştıklarında tereddüt etti, ama ikisi de arkalarındaki binadan gelen gürültüye dönüp baktı. Bir çift Spartoslu

erkek bağırarak ve muhafızlara el sallayarak dışarı koştu. Brok, onlar yaklaşırken kenara çekildi.

"Bir ihlal var," nefes nefese kalan erkeklerden biri muhafızlara bağırdı.

"İmkânsız." Bir muhafız başını salladı. "Bizim iznimiz olmadan kimse içeri giremez."

"O zaman saldırıyı gerçekleştiren kişiyi içeri aldınız." Diğer Spartoslu elini salladı. "İçinizden birinin silahını getirip suçluyu aramamıza yardım etmesi gerekiyor."

Muhafızlar kapıları iterek açtı ve biri içeri girerken Brok dar alandan sıyrılarak kalan muhafızın yanından hızla geçip binadan uzaklaştı. Durduğunda Maddie nefesini tuttuğunu fark etti.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Ucuz atlattık."

"Onlar saldırımın boyutunu fark etmeden gemime ulaşmalıyız. Sen ve Serge'nin gittiğini fark ettiklerinde iletişim sistemleri çalışır durumda olmasın."

Maddie, kapılı binadan uzanan dar sokaklara boynunu uzattı. Artık daha fazla insan dolaşıyordu ama henüz kalabalık değildi. "Serge nerede? Onu orada bıraktığımı sanıyordum."

Brok, Serge'yi en son gördükleri dolambaçlı geçide doğru yürüdü, ama Gatazoid'den hiçbir iz yoktu.

Maddie'nin midesi rahatsız edici bir şekilde ters döndü. "Onu kaçırdıklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

Brok sessiz kaldı ve Maddie onun gerçeği söylemek istemediğini düşündü. Spartosluların Serge'yi bulup saraya geri götürmüş olma ihtimali çok yüksekti. Minik, mor saçlı uzaylı, İskandinav mitolojisi kitabından çıkmış gibi görünen bir türün arasına karışacak türden biri değildi.

"Pssst."

Maddie keskin sese doğru başını çevirdi. Yıpranmış tahta sandıkların üstünden pembe bir ışık parladı. "Serge?"

Başını dışarı çıkardı ve ardından tüm vücudu ortaya çıktı. Ellerini beline koyarak onların yönüne doğru yürüdü. "Siz ikiniz neredeydiniz?"

"Sistemleri devre dışı bırakmak beklediğimizden uzun sürdü," dedi Brok.

Serge, seslerinin geldiği yeri bulmaya çalışırken başını çevirdi. "Ben burada, kokuşmuş çöp yığınlarının arkasına saklanıp, insanlardan kötü bakışlar alıyordum. Bilmenizi isterim ki, saklandığım yeri üç kez değiştirmek zorunda kaldım ve bir tür köpek olduğumu düşündüğüm bir şeyi kovaladım, ama belki de bakımsız bir çocuktum." Kollarını havaya kaldırdı. "Kim bilir?"

Maddie gülme isteğini bastırdı. "Gerçekten üzgünüz."

Saçlarının parlak pembesi solmaya başladı. "Umarım görev başarılı olmuştur."

"Başarılıydı," dedi Brok. "Şimdi gemime gidip buradan çıkmamız lazım."

"Bunu iki kez söylemene gerek yok," diye mırıldandı Serge, kolunu uzatıp parmaklarını şıklattı. "Gidelim."

Kolu kaptana değdi ve Maddie, bir şey yere çarptığında keskin bir gürültü duydu. Aşağı baktığında, Brok ve kendisi görünüyordu.

"Gizleme cihazı." Onu bıraktı ve beline takılı olan ve düşen küçük cihazı bulmak için etrafına çılginca bakındı.

Maddie yere baktı ama Spartoslu muhafızların onları fark edip bağırmaya başlamasıyla dikkati dağıldı.

"Olamaz." Serge ellerini yanaklarına koymuş, yuvarlak gözleri dehşetle açılmıştı.

Muhafız, üç çatallı mızrağını uzatmış, ölümcül bir ifadeyle onlara doğru koşuyordu. Maddie, Brok'un ondan daha iri olduğunu biliyordu, ama Brok silahsızdı ve Spartosluların silah kullanmada ustalar olduğunu tahmin ediyordu. Diğer muhafız da binadan çıkıp onlara doğru koşmaya başladı.

Maddie dizlerinin üzerine çöktü ve cihazı aradı. Onu bulmalıydı, yoksa tekrar ortadan kaybolamazlardı. Görünmez olduklarında güvende olacaklardı. Bu sefer Serge, Brok'un omuzlarında taşınmak veya omuzlarında binmek zorunda kalacaktı.

Serge'nin saklandığı sandık yığınının altına uzandı ve parmakları sert metal cihazı kavradı.

Ayağa kalktı ve birkaç adım ötedeki Brok'a döndü. "Buldum!"

Yüzü sert bir ifadeyle, belinden diğer cihazı çıkarıp ona fırlattı. "Serge'yi al ve git."

Maddie onunla tartışmadan, Spartoslu muhafız ona ulaştı ve üç çatallı mızrağın ucuyla onu dürttü. Brok bir an için kaskatı kesildi ve sonra yere yığıldı. Şokuna rağmen Maddie Serge'yi kendine çekti ve cihazı bastırdı, böylece ikisi de ortadan kayboldular. Muhafız dikkatini onlara çevirdiğinde, gördüğü tek şey boşluktu.

"Diğerleri nerede?" diye sordu ikinci muhafız koşarak yaklaşp yerde yatan Brok'a bakarak.

"Gittiler. Kaçmış olmalılar." İlk muhafız, üç çatallı mızrağın sopa ucuyla Brok'u dürttü. "Önemli değil. Bu, *sirenos* için mükemmel olacak."

Maddie, Serge'nin ağzını eliyle kapatarak onları geri çekti. Onlar da yakalanırsa Brok'a yardım edemezlerdi.

Onları dar sokağın aşağısına ve bir köşeye götürdüğünde Serge'yi bıraktı. Serge hemen hıçkırmaya başladı. "Hepsi benim suçum. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Cihazı düşürmek istemedin," dedi Maddie, sesini alçaltarak. "Ve şimdi bunun üzerinde durmamalıyız."

"Haklısın. Ne yapabiliriz?"

Maddie derin bir nefes aldı, kararlılığı güçlendi. "Kaptanın yapacağı şeyi yapacağız. Onu kurtaracağız."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Brok yavaşça kendine geldi, oturup ağrıyan başına elini koydu. Son hatırladığı şey, Madeleine'e bakıp ona koşmasını söylemesiydi. Sonra bir anlık acı hissetmiş ve her şey kararmıştı.

Gözlerini açtı ve loş ışığa alışmaya çalıştı. Artık dışarıda olmadığı belliydi; etrafını saran nemli ve ıslak taş duvarlar, yerin altında olduğunu gösteriyordu. Geniş bir koridora açılan kemerli açıklığın önündeki parmaklıklar, bir tür zindanda olduğunu gösteriyordu.

Hangi türler hala zindan kullanıyordu? Açıkça ileri teknolojiye sahip bir gezegende, Spartos eski tasarım ve sistemleri kullanmasıyla onu şaşırtmaya devam ediyordu.

Dirseklerini dizlerine dayayan Brok, koşuşturan ayak seslerini ve havayı kaplayan rutubeti fark etmemeye çalıştı. En azından Madeleine onunla birlikte değildi. Kaçmıştı, değil mi?

Ayağa kalkıp titreyerek parmaklıklara doğru yürürken boğazında panik yükseldi, soğuk metali avuçlarıyla sıkıca kavrayarak koridora baktı. Karşısındaki hücrede kimse yoktu ve görebildiği kadarıyla başka hücrelerde de kimse tutulmuyordu.

"Madeleine?" diye seslendi, sesi kemerli taş tavanda yankılandı.

Cevap yoktu, sadece damlayan su sesi ve kendi ağır nefesleri duyuluyordu. Brok hem rahatlamış hem de pişmanlık duyuyordu. Madeleine'in onunla birlikte esir alınmamış olmasına sevindi, en azından görebildiği kadarıyla, ama onu bir daha göremeyebileceği için kalbi acıyordu.

Parmaklıkları sıkıca kavradı. O güvende olduğu sürece önemli olan tek şey buydu. Gemisini bulup Inferno Force savaş gemisine dönmesi için ona gereken her şeyi vermişti. Oraya vardığında, mürettebatı ona göz kulak olacak ve onu Tekne'ye geri götürecekti. Ona ne olursa olsun, savaşçıları görevi yerine getirecekti.

Brok, göreve ne kadar adanmış olduğunu ve Madeleine ile birlikte olmak için bunu ne kadar kolay bir kenara attığını düşününce neredeyse gülmek geldi. Artık onunla gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını asla bilemeyecekti. Tabii mürettebatı, ona yasakladığı Spartos gezegeniyle etkileşime girme yasağını çiğnemediği sürece.

Alnını parmaklıklara yaslayınca, sert çeliğin soğuğu neredeyse rahatlatıcı geldi. Gözlerini kapattı ve Madeleine'i aklından çıkarmaya çalıştı. Onun kollarında ne kadar mükemmel hissettiğini, onun için ne kadar mükemmel olduğunu düşünürse delirebilirdi.

"O kadar kötü olamaz." Soğuk, kadınsı bir ses onu başını kaldırmaya zorladı.

Spartoslu kadın ona doğru süzülür gibi yaklaşıyordu, uzun beyaz sarı saçları ve soluk teni parıldıyordu. Kim olduğunu bilmiyordu, ama çok önemli biri olduğu belliydi.

Brok dikleşti, ancak bu hareket omuzlarını ağrıtınca acıdan irkildi.

Kadın başını ona doğru eğdi. "Umarım muhafızlarımız sana zarar vermemiştir." Bakışları vücudunda gezindi. "Bu gerçekten çok yazık olurdu."

Cevap vermedi, ama gözlerini de ondan ayırmadı. Hareketleri o kadar çevikti ki, parmaklıkların arasından kayarak geçse bile şaşırmasdı.

"Kocam, kral, senin bir Drexian olduğunu söyledi." Parmaklıklara yaklaştı, o kadar yakındı ki elini uzatıp onu yakalayabilirdi. Göz bebekleri büyüdü ve ona yavaşça gülümsedi. "Bize ulaşan hikayelere göre, Drexianlar ünlü savaşçılar ve stratejistlerdir. En ufak bir çığlıkta bana yardım etmek için yeterince yakın mesafede muhafızlar olduğunu bilmelisin."

"Sana saldırmak gibi bir niyetim yok, Kraliçe..."

"Ligia." Gülümsemesi parladı. "Fiziksel çekiciliğin kadar zeki olduğunu da tahmin etmiştim."

Brok, Madeleine'in Spartoslu erkekle olan etkileşiminden bahsettiği şeyi hatırlayarak gülümsemeye çalıştı. Madeleine, adamın dikkatini dağıtmak için rol yapıyordu. Aldatma fikrinden nefret etse de, kraliçeyi kendi lehine kullanabilir mi diye merak etti.

"Beni çekici bulmanız gururumu okşadı, majesteleri." Sözleri sahte geliyordu, ama onun rahatsızlığını fark etmemesini umuyordu. Drexian savaşçıları görünüşlerine önem vermezlerdi ve bir yabancıyla kendisi hakkında konuşmak garip geliyordu.

Kadının bakışları çıplak göğsüne kaydı, sonra daha aşağıya indi ve dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Türünüz çok iri." Gözlerini ona dikerek baktı. "Ve koyu tenli."

"Senin halkın açık tenli olduğu için sana çok farklı görünüyor olmalıyım."

Kadın başını salladı. "Birçok yönden farklısınız. Ama ben, farklılıkların kötü olduğuna inananlardan değilim. Bence farklı türleri kabul etmeliyiz."

"Bu yaygın bir görüş mü?"

Yüzünde kısa bir an bir şey belirdi. "Popülerliği artan bir görüş, özellikle de zevkimize çeşitlilik katmak için başka türler aramaya başladığımızdan beri."

Brok, Madeleine'i ve prensin ondan kesinlikle beklediği zevk türünü düşündü. "Peki ya kral? O da sana katılıyor mu?"

Elini ona doğru salladı. "Onun hakkında konuşmayalım. Seni daha yakından tanımak çok daha ilginç." Parmaklarını parmaklıkların arasından uzatıp göğsüne dokundu. "Bu izler. Tüm Drexian savaşçılarının var mı?"

Parmaklarının soğukluğundan çekinmemek için kendini zorladı. "Hepsi değil."

Parmağını göğsündeki kalın bir dövmenin üzerinde gezdirdi. "Beğendim."

Brok, onun istenmeyen dokunuşundan titredi, ama kraliçe sadece gülümsedi. "Cildin bizimkinden daha hassas."

Yakından bakıldığında, cildi daha da parlak görünüyordu ve hareket ettikçe soluk mavi ve yeşil tonları parıltıyordu. Drexian veya insan cildinden daha serindi ve omurgasında bir ürperti hissettirdi.

"Sanırım birbirimize yardım edebiliriz." Parmağı, göğüs kaslarının şişkinliğinde oyalanıyordu.

Brok'un midesi sıkıştı. Kadınlar konusunda uzman olmasa da, sesindeki şehvetli tonu fark etti. Ondan bir şey istiyordu ve Brok, bunun vermek isteyeceği bir şey olmadığını düşündü.

"Drexianlar pazarlık yapar, değil mi?" Elleri aşağıya doğru inerken, kadının sesi yumuşadı.

"Savaştan önce diplomasiye inanırız." Drexian imparatorluğu, galakside şiddetli savaşçıları ile tanınsa da, sebepsiz yere saldırmazlardı.

Uzun kirpikleri titredi. "Ben de öyle. Böyle değerli bir fırsatı kaçırmak yazık olur..." Parmak ucu, boxer şortunun kenarını izledi. "...diplomasi."

Brok çenesini sıkı, elini itme dürtüsüne direndi. Sıkı gülümsemesi titredi.

Kız, parmağını siyah kumaşın altına kaydırıp ve hızlıca nefes aldı. "Şartlarımı kabul edersen, Drexian, hayatını bağışlayacağım."

Bu onun dikkatini çekti. Yakalanmış olmasına rağmen, onu öldüreceklerini düşünmemişti. Spartoslular hakkında çok az bilgiye sahip olsalar da, onların cezalandırıcı bir tür olduğunu hiç duymamıştı. "Hayatım tehlikede mi?"

Kadın çıplak omzunu yukarı aşağı salladı. "Sabotaj eyleminden sonra yönetim binasının dışına çıkarıldın. Etkileşim yasağını ihlal ettin. Bunun cezası ağırdır."

Kendi zevkleri için başka türlerden uzaylıları ele geçirerek kendi etkileşim yasağını ihlal ettiklerini belirtmesi gerektiğini bilmiyordu, ama şansını zorlamamaya karar verdi. Kraliçe hayatını kurtarmak istiyorsa, onu bundan vazgeçirmek istemiyordu.

"*Sirenatos'a* bu kadar yakın bir yerde yakalanmanız çok şanssızlık," diye devam etti kraliçe, parmağını aşağı doğru kaydırarak. "Doğal olarak, herkes arenada güçlü bir Drexian görmek ister."

"Yani, bu *sirenatos* bir savaş mı?" İcini bir rahatlama dalgası kapladı. Spartoslularla her türlü savaşta şansının yüksek olduğunu düşünüyordu. Kraliçenin de belirttiği gibi, onlardan daha iriydi ve çok daha kaslıydı.

Elektrikli tridentlerini kullanmadıkları sürece, adil bir dövüşe hazırdı.

"Bir nevi," dedi kraliçe. "Bu en eski geleneklerimizden biri, ama artık sıkıcı hale geldi. Ben farklı şekillerde eğlenmeyi tercih ederim."

Brok, kraliçenin parmağı daha da aşağı kaymasına rağmen gözlerini indirmekten kaçındı. Kraliçenin dokunuşunu tahrik edici bulmuyordu, ama vücudunun bir şekilde tepki vermemesi neredeyse imkansızdı. Dişlerini sıkarak, aklına gelebilecek en az seksi şeyleri düşündü: kokuşmuş savaşçılarla dolu bir *Krenji* halkası, bir kase Gartolian böcek yahnisi, daracık tulumuyla Serge.

Parmak ucu, onun penisinin başını daireler çizerek okşadı ve o istemeden bir sarsıntı yaşadı. "Ee, ne olacak? Benimle diplomasi mi yapmak istersin?"

Brok bir adım geri attı ve kadın penisini elinden kaçırdı. "Korkarım diplomatlıktan çok savaşçılıkta daha iyiyim, leydim. *Sirenatos*'la şansımı deneyeceğim."

Yüzü bir anlığına acı bir şekilde buruştu, sonra sakın ifadesi geri döndü. "Çok yazık, Drexian. Seni zevkle tatmayı çok istiyordum." İçini çekti. "Şimdi senin parçalanışını izlemek zorunda kalacağım. Ne yazık."

Topuklarını döndürdü ve etekleri uzun bacaklarının etrafında uçuşarak nemli koridordan kayarak gözden kayboldu.

Brok, avuçlarını o kadar sıkmış ki avuç içlerinde izler kalmış olduğunu fark etmeden ellerini gevşetti ve parmaklıklardan uzaklaştı. Hayatta kalmak için tek şansını mı kaybetmişti?

"Sanırım bu bizi resmen eşit yaptı."

Maddie'nin arkasından gelen sesi onu döndürdü ve loş koridorun boşluğuna baktı. Kadın parmaklıkların dışında belirdiğinde ağzı açık kaldı, elleri kalçalarında ve gözleri kısılmıştı.

Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

YİRMİ ALTI.

"Senin ne kadar ikiyüzlü olduğunu söyleyebilir miyim?" Maddie, 'un kolları göğsünde kavuşturulmuş halde ona öfkeyle baktı. Kraliçenin arkasından zindanlara gizlice girmiş ve Brok'a kendini gösterebilmek için kraliçenin gitmesini bekliyordu. Spartosian kadınlarının kaptanı baştan çıkarmaya çalışacağını hiç tahmin etmemişti, ancak bu tür hakkında bildiklerine göre, muhtemelen şaşırmamalıydı.

Brok parmaklıklara doğru yürüdü, sanki onun gerçekten orada olduğuna inanamıyormuş gibi ona baktı. "Madeleine?"

"Burada, karşında." Ona doğru sert adımlarla yürüdü. "Bu arada, o yaratığın sana sürtünmesine ne kadar daha izin verecektin?"

"Ne? Gördün mü?"

"Her acı verici anını." Hâlâ giydiği saçma eteğin beline takmış olduğu cihaza dokundu. "Gizlenme cihazın bende, unuttun mu?"

Adam kaşlarını çattı. "Evet, onu gemiye ulaşmak için kullanman gerekiyordu. Beni zindana kadar takip etmek için değil."

İssız kemerli koridora, yoğunlaşmadan parlayan taş duvarlara göz gezdirdi. Yeraltı hapishanesine ulaşmak için birçok spiral merdiven inmek zorunda kalmıştı ve bunların su altında olduğundan oldukça emindi. Bu, neden bu kadar serin olduğunu ve havada hafif bir tuz kokusu olduğunu açıklıyordu.

Dikkatini tekrar Drexian kaptanına çevirdi. "Konuyu değiştirmeye çalışma. Sabotajını yapabilmek için o adamı baştan çıkarmaya çalıştığın için bana sinirlenip bağıırıyorsun, ama sonra dönüp kraliçenin elini pantolonunun içine sokmasına izin veriyorsun."

Parmaklıkları sıktı. "Onun ellerinin üzerimde olmasını istediğimi mi sanıyorsun?" Omuz silkti. "Onu durdurmak için pek bir şey yaptığını görmedim."

Gözleri karanlık bir şekilde parladı. "Üzerimde olmasını istediğim tek eller senin ellerin, Madeleine, ama Spartos'un kraliçesini kızdırmanın akıllıca olmadığını düşündüm."

Spartos'un kraliçesini kızdırmanın akıllıca olmadığını düşündüm. Beni buradan çıkarıp sana geri gönderebilecekken." Maddie içindeki mücadele gücünün bir kısmının kaybolduğunu hissetti. "Ama onu reddettin."

Omuzları seğirdi. "Yapamadım.

Sirenatos Arena'da olmak, senin olmayan bir kadınla birlikte olmaktan daha iyidir.

Dudaklarını büzdü, sonra bir nefes verdi. "Ya romantiksin ya da aptalsın. Hangisi olduğuna karar veremiyorum."

Ona çarpık bir gülümseme attı. "Beni zindana kadar takip ettin. Hangisisin sen?"

"Görünüşe göre ikisi de," diye homurdandı, yaklaşarak ellerini onun ellerinin üzerine koydu. Akıllı olsaydı, bu gezegenden ayrılırdı. Ama o hiçbir erkeği geride bırakmazdı, özellikle de aşık olduğu bir erkeği.

"Spartoslu bir kadının bana dokunduğunu görmek seni üzdüyse özür dilerim." Parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi. "Birinin senin olanı almaya çalıştığını görmek nasıl bir his, bilirim."

Yanakları kızardı. "Seni benim olarak görmüyorum."

"Ama ben seninim ve benim için senden başka kimse yok, Madeleine. Ne olursa olsun, bu asla değişmeyecek."

Boğazında bir yumru oluştu ve kendine lanet etti. Duygusal bağlanmanın sorunu buydu. Sert olman gereken anlarda seni zayıf düşürüyordu. "Burada yapacağımız şey, seni buradan çıkarmak."

"Hücre anahtarları sende mi?"

Alt dudağını ısırdı. "Hayır. Anahtar görmedim, ama başka bir çıkış yolu olduğuna eminim."

Brok koridora göz gezdirdi. "Serge nerede?" "Onu geminde bıraktım."

Brok derin bir nefes aldı. "Gemimi buldun mu? Hala orada mı?"

"Bulduk. Seni aramaya gelirken Serge'yi orada bazı işleri halletmesi için bıraktım. İkimizin de gizleme cihazıyla örtülmüş halde yürümektense bu daha kolaydı."

Brok'un ağzının köşeleri titredi. "Gemiye ulaşmak kolay olmamıştır herhalde."

Maddie, sırtında otururken Serge'nin fısıldayarak söylediği şikayetleri hatırlayarak gülmemeyi zorladı. "Doğru tahmin ettin. Kontrol onda olmadığına pek iyi olmuyor."

Brok ellerini sıktı. "Gelmemeliydin, biliyorsun. İkinize de cihazları verdim ki gezegenden ayrılabilersiniz."

"Seni geride mi bırakacaktım?" Başını salladı. "Olmaz. Ben erkekleri geride bırakmam."

Brok ona baktı. "Inferno Force için gerçekten mükemmel bir aday olurdun."

Buna gülümsedi. "Hadi buradan gidelim, sonra geminde geleceğimi konuşuruz."

Kaptan parmaklıklara yaslandı, ama parmaklıklar kıpırdamadı. "Bunlar demirden yapılmış ve yerinden kıpırdamıyor gibi görünüyor. Şu anda en iyi şansım *sirenotosu* kazanmak."

Yine o kelime. "Muhafızlar sana şok verdikten sonra bundan bahsetmişti. Sence burada bir tür gladyatör kültürü mü var?"

Brok'un kaşları çatıldı. "Drexian imparatorluğu, dövüşçü ticareti yapan ve gladyatör dövüşleri düzenleyen türlerin çoğunu takip ediyor. Bildiğim kadarıyla, Spartos'un bu tür faaliyetlerle bir ilgisi olduğunu hiç duymadık."

"Kraliçe bunun eski bir gelenek olduğunu söyledi ve sık sık yapılmadığını ima etti. Belki özel günler için sakladıkları bir şeydir ya da o kadar nadir yapıyorlar ki kimse duymamıştır."

"Onların kültürü hakkında çok az şey biliyoruz."

"Anlamadığım şey, gladyatör dövüşlerinin onların zevk öncelikli felsefesine uymaması. Tabii insanlara dayak atılmasını izlemek zevkli sayılmazsa."

"Dünya da dahil olmak üzere birçok kültürde var."

Kafasını ona doğru eğdi. "Bak, benim gezegenimi kim tanıyor. Ama haklısın, . İnsanlar uzun zamandır izlemekten zevk almıştır. dövüşen ve

bazen uzun süre ölmekten hoşlanıyor."

"Ama Spartos'un cinsel zevke odaklanmış gibi görüldüğünde haklısın," dedi Brok, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Sirenos'un* bir tür cinsel gösteri olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bir an düşündü. Bu kesinlikle daha mantıklı olurdu, ama bu düşüncenin Brok'u gladyatör dövüşü fikrinden daha çok korkuttuğunu görebiliyordu. "Tabii ki hayır. Kraliçe bunun bir savaş olduğunu söylemişti, değil mi?"

"Bir nevi," diye hatırlattı Brok.

Maddie, *sirenosun* kulağa hoş gelmemesi ve bu kadar gizemli olması hoşuna gitmemiştir. Bekleyip kaptanın bir tür arenaya atılmasını beklemek çok riskliydi. Hayır, hücrelerinin anahtarını bulup, fırsat varken onu gizlice dışarı çıkarmalıydı. Brok'u çok seviyordu, ona bir şey olmasına izin veremezdi. Bu düşünce bile onu hasta ediyordu.

Boğazının arkasında hissettiği acı tadı yutkunarak sesini sabit tuttu, böylece onun durumu onu nasıl etkilediğini anlamasın. "Spartosluları tek tek haklamayı izlemek çok eğlenceli olurdu, ama bence seni buradan çıkarma zamanı geldi, Kaptan. Anahtarlar bir yerlerde olmalı. Gizlenme cihazını çalıştırıp anahtarları bulacağım."

Ellerini daha sıkı tuttu. "Keşfedilme riskine girmeni istemiyorum. Gemiye geri dön ve bu gezegenden ayrıl. Inferno Force gemisine ulaştığında, beni kurtarmak için bir ekip gönderebilirsin."

Kız sertçe başını salladı. "O zamana kadar çok geç olabilir. Şehirde büyük bir kargaşa var ve bu *sirenos*—her ne haltsa—yakında başlayacak."

"Senin ve Serge'nin gitmeniz için daha da fazla neden var. Hazırlıklarla meşgul olacaklar. Sabotajcıyı yakaladıklarını sanıyorlar, bu da senin ve Serge'nin partiden kaybolduğunuz gerçeğinden dikkatlerini dağıttı."

"Sana söyledim, seni burada bırakmayacağım."

Yüzü karardı. "Ya gitmeni emredersem? Bana bir kez itaat edeceğini söz verdin."

"O düşmeden önceydi..." Sesi titredi. Ellerini onunkilerden çekip kalçalarına koydu ve boğazını temizledi. "Sanırım

emirleri ne kadar iyi uyguladığımı zaten kanıtladık." Adam

düşük bir sesle homurdandı. "Hiç de iyi değilsin."

"Tamam, öyleyse..." Sözleri, onlara doğru yaklaşan ağır ayak sesleri onlara doğru yaklaşan sesleri kesti. Maddie omuzlarının üzerinden yaklaşan gölgelere baktı. "Kahretsin."

"Git," diye ısrar etti Brok, parmaklıkların arasından kolunu uzatarak. "*Lütfen, Madeleine.*"

Kız onun elini görmezden geldi ve kendini ona doğru bastırarak, parmaklıklar cildine batarken onu sertçe öptü. Dudakları yumuşaktı ama kızın dudaklarını yakalamak için hevesle hareket ediyordu. Maddie kendini zorlayarak dudaklarını onunkilerden ayırdığında sersemlemişti. "Seni asla terk etmeyeceğim."

Brok onu itti, gözlerinde acı vardı. "Koş!"

Cihazı dokundu ve Spartoslu muhafızlar köşeden ortaya çıkarken gözden kayboldu. Üzerine basılmamak için geri çekildi, vücudunu uzak duvara yapıştırdı ve muhafızların hücre kapısını açıp Brok'u dışarı çekmelerini çaresizce izledi.

Baş muhafız, dört Spartoslu Brok'u zapt etmeye çalışırken sıırıttı. "Seni arenada görmek için sabırsızlanıyorum."

Brok sürüklenirken Maddie, bağırmmamak için elini ağzına kapattı. O, Maddie'nin durduğu yeri göremeyeceğini bildiği halde, sanki ona son bir kez bakmak istercesine başını omzunun üzerinden çevirdi. Brok uzaklaşınca Maddie, nemli taş duvara yaslandı, kalbi göğsünde çarpmaya başlamıştı.

Onun haklı olduğunu ve elinden geldiğince Serge'yi de alıp bu gezegenden gitmesi gerektiğini bilmesi önemli değildi. Birine kendini kaptırdığında bunun olacağını bilmesi de önemli değildi. *Bu* devasa hatayı telafi etmek için artık çok geçti. Drexian'a sıırıslıkam aşık olmuştu ve onu kaybetmeye niyeti yoktu.

Sanırım *sirenatos*'a gidiyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

lik geniş, dolambaçlı merdivenlerden zindandan yukarı çıkarılırken, çıplak tenine doğrultulmuş keskin tridentlere gözlerini dikti. En azından Madeleine, muhafızlar gelmeden önce kendini gizlemişti. Onun gerçekten gemiye geri döndüğünü umacak kadar aptal değildi, ama saklanacak kadar akıllı olduğunu umuyordu. Birlikte bile Spartosluların elektrikli silahlarına karşı hiçbir şansları yoktu.

Yeraltı zindanının ürkütücü sessizliği, uzun ve dar bir tünele götürülürken alkış ve tezahürat seslerine yerini bıraktı. Üstündeki tavan titredi ve toz başının üzerine yağdı.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorlar," dedi baş gardiyan, alayı yöneten pozisyonundan dönerek Brok'a kötücül bir gülümseme attı.

Brok nefesini düzenledi ve kalp atışlarının da aynı şekilde olmasını umdu. Bu sadece bir kavgaydı, diye kendini teselli etti. Yeterince kavga etmişti ve hemen hemen her rakibe karşı kendini savunabileceğini biliyordu. Bunun için eğitilmişti ve Inferno Force'da geçirdiği yıllar onu buna hazırlamıştı. Onu endişelendiren kavga değildi. Kavgadan sonra olacaktı.

Spartoslu rakiplerini yendikten sonra, sonucu ne olursa olsun serbest bırakılacak mıydı, yoksa yargısız infaz edilecek miydi? Spartos liderlerinin, Drexian imparatorluğuyla savaşa girmek istemeseler de onu bu kadar kolay bırakmayacaklarından şüpheleniyordu.

Tünelin sonunda, sertçe kısa bir merdivenden yukarı itildi. Arkasına ölümcül bir bakış attı. "Gidiyorum."

Yeraltından çıktıklarında Brok, büyük bir gladyatör arenasını görmeyi bekliyordu. Ancak karşısına çıkan, her tarafı açık havaya uzanan koltuklarla çevrili devasa bir çukur havuzdu. Gece olmuştu ve gezegenin dört ayı gökyüzünde yüksekte, neredeyse birbirinin üstünde duruyor gibi görünüyordu ve ışıkları parıltıyan su yüzeyine dökülüyordu.

Grek. Tecrübeli bir savaşçı olabilirdi, ama iyi bir yüzücü değildi. Hayatının çoğunu uzayda geçirmeyi bir dezavantajı

genel olarak yüzmek için yer olmamasıydı. Okyanusları sadece sanal gerçeklik simülasyonlarında görmüştü ve su eğitimi, suda ayaklarını çırparak kendini su üstünde tutabilmekten ibaretti.

Suya biraz uzanan bir platforma götürülürken midesi bulandı. Kenardan aşağıya baktı, devasa havuzu gördü ama dibini göremedi. Boğularak ölmeyi hayal etmemişti. Her zaman savaşta öleceğini düşünmüştü ve bununla bir sorunu yoktu. Ama dibi görünmeyen bir havuzun dibine batmak? Yutkundu.

Omzunun üzerinden baktığında, muhafızların geri çekildiğini gördü. Platformda onun dışında kimse yoktu, ama platform kenardan uzaklaşmıştı. Artık kaçış yok, diye düşündü ve içinden küfretti.

Arena büyüklüğündeki havuzun karşısında, su seviyesindeki bir platformda duran Spartoslu kraliçeyi gördü, eteği rüzgarda dalgalanarak ay ışığını yansıtıyordu. Yanında, kral olduğunu düşündüğü altın saçlı bir Spartoslu duruyordu. İkisini çevreleyen, prens olduğu belli olan ve neredeyse birbirinin aynısı iki erkek vardı. Madeleine'e saldırmaya kalkanın hangisi olduğunu belirlemeye çalışarak gözlerini kısarak baktı.

Kral kollarını genişçe açtı. "*Sirenatos'a* hoş geldiniz. "

Dolu tribünler alkışlarla çınladı, yüzlerce, belki binlerce Spartoslu kollarını sallayıp zıplıyordu. Su dalgalandı ve dalgalar yüzen platformun kenarlarından sıçradı.

"Atalarımızın yaptığını yaparak eski geleneğimizi onurlandırıyoruz," diye devam etti kral. "Birçok yönden gelişmiş olsak da, gerçek doğamızı hatırlamak önemlidir."

Daha fazla tezahürat. Brok kalabalığın çılgın yüzlerini inceledi ve bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. Bu bir gladyatör dövüşü gibi hissettiriyordu, ama sudan başka kesinlikle ters giden bir şey vardı.

Kral bir kolunu sallayarak kalabalığı susturdu. "Zevk, ancak acı ile karşılaştırıldığında tam olarak anlaşılabilir. Spartos'un acısının fedakarlığını ve zevkin coşkusunu onurlandırıyoruz."

Brok başını çevirdi. Madeleine yakınlarda mıydı? Umarım değildir. Bu tuhaf arenayı görmüşse, gemisine geri dönmüş olmasını umuyordu. Kendisinin yenileceğini bildiği için, onun onu bu halde görmesini istemiyordu.

Kralın konuşmasını duymazdan geldi ve kalabalığın tezahüratlarını neredeyse tamamen engellemeyi başardı. Başını geriye eğerek gezegenin uydularının mükemmel bir hizaya geldiğini izledi, öyle ki gökyüzünde tek bir ay varmış gibi görünüyordu. Üç ayın ışığı azalınca arena aniden karardı ve Spartosluların sesleri garip, çılgın bir gürültüye dönüştü.

Dikkatini tekrar arenaya çevirdi ve kraliyet ailesinin artık karşısında durmadığını gördü. Ortadan kaybolmuşlardı.

Midesindeki düğüm sertleşti. Neredeydiler? Bakışları kalabalığa kaydı ve kanı dondu. Keten rengi saçlı uzaylılar yüzleri buruşarak sarsılıyor ve kasılmalar geçiriyorlardı. Tribünleri taramak için başını çevirdi. Hepsi bir tür dönüşüm geçiriyorlardı.

Yüksek bir sıçrama sesi, başını çevirip platformun kenarından geri çekilmesine neden oldu. Bu da neydi? Su, aşağıdan bir şeyin ortaya çıkıp geri sıçradığı yerde çalkalanıyordu. Havuzda devasa deniz yaratıkları mı vardı? Bu gezegene geldiğinde kıl payı kurtulduğu keskin dişli deniz canavarı aklına geldi. Boğulmak artık en iyi senaryo gibi görünmeye başlamıştı.

Parlak, altın rengi bir yaratık, sırtında soluk saçları dalgalandığı halde, onun önündeki sudan sıçradı. Kraliçenin gözlerini tanıdığı anda kalbi hızla çarptı. Kraliçe, keskin dişleriyle ona bir gülümseme attı ve suya geri daldı, kuyruğu yüzüne su sıçrattı.

"Demek o bir balık," diye mırıldandı kendi kendine. "Kolları ve tırtıklı dişleri olan bir balık."

Başka bir figür havaya fırladı, ardından bir başkası. Spartos kraliyet ailesinin tamamı korkunç, yarı balık yaratıklara dönüşmüştü. Demek *sirenatos* buydu.

Platformun ortasına gelerek ayları bir kez daha gözden geçirdi. Bu, dört ayın aynı hizaya gelmesiyle tetiklenmiş olmalıydı ve bunun çok sık gerçekleşmediğini düşünüyordu. Spartoslular, amfibi bir türün torunları mıydı? Gezegenlerinin çoğu suyla kaplı olduğu için bu mantıklıydı. Ayrıca pullarla kaplı, yanardöner derilerinin de bu şekilde evrimleştiğini açıklardı.

Brok, platformuyla girdiği tribünün kenarı arasındaki mesafeyi ölçtü. İyi bir atlayıcıydı, ama o mesafeyi suya düşmeden atlayamazdı. Suyun, olmak isteyeceği son yer olduğunu hissediyordu.

Spartoslular tribünden suya atlamaya başladılar, üzerine su sıçratarak platformunu salladılar. Dengede kalmak için kollarını uzattı ve bacaklarını bükdü. Tek yapması gereken sudan uzak durmak ve ayların hizasından çıkmasını beklemektir. En azından öyle umuyordu.

Suya girenlerin sayısı arttıkça, su çalkalanmaya ve karararmaya başladı. Bir Spartosian su yüzüne çıktı ve başka bir yaratık kolunu ısırınca kan donduran bir çığlık attı.

Brok, ağzına gelen safranın tadını yuttu. Düzeltme, Spartoslular *şiddetli* bir amfibi türün torunlarıydı. Kesik bir el platformuna düştü ve Brok tekrar küfretti. En azından bu, neden bu kadar yabancı düşmanı olduklarını açıklıyordu. Bu tür şeyler gezegenler arası ilişkiler için hiç iyi değildi. Eğer buradan sağ çıkarsa, diğer tüm türlerin bunu bilmesini sağlayacaktı.

"Bu yüzden beni buradan canlı çıkarmayacaklar," diye düşündü, farkına varınca.

Tek gerçekten özlediği şey Madeleine'di. Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydi. Kendisi için mükemmel görünen bir kadın bulmuşken, onun savaş yaraları ve kusurlarını umursamayan bir kadın, ve mutluluk şansı elinden alınmış olması haksızlık gibi geliyordu.

O güvende olduğu sürece, dedi kendi kendine. Bu yaratıklardan kaçabildiği sürece, her şeye değecekti.

Onu tutan platform çalkantılı suda şiddetle sallanıyordu ve Brok, dönüşmüş Spartosluların ikisinin bir tarafa tırmanmaya başladığını görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Kralın yüzünü tanıdı, ancak zehirli bir gülümsemeyle sivri dişlerini gösterince daha az asil ve daha korkunç görünüyordu.

Geri çekilemeden, platform bir anda yana doğru sallandı ve havuza düştü. Soğuk su vücuduna şok etkisi yaptı. Ayaklarını çırparak

tuzlu su yüzüne çarptıkça başının suya batmaması için çaresizce çabaladı.
Sonra bir şey onu suya çekti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maddie, Brok'un su altında kaybolmasını dehşetle izledi.

"Kahretsin!" Arenanın yeraltı girişinde durduğu yerden suyu taradı. Ona ulaşmanın tek yolu suya atlamaktı. Sudan korkmuyordu, hem sertifikalı dalgıç hem de pratik yapmamış bir cankurtarandı, ama et yiyen denizkızlarından korkuyordu. Dürüst olmak gerekirse, sudan sıçrayıp çırpınan şeyler kesinlikle denizkızları değildi. En azından, şimdiye kadar gördüğü veya hayal ettiği denizkızlarına benzemiyorlardı. Daha çok, çok kötü huylu, mutasyona uğramış denizkızları gibiydiler.

Mutasyona uğramış denizkızları olsun ya da olmasın, Brok'u kurtarmak zorundaydı. On iki yaşındayken anne babasını kurtaramamıştı. Sevdiği birinin daha gözlerinin önünde ölmesine izin veremezdi.

Nefesi göğsünde takıldı. Onu gerçekten seviyor muydu? Bu soruyu kendine sorduğu anda cevabı biliyordu. Saçma gelse de, onu sadece birkaç gündür tanınmasına rağmen, onu seviyordu. Elbette, bunun sadece fiziksel bir şey olduğuna kendini inandırmaya çalışmıştı, ama o cesur, nazik veya fedakar bir şey yaptığında ona daha da aşık oluyordu. O pislik, kalbini tamamen ele geçirmişti ve bunun için onu hayalarından tekmeleyebilirdi.

"O zaman onu çabucak kurtarmam gerek," diye mırıldandı kendi kendine.

Onu güvende tutan tek şey, kimsenin onu görememesi idi. Beline takılı cihaza elini uzattı. Suyu batmış halde çalışır mıydı? "Sanırım bunu öğrenmek üzereyim."

Nefesini tuttu ve havuza daldı, soğuk suya hızla alıştı ve güçlü kulaçlarla platforma doğru yüzdü. Suyun yüzeyine çıkıp kenara tutunduğunda, elinin hala görünmez olduğunu gördü. Drexian teknolojisi bir puan aldı.

Başını hızla çevirerek Brok'u aradı, ama parıldayan bedenlerin arasında onu göremedi. Spartosluların derisi artık ona tamamen mantıklı geliyordu, çünkü kuyruklarını kaplayan pullar haline gelmek için sadece biraz uyum sağlaması yeterli olmuştu.

Maddie suya daldı ve platformun altından yüzdü, gözlerini su altında açarak Brok'u aradı. Koyu renkli iç çamaşırları ve bronz teninin, tüm yanardöner balık insanların arasında göze çarpmasını ve onu bulmasını kolaylaştırmasını umuyordu.

Bir Spartosian ona doğru yüzdü ve geri sıçrayarak başını salladı ve etrafına çılgınca bakındı. O görünmez olabilirdi, ama vücudu hala oradaydı. Suyun yüzeyine yüzdü ve sersemlemiş yaratığın onu takip etmemesini umdu.

Hızla su yüzeyine baktı, sonra ciğerlerini hava ile doldurdu ve tekrar daldı. Kafasını çevirdiğinde, aşağıda bir Spartosian ile boğuşan kaptanı gördü. Brok yaratıktan daha güçlü görünse de, solungaçları yoktu ve havasızlıktan güçsüz düşüyor gibi görünüyordu.

Maddie sert bir tekmeyle kendini aşağıya doğru itti ve avucunun kenarını Spartosian'ın çenesine vurdu, onu Brok'u kolundan tutup arkasına çekecek kadar sersemletmeyi başardı. Neyse ki Brok tekme atacak kadar güçsüz değildi ve kısa sürede su yüzüne çıktılar.

"Ne yapıyorsun...?" diye nefes nefese söylemeye başladı.

"Kapa çeneni ve yüz," diye tısladı Maddie, arenanın kenarını işaret ederek.

Brok başını salladı ama kollarını boşuna çırpındı, bu yüzden Maddie onu cankurtaran tutuşuyla kavradı ve kenara doğru yüzmeye başladı. Brok'un vücudu Maddie'nin üstünde ağırdı ama güçlü tekmeleri sayesinde suda hızla ilerlediler.

Maddie kenara ulaştı ve onun ellerini duvara koyarken kendini havaya çekti. Adrenalin vücudunda dolaşırken kolları titriyordu, ama havuzdan çıkmayı başardı. Birkaç saniye sonra Brok onun yanında yatıyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü, arkasına baktı ve yaratıklardan birinin havuzdan çıkmaya çalıştığını gördü. Brok'un kolunu çekti. "Hadi. Buradan çıkmalıyız."

Brok bir adım öne attı, ama yaratık onun ayak bileğini yakaladı ve geri çekti. Brok yere düştü ve suya doğru kaymaya başladı.

"Hayatta olmaz, seni ucube deniz adamı!" diye bağırdı ve Spartoslu'nun koluna sert tekmeler yağdırdı, ta ki o geri çekilene kadar. Gizlenme cihazının artık işe yaramadığını fark etti, ama umursamadı.

Brok geriye sendeledi, ama havuzdan başka bir yaratık daha atladı. Spartosluların kendilerine doğru geldiğini görünce içinden küfretti.

"Tanrıya şükür seni buldum," dedi Serge, tünelden çıkıp nefes nefese.

"Serge!" Maddie ona şaşkın şaşkın baktı. "Burada ne yapıyorsun? Gemide olman gerekirdi. Sen..."

"Biliyorum, biliyorum." Serge ona küçük, metal bir cihaz attı. "Güven bana, tatlım. Sonra bana teşekkür edeceksin."

Maddie cihazı yakaladı ve elinde çevirirken arkasında yüzgeçlerin çırpınısını duydu. "Bununla ne yapacağım?"

"Düğmeye bas ve suya at!" Serge gürültünün üstüne bağırdı.

Maddie, ayak bileğine saldıran bir yaratığı savuşturmaya çalışan Brok'a baktı. "Haydi bakalım."

Düğmeye bastı ve havuza attı. Neredeyse anında su aydınlandı ve o kadar parlak bir şekilde parladı ki gözlerini korumak zorunda kaldı. Sıçrama sesleri, elektrik patlamaları ve cızırtılarla yer değiştirdi. Başını kaldırdığında, yarısı suda olan yaratıklar hareketsiz yatıyordu, kuyrukları kömür gibi kararmıştı. Daha fazla ceset yüzeye çıktı, ta ki havuzun yüzeyi duvardan duvara elektrik çarpmış Spartoslularla dolana kadar.

"Kokudan bahsetmemişti," dedi Serge, ağzını kapatan elinin arkasından. "Pişmiş balık kokusundan nefret ediyorum."

Maddie, yanan et kokusundan kusmamak için elini ağzına kapattı.

"Yaralandın mı?" diye sordu Brok, elini koluna dokundurarak.

Brok'un ayakları titriyordu, bacaklarından su damlıyordu. Bir kolunda kanayan bir kesik dışında iyi görünüyordu. "Hayır, sen?"

Maddie, ikisinin de içinde bulunduğu soğuk suya rağmen, Brok'un vücudunun sıcaklığıyla rahatlayarak ona yaslandı.

"Bunu bozmak istemem ama henüz tehlikeyi atlatmadık," dedi Serge, sesinde panik vardı.

Maddie, Brok'un etrafına bakındı ve havuzdan çıkıp suya girmeyen yaratıkların kendilerine gelmeye başladığını gördü. Onlar da orijinal hallerine dönüyorlardı, kuyrukları bacaklara dönüşüyor, keskin dişleri küçülüyordu.

"Ne hatırlayacaklarını bilmiyorum," dedi Brok, "ama az önce yüzlerce vatandaşlarını öldürdüğümüz için, kaçmamız iyi olur."

"Katılıyorum."

Onun elinden tutup Serge'yi kaldırdı, kolunun altına sıkıştırdı ve arenadan uzaklaşmak için koridora doğru koşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye çığlık attı Serge ve çığlıkları taş tünelde yankılandı. "Ben el çantası değilim. Hemen beni indir."

"Gemide güvenli bir yere varana kadar olmaz." Brok hızını kesmeden merdivenleri tırmandı ve açık alana çıktı.

Arena şehrin kenarındaydı, bu yüzden gemi çok uzak değildi, bu da iyi bir şeydi, çünkü üç çatallı mızraklı birkaç muhafız peşlerine düşmüştü. Maddie omzunun üzerinden geriye baktı ve küfretti. Tüm kötü adamları ortadan kaldırmak buraya kadarmış. Dönüşüm sürecinin nasıl işlediğini hâlâ tam olarak anlamamıştı, ama bazı güvenlik görevlilerini sudan uzak tutmuş olmalılar. Tek bildiği, peşlerinde olan Spartosluların kesinlikle bacakları olduğu ve oldukça sinirli göründükleri idi.

Brok'un eli onun elini sıktı ve Maddie daha hızlı koşmak için kendini zorladı. İkisi de bu kadar yol gelip yakalanmak için gelmemişti. Kararlılıkla dişlerini sıktı. Kaçıyorlardı ve bunu birlikte yapıyorlardı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Brok koşarken yan tarafı ağrıyordu, gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu. Bir süredir su altınd 'da kalmıştı ve nefesini tutmaktan ciğerleri ağrıyordu. Ama acıya yenik düşecek zamanı yoktu. Şu anda acıyı bastırıp Madeleine ve Serge'yi güvenli bir yere ulaştırması gerekiyordu. Dinlenmek için daha sonra zaman olacaktı, Serge ve Madeleine'in arenaya nasıl geldiklerini soracak zaman da olacaktı.

Arkasındaki askerler kararlı görünüyordu, ama onun uzun adımlarına yetişemiyorlardı. Hızını koruyup, ellerinde salladıkları sivri tridentlerin onlara yaklaşmamalarını sağlarsa, onları atlatabilirdi. Brok, kirli ve dar sokaklardan geçerek onları suya doğru giden toprak bir yola çıkardı.

"Lütfen yine yüzmeye gitmiyoruz, de," dedi Madeleine nefes nefese.

Brok cevap vermedi ama suya koşmak üzereyken elini uzattı ve görünmez bir yüzeye düz bir şekilde tuttu. Okyanusun kenarında, yanlarından su sıçrayan, parlak, metalik gri bir gemi belirdi.

"Tamam," dedi Madeleine. "Bu etkileyici."

"Beğendiğine sevindim." Brok onu yukarı kaldırdı, Serge'yi yanına fırlatırken o da dayanılmaz muameleye şikayet etti, sonra yanlarına atladı ve bir kapak açtı.

"Inferno Force uzay gemisini görmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"İnanamayacaksınız."

Kapağın üzerine tekrar eğildiğinde, başının üzerinden bir trident vızıldayarak geçti. Askerler virajı dönmüş ve gezegenden ayrılmadan önce onları yok etmek için son bir girişimde bulunuyorlardı.

Grek.

Madeleine ve Serge'yi sertçe ambar kapağına itti ve onlara iç kapağı açmaları için bağırdı. Bu sırada, kulağının çok yakınına çarpan bir başka uçan tridentten kaçmak için eğildi.

kulaklarına o kadar yakın uçtu ki saçlarının bir kısmını kopardığından emin oldu. Kalbi çarparken içeri atladı, üstündeki kapağı sıkıca kapattı ve gemiye atladıktan sonra ikinci kapağı da kapatıp kilitledi.

"Yine bir Drexian gemisinde olmak güzel." Serge başını çevirerek karanlık ve dar mekiğin içini inceledi.

"Henüz tehlikeden kurtulmadık." Brok, Gatazoid'i iterek pilot koltuğuna ulaştı. "İkinizin de kemerlerinizi bağlayıp kalkışa hazırlanmanızı öneririm."

Serge, Drexian savaşçılarının emir verici tavırlarını özlemediğini mırıldandı ama Brok onu duymazdan gelerek motorları çalıştırdı ve geminin gizleme sistemini yeniden etkinleştirdi. Geminin ön camından Spartosluları gördü ve geminin gözlerinin önünde kaybolurken yüzlerinin şaşkınlıkla gevşediğini izledi.

Tabii ki, motorun gürültüsünü duyabiliyor ve arkadan havaya su püskürten egzozu görebiliyorlardı, ama en azından gizlenme teknolojisi onları yeterince şaşırtmıştı ve başka bir trident fırlatılmadan kalkış yapabilmişti. Elektrikli silahların gemisine bir etkisi olup olmayacağını bilmiyordu, ama bunu öğrenmek de istemiyordu.

Gemi havaya yükseldi ve Brok, birkaç şehir sakininin sokaklarda koştuğunu görebiliyordu, ama nüfusun çoğunun, kraliyet ailesi de dahil olmak üzere, su arenasında ölü olarak yattığını biliyordu. Gemi daha da yükselirken devasa arenayı gördü, ama kendini ona veya suda yüzen cesetlere odaklanmamaya zorladı. Aylar artık hizasından çıkmıştı ve güneş ufuktan yüzmeye başlamıştı, bu yüzden ölü Spartosluların artık yüzgeçleri, kuyrukları ve ölümcül dişleri yoktu.

Şehrin üzerinde uçarken, yüksek idari binanın tepesinden onlara bir ışın ateşlendi. Brok, gemiyi bir yana çekerek ışıdan kaçtı ve yüksek sesle küfretti. İletişim sistemlerini devre dışı bırakmış olabilirdi, ama onların hala silahları olduğu açıktı. Hatta bu silahların varlığından bile haberi yoktu.

Misilleme yapmak için kendi lazer silahını ateşlemeden önce, mavi bir ışın gökyüzünü yararak binanın tepesini patlattı ve aşağıdaki şehre taş parçaları yağdı. Brok, atmosferi delip geçmesine gerek kalmadan bunun Inferno Force savaş gemisi olduğunu anladı.

Kalex'in derin sesi iletişim sisteminden yankılanmadan önce, mekik statik seslerle doldu. "Sizi koruyoruz, Kaptan. Eve dönün."

Brok, birinci subayının sesini hiç bu kadar mutlu duymamıştı. "Anlaşıldı."

Derin bir nefes aldı. Bunu Yüksek Komutanlığa açıklamak zor olacaktı. İlk temas kurallarına uymamış olmakla kalmamış, istemeden şehrin nüfusunun büyük bir kısmını yok etmişti. Aslında bunu Madeleine, Serge'nin verdiği cihazı suya atarak yapmıştı. Başını bir yana eğdi ve arkasını döndü.

Serge ve Madeleine, kokpitin arkasında birbirine bakan koltuklara bağlanmıştı. Gemi havalanıp parlak taştan yapılmış şehri geride bırakırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Arenada nasıl bulunduğunu bana anlatacak mısın?" Serge'ye bakarak sordu. "Ve tüm havuzu elektrikle dolduran cihazı nasıl ele geçirdin?"

Madeleine de başını Gatazoid'e çevirdi. "Aslında bu harika bir soru. Seni Inferno Force ile iletişime geçmen için burada bıraktım."

Düğün planlayıcısının yüzü kızardı. "Yaptım, çok teşekkürler. Bu sayede ikinizin o çılgın su arenasında ve ciddi bir belada olduğunu öğrendim."

Brok kaşlarını çatı. "Açıklayın."

Serge sabırsızca nefes verdi. "Inferno Force'a olanları haber vermek için aradığımda, Spartos hakkında öğrendiklerini ve ikinizin neden ciddi tehlike altında olduğunu söylediler."

Madeleine yüzünden damlayan bir saç telini silerek, "Yerliler korkunç deniz canavarlarına dönüştüğü için mi?" diye sordu.

Serge ona sert bir bakış attı. "Onlar daha kibar ifade ettiler ama evet. Gemideki subaylardan biri Spartoslular hakkında bazı karanlık söylentiler ortaya çıkarmıştı. Bir tür ay diziliminin yaklaştığını belirlemiş ve bu söylentilerin doğru olduğundan şüphelenmişti."

"Vekron," diye mırıldandı Brok.

Serge parmaklarını şıklattı. "Vekron. Subayın adı bu. Bu arada, çok yardımcı oldu. Geminin sensörlerini kullanarak, açılır kapanır zeminin altındaki havuzun bulunduğu arenayı bulan oydu ve uzaktan kumanda sistemini, o kadar büyük bir havuzdaki her şeyi yok edecek kadar güçlü bir elektrik darbesi gönderecek şekilde ayarlamamı sağlayan da oydu."

Brok'un göğsü gururla kabardı. Inferno Force mürettebatı bir kez daha onun için elinden geleni yapmıştı.

"O çocuğa terfi vermelisin," dedi Serge.

Brok dikkatini Madeleine'e çevirdi. "Bu, senin neden arenada olduğunu ya da neden o kana susamış yaratıkların içine atladığını açıklamıyor."

Madeleine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bence asıl soru, bu kadar sert bir savaşçının nasıl bu kadar berbat bir yüzücü olabildiği. Seni oradan çıkarmamış olsaydım, şu anda havuzun dibinde olurdun."

Brok'un yüzü yumuşadı. "Uzay savaşlarında yüzme pek sık rastlanan bir şey değil ve savaş gemilerinde çok az havuz var."

"Yine de." Madeleine başını salladı. "Sana kesinlikle yüzme dersi vereceğim."

Yüzündeki sert ifadeyi korumak istese de, Madeleine'in ona yüzme öğreteceğini düşününce gülümsemesini engelleyemedi.

"İkinizin de iyiliği için, Komutan Dorn'dan daha iyi sonuçlanır umarım," diye mırıldandı Serge. "Gelin adayı onu fantezi süitinde boğmak üzereydi."

"Merak etme," dedi Madeleine. "Fantazi süitinde kimseyi boğmak ya da orada yaşamak gibi bir niyetim yok."

Serge gözlerini devirdi. "Yine mi bu?"

Brok konsoluna dönerek Madeleine'in hala bir haraç gelini olduğunu hatırladı ve bu düşünce midesine yumruk yemiş gibi hissettirdi. Spartos'tan zar zor kaçmış olsalar da görevi henüz bitmemişti. İçindeki kargaşa da öyle.

OTUZUNCU BÖLÜM

Maddie, mekiğin rampasından hangar katına indi v , etrafına bakındı. Burası, hayal edebileceği en şık tekne olan Boat'tan çok farklıydı; parlak, beyaz yüzeylerin yerine çok sayıda açık boru ve çelik vardı. Geniş hangar, kavisli kanatlı savaş uçakları ve daha kompakt mekiklerle doluydu; hepsi metalik gri renkteydi. Havada yanık yağ ve ter kokusu, sert sesler ve metalin metale çarpma sesleri vardı.

"Demek burası Inferno Force," diye fısıldadı, savaş gemisini inceleyerek.

Brok onun bakışını yakaladı ve yüzünde gururla dolu bir gülümseme belirdi. "Burası Inferno Force."

İki Drexian, koyu renkli kargo pantolonları ve kaslı vücutlarını saran dar tişörtleriyle onlara doğru yürüdü. Birinin kahverengi saçları erkek topuzu şeklinde toplanmıştı, diğerinin ise dağınık saçları kulaklarının arkasına taranmıştı. İkisi de Brok'un yanına gelince yumruklarını göğsüne vurdu.

"Kaptan." Kısa saçlı savaşçı başını hafifçe eğdi.

Maddie, Spartos'tan kaçarken iletişim sisteminden duyduğu sesin bu olduğunu tanıdı.

"Kalex." Brok selamını karşıladı. "Zamanında kurtardığınız için teşekkürler." Kalex başını hafifçe eğdi.

"Ve Vekron." Brok diğer Drexian'a döndü. "Spartosluları alt ettiğin için sana teşekkür etmem gerektiğini duydum." Serge boğazını temizledi. Serge boğazını yüksek sesle temizledi.

"Gatazoid dostumuzun yüzeydeki yardımıyla," diye ekledi Brok, Serge'ye başını sallayarak. Serge kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Seni oradan kurtardığımıza sevindim." Vekron boynunun arkasını ovuşturdu. "Spartos görüldüğü gibi değil, ne de başkalarının düşünmesini istedikleri gibi."

"Bu yetersiz bir ifade," dedi Brok. "En azından artık neden bu kadar gizli davrandıklarını biliyoruz. Umarım Yüksek Komuta ve müttefiklerimize göndermek üzere bir rapor hazırlamışsındır."

Vekron'un ağzında bir gülümseme belirdi. "Göndermek için onayınızı bekliyoruz, efendim."

"Yüksek Komuta'ya diplomatik durumdan henüz haber vermedik." Kalex ellerini arkasında birleştirdi ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı.

"Kraliyet ailesinin ve şehir nüfusunun büyük bir kısmının öldürülmesinden mi bahsediyorsun?" diye sordu Brok, yorgun bir nefes vererek.

Kalex gözlerini indirdi. "Evet, efendim."

"Bana sorarsan, bunu hak ettiler," dedi Maddie, tüm gözlerin ona dönmesine neden oldu. "Sadece Serge ve beni satın almakla kalmadılar, kaptanını da insan yemi olarak kullanmaya çalıştılar. O uzaylıların acımasız ve sapkın olduklarını ve hak ettiklerini herkese seve seve ifade ederim. Ayrıca, o cihazı suya atan bendim, yani teknik olarak hepsini ben öldürdüm. Bir günah keçisi arıyorlarsa, beni cezalandırabilirler. Brok, beni ve Serge'yi kurtarmak için hayatını tehlikeye attı ve cesareti için neredeyse en ağır bedeli ödedi. Üstelik bunu, benim baş belası olup emirlerine hiç uymadığım halde yaptı."

Konuşmayı bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı ve sesinin neredeyse bağırmaya dönüştüğünü ve hangar güvertesindeki herkesin ona baktığını fark etti. İki subay bakışlarını ondan kaptana çevirdi, sonra tekrar ona döndü.

"Bir konuda haklı," dedi Brok sonunda. "Emirleri pek dinlemiyor."

"Amin," diye mırıldandı Serge.

Maddie'nin ağzı açık kaldı, ama gülmekten kendini alamadı. "Hainler. İkinizi de geride bırakmayı reddettiğim için aldığım teşekkür bu mu?"

"En azından haraç gelini Drexianların eline sağ salim döndü," dedi Kalex. "Yüksek Komuta buna minnettar olacaktır. Umarım diplomatik hatalarımızı görmezden gelecek kadar minnettar olurlar."

Maddie parmağını kaldırdı. "Hediye gelin meselesi hakkında. Ben bunu yapmayacağım."

Serge keskin bir nefes aldı. "Bütün bunlardan sonra mı? Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?" Vekron'a sendeleyerek yaklaştı, Vekron onu bayılmak üzereyken yakaladı. "Bu gün gittikçe kötüye gidiyor."

"Drexian eşleşmesini reddetmek mi istiyorsun?" Kalex dudağını ısırды ve gözlerinin arasında bir kırılgılık oluştu. "Bu senin hakkın, ama yine de seni Tekneye geri götürmeliyiz."

"Drexian eşleşmesini reddetmek istemiyorum." Brok'a döndü. "Sadece kimi istediğimi söylemek istiyorum."

Brok, başını ona doğru eğerek gözlerine

baktı. "Ben de senin kaptanını istiyorum."

Hangar güvertesinin daha önce sessiz olduğunu düşünüyorsa, o anda tam bir sessizlik çöktü. Brok'un delici mavi gözlerine bakarken nefes alıp verdiğini bile duyamıyordu.

Brok kıpırdamadan durdu. "Emin misin Madeleine? Ben sandım ki..."

"Biliyorum. Daha önce aptaldım. Ve korkmuştum. Ama seni kaybetme düşüncesi her şeyden daha kötüydü," dedi. "Sana aşık olduğumu bilmiyor musun, seni otoriter Drexian?" Göz bebeklerinin karardığını izledi. "Hiçbir şeyden ve kimseden bu kadar emin olmamıştım. Şimdi beni öpecek misin, yoksa ne yapacaksın?"

Tek adımda ona doğru yürüdü ve onu kollarına aldı. "Sen beni deli ediyorsun."

"İtiraf et. Beni seni deli etmemi seviyorsun."

O, dudaklarını dudaklarına yapıştırmadan önce şeytani bir gülümseme attı. Onu yerden kaldırdığında, ayak parmaklarına kadar bir titreme hissetti ve bacaklarını beline doladı. Bir eli beline gitti, sonra ıslak saçlarına dolandı ve sonunda yüzünü avuçladı.

Sonunda ondan ayrıldığında, tüm gözlerin üzerlerinde olduğunu hissetti. Serge dikleşmiş, kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken, memurlar ağzı açık bir şekilde bakakalmışlardı.

Serge ellerini ovuşturdu. "Görünüşe göre düğün planlaması yapmam gerekecek."

Maddie yanakları kızarıırken gözlerini devirdi. "Kim demiş evleneceğiz?"

"Ben diyorum." Brok'un sesi karanlık bir mırıldanmaydı, gözlerini ona kilitleyerek. "Bir bağlanma töreni istiyorum, böylece herkes senin benim eşin olduğunu bilecek, sen de dahil."

Maddie'nin içini bir heyecan kapladı ve ona alaycı bir gülümseme attı. "Ne otoriter."

EPILOG

Brok, Inferno Force savaş gemisinin görüntü ekranına baktı. "Rapor."

" , gemiyi temizledik." Subaylarından biri, ayakta durduğu konsolda görevinin başına döndü. "Dış mahallelere doğru rota çiziliyor."

"İyi." Brok, Inferno Force köprü mürettebatını taradı ve nefes verdi. Kronock saldırılarına karşı uzay devriyesine geri dönmekten memnun olacaktı ve onların da aynı şekilde hissettiğini tahmin ediyordu.

Teknedeki zamanları kötü geçmemiştir. Savaşçıların çoğu, sık uzay istasyonunun yapay ortamını, insan kahvehanelerinin ve kafelerinin kopyalarını denemeyi ve hatta subay holodecklerinde vakit geçirmeyi sevmiştir. Çok sayıda insan kadını görmek onları büyülemiştir ve mürettebatından birkaçının, haraç gelin bekleme listesine adını yazdırdığını biliyordu.

Elini saçlarında gezdirdi, uzay istasyonundan uzaklaşırken ve etrafından uçmak için keskin bir dönüş yaparken bakışları siyah uzayın genişliğine sabitlenmişti. Drexianlar, Kronock saldırısından sonra istasyonu etkileyici bir şekilde onarmışlardı ve istasyonun hasar gördüğüne dair neredeyse hiç iz yoktu. Yapı, dev bir çift sarmal gibi görünmek üzere tasarlanmış cam ve kıvrımlardan oluşuyordu ve arkasındaki Satürn'ün yeşil yüzeyine tezat oluşturarak neredeyse parılıyordu. Her ne kadar güzel olsa da, onu özlemeyecekti. Inferno Force savaş gemisi onun eviydi ve her zaman öyle olacaktı, özellikle de Madeleine onunla birlikte gemideyken.

Yüksek Komutanlığı, bir insanın, hem de eski bir haraç gelini Inferno Force savaş gemisinde yaşamasına izin vermesi için ikna etmek için birkaç toplantı ve yoğun bir görüşme gerekmişti. Sonunda, yaşlı üyeleri ikilinin ayrılmaması gerektiğine ikna eden Yüksek Komutan Dorn olmuştu. Tek şart, bir bağ kurma töreni düzenlenmesiydi; bu şart hem onu hem de Serge'yi memnun etmişti.

Brok, Madeleine'in gelinlik içinde koridordan ona doğru yürürken, Serge'nin gururla "Gatazoid of Honor" olarak görev yaparken ve tören boyunca burnunu çekerek buketini tutarkenki halini düşündü. O günkü halinden daha güzel bir şey gördüğünü sanmıyordu

o gün kadar güzel bir Şey görmediğini ve onun hayat arkadaşı olmayı kabul ettiği an kadar mutlu olmadığını düşündü. Düğün töreni, mutlu Serge'nin neredeyse tüm kararları verdiği için bulanık bir anı olarak kalmıştı, ama Madeleine ile fantezi balayı sitine kaçmadan hemen önce havai fiŐeklerin patladığını hatırlıyordu.

EŐı, ona yüzmeyi öğretmek için su üstü sitlerden birini isteyeceğini söylemiŐ olsa da, sitlerinin Afrika savanası denen bir yerde olduğunu görünce çok sevinmiŐti. Madeleine ile yatakta olmadığı zamanlarda, teraslarının dışında dolaşan hayvanlara hayranlıkla bakıyordu. Sitte geçirdiği  gün, düğün kadar bulanık geçmişti, ama o kadar mutlu olduğunu asla unutmayacağını biliyordu.

"Efendim?" Kalex'in sesi onu düşüncelerinden kopardı.

Birinci subayına birkaç kez göz kırttı. *Grek*. SavaŐının ona ne sorduğunu hiç anlamamıştı. "Bir daha söyler misiniz?"

Kalex'in ağzının bir tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Dürtü gücünden vazgeçmek ister misin diye sormuŐtum?"

"Evet." Brok boğazını temizledi. "İtici motorları alıŐtır."

"Kaptan." Vekron güvenlik konsolundaki yerinden döndü. "Son varıŐ noktamıza atlamamızı öneriyorum."

Brok savaşçıya başını eğdi. "Enerjimizi tüketip silahlarımızın ateş gücünü zayıflatacağını herkesten iyi sen bilirsin."

Vekron sırttı. "Artık yle olmayacak. Teknolojiyle biraz uđraŐtım ve g seviyelerini sabit tutacak bir ayar buldum."

Brok savaşçıya geniş bir gülümseme attı. "O zaman baŐla."

"Atlamaya hazırlanıyoruz," dedi Kalex, geri sayımı baŐlatarak. "Ah, Kaptan? Sizin acil olarak revirde olmanız gerekiyor."

Birkaç subay ona hızlıca bakıp sırtıtarak baktı, ama o onları görmezden geldi. "Acil bir durum mu?"

Kalex başını salladı. "Hayır, efendim. Görünüşe göre, yeni görevimiz için tıbbi izin almayan tek Drexian sizsiniz."

Brok başını salladı, ama topuklarını döndürerek Kalex'e son bir bakış attı. "Peki. Köprü senin."

Uzun adımlarla köprüden ayrıldı ve loş koridorlarda ilerledi, botlarının sesi çelik zeminde yankılandı. İhtiyacı olan son şey tıbbi muayeneydi, özellikle de gemideyken oldukça alaycı bir yapay zeka sayesinde tam bir sağlık kontrolünden geçmişti. Ancak yeni sağlık subayı, Inferno Force mürettebatının her üyesinin göreve uygun olduğu onaylanmalıydı.

"Bu yüzden son tıbbi subayı bu kadar uzun süre değiştirmedim," diye mırıldandı kendi kendine. Tıbbi subaylar hastalarına karşı aşırı temkinliydi ve bu da bir istisna değildi.

Çift kapının dışındaki panele elini sallayarak, tıbbi bölmeye girdi. "Tıbbi izin almam gerektiği ne demek?"

"Dikkatinizi çekmek için düşündüm." Madeleine, beyaz, düğmeli laboratuvar önlüğüyle ona yaklaşıırken gülümsedi.

Bacaklarının ve ayaklarının çıplak olduğunu görünce homurdandı. "Dikkatimi çekmek için beni muayeneye çağırmana gerek yok."

"Hayır mı?" Ona ulaştığında elini göğsüne koydu. "Gemiye bindiğimizden beri oldukça meşguldün."

Adam irkildi. Dış mahallelere gönderilme hazırlıkları yüzünden dikkati dağılmıştı. "Özür dilerim." Kalbi daha hızlı atarken kadına baktı. "Seni ihmal mi ettim, eşim?"

Omuz silkti ve parmaklarını göğsünde yukarı doğru gezdirdi. "Önemli değil. Drexian tıbbi teknolojisini öğrenmekle ve malzemeyi bulabilmek için reviri yeniden düzenlemekle meşguldüm."

"Harika olacaksın." Kolunu beline doladı.

"Umarım bana bu işi bulan adamı hayal kırıklığına uğratmam. Biraz sert biridir."

Dudaklarından alçak bir kahkaha kaçtı. "Öyle mi?"

Kız gülümseyerek başını salladı, gözleri ateşle parıldarken laboratuvar önlüğünün üst düğmelerini açtı ve altında tamamen çıplak olduğunu gördü.

Brok'un penisi sertleşti ve kız muayene masasına arpına kadar onu geriye doğru itti. "Eęer kıcıımın sert olduğunu dūřünüyorsan..."

O, şişmiş penisini ona bastırdığında kız nefesini tuttu ve gözleri büyüdü. "Buraya gelmen iyi oldu, Kaptan. Kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum."

"Seni ne kadar ıldırttığımı söylemiş miydim? Ya da seni ıldırtmayı ne kadar sevdiğimi?" Laboratuvar önlüğünü yırttı, düğmeler yere saçıldı ve onu masanın üzerine kaldırdı.

Ellerini ıplak vücudunda gezdirip bacaklarını açtığında inledi. "Son zamanlarda söylemedin, Kaptan."

Kendi pantolonunu aşağı çekerek, kızın bir eliyle sikini tutup ona bakarken, alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde yaladığında inledi.

Kızın kalçalarını daha sıkı kavradı. "Sence şu anda kalp atışlarım hızlandı mı...?"

Maddie ve Brok'un hikayesini okuduğunuz için teşekkür ederiz! Bir sonraki Tribute Brides kitabına kadar seksi uzaylı barbarlar hakkında bir şeyler okumak ister misiniz? Tana Stone'un Barbarians of the Sand Planet serisinin ilk kitabı BOUNTY'yi çok seveceksiniz.

Tanıdık olmayan bir çöle dūřen insan Danica, yakışıklı, telepatik uzaylı K'alvek tarafından kurtarılır. K'alvek, ödöl avcısı ekibinin dūřman gezegenden kaçmasına yardım etmeye yemin ederken, yeni korumasını kendine ait kılmak için içinde yanan arzuyu bastıramaz.

[BOUNTY'yi şimdi tek tıklamayla satın alın](#)

"Harika bir kitap! Elimden bırakamadım. Dünya kurgusu muhteşem, karakterler sevimli ve her zamanki gibi Tana kitabı çok heyecanlı hale getirmeyi başarmış." - Amazon Yorumcusu

Bu kitap düzenlenmiş ve düzeltilmiştir, ancak yazım hataları, biz bakmadığımızda gizlice araya giren küçük gremlinler gibidir. Bir yazım hatası görürseniz, lütfen şu adrese bildirin: tana@tanastone.com

Teşekkürler!

BOUNTY ÖN İZLEMESİ — KUM GEZEĞENİNİN BARBARLARI #1

Aşağıda, Tana Stone'un bilim kurgu-romantizm serisinden bir başka örneği bulabilirsiniz. Bu sefer uzaylı barbarlar ve kadın ödül avcıları var!

Birinci Bölüm

"Bize ateş ediyorlar mı?" Danica, köprüye adım atarken ve gemi bir tarafa yalpalarken, pürüzsüz metal konsolun kenarını tutarak sordu. Ağzının içini ısırınca kan tadı aldı ve acıdan irkildi. *Lanet olsun.*

O ve Bexli, en son esirlerini gemiye getirmişlerdi ve Bexli, peşlerinde olan rakip ödül avcılarının onları görmemiş olmasını umarak kalkış emri vermişti. Silah seslerinin aralıklı olmasından, fark edilmeden kaçma planının suya düştüğünü anladı.

Tanıdık kompakt köprü manzarasını gözleriyle taradı: odanın ortasında yuvarlak, düz bir panel konsol, üzerinde asılı ekranlar, ana konsolun etrafında yarım ay şeklinde dizilmiş daha küçük konsollar ve dairesel duvarlara yaslanmış bir ekran konsol halkası. Uzun, dar bir pencere, geminin önünü görmelerini sağlıyordu, ancak güvenlik için indirilebilen çelik bir panjur vardı. Odanın neredeyse her yeri, parlaklığını çoktan yitirmiş metalden oluşuyordu ve yaş ve kirden neredeyse siyah görünüyordu. Konsolların çoğunun altından kablolar sarkıyordu; bu, yaşlanan uzay gemisini çalışır durumda tutmak için yapılan çeşitli hacklemeler ve yamaların sonucuydu. Danica, gemiyi sarmış gibi görünen yanan yakıt kokusunu içine çekti ve neredeyse içinde büyüdüğü bu hurda yığınının karşı bir sevgi dalgası hissetti.

"Öyle görünüyor," dedi pilotu Caro, gemiyi yönlendirdiği küçük konsollardan birinden dönerek, düz, neredeyse siyah saçları arkasında uçuşarak. "Ve kesinlikle silah olarak onlardan daha zayıfız."

"Onlardan kaçabilir miyiz?" diye sordu Danica, orta konsola doğru ilerlerken kaçışlarını engelleyen devasa gemiye bakarak.

"Boyut ve ateş gücünde eksikliğimizi manevra kabiliyetimizle telafi ediyoruz," dedi Caro. "İtici güçlerini biraz artırırsam, itici motorlarımızdan biraz daha hız alabiliriz..."

"Caro," dedi Danica, kadının motorları hakkında aşırı ayrıntılı bir açıklamaya başlamadan önce sözünü kesti.

"Üzgünüm, Kaptan," dedi Caro, konsoluna geri dönerek. "Anlaşıldı."

"Umarım haklısındır," dedi Tori, duvarın yanındaki silah konsolunun başında dururken. Kıvrık, koyu renkli saçları tepesinde bir topuz halinde toplanmış ve tehlikeli derecede keskin uçlu, neredeyse sivri dişleri kadar keskin metal çubuklarla sabitlenmişti. Kaşlarının üstünden, yüzünün yanlarına doğru uzanan ve saç çizgisine kadar inen bir dizi sert, kabarık çıkıntı vardı. Bu, Zevrianların ayırt edici özelliği idi ve onu olduğundan daha da vahşi gösteriyordu. "Çünkü silahlarımız azalıyor."

"Ne kadar az?" Danica, gemi sağa doğru sarsılıp daha büyük geminin altından geçerken konsolu iki eliyle sıkıca kavradı.

"Yakın dövüşte ne kadar iyisin?" Tori, kahverengi, kaslı kollarını duvara dayayarak sordu.

Danica, Zevryalıyı güvenlik şefi olarak işe aldığı anda, çoğunlukla babasının eski ödül avcısı arkadaşlarından çok eleştiri almıştı, ama Tori'yi ekibine kattığı için bir an bile pişman olmamıştı. Özellikle de böyle durumlarda.

"Centuri Twelve'de demirlediğimizde stok yapmamız gerekmiyor muydu?" diye bağırdı Danica, motorların gürültüsünün üstüne.

"Satın alacak paramız olsaydı alırdım," dedi Tori, gemi hızlanırken.

Danica iç geçirdi. Mürettebatı haftalardır, bazen kelimenin tam anlamıyla, son damla yakıtla çalışıyordu.

. "Zor günler geçirdiğimizi biliyorum, ama bu ödülü teslim ettiğimizde bir süre rahat nefes alacağız."

"Mourad bizi yenmenin zevkini yaşayamayacağına seviniyorum." Caro, hızlanmanın etkisiyle koltuğuna yapışırken öne döndü. "O adamdan nefret ediyorum."

Danica da aynı fikirdeydi. Onlara ateş eden gemi, kadın ödül avcılarına ve adil oyuna inanmayan Mourad adında bir ödül avcısı ve paralı askere aitti. Danica kuralları esnetmeye veya şansını zorlamaya karşı değildi, ama Mourad ve mürettebatı ödülü ele geçirmek için her şeyi yapabiliirdi.

Babası, Mourad'ın tüm mesleki nezaket kurallarını ve kabul görmüş uygulamaları hiçe saydığı için, onu özellikle kaçınması gereken bir ödül avcısı olarak görürdü. Mourad herkesi aldatırdı. Ödülleri kendisi takip etmek yerine, başka bir ödül avcısının tüm işi yapmasını bekler, sonra da paralı askerlerinden oluşan çetesiyle ortaya çıkıp ödülü kapardı. Tıpkı şu anda yapmaya çalıştığı gibi.

Danica, gemileri atmosferi aşıp uzaya fırlarken, gökyüzü bulanık sarıdan mürekkep mavisine, sonra da siyaha dönerken, "*Cesedimi çiğnemedem olmaz*" diye düşündü. Konsolun yan tarafına vurdu ve onu bir kez daha tehlikeden kurtardı için gemiye zihninde teşekkür etti.

Babası öldüğünde, her şeyini ona bırakmıştı, yani gemisini. Danica'nın hatırlayabildiği kadarıyla, üçü hep birlikteydiler: o, babası ve gemi. Farklı mürettebatlar gelip gitmişti, ama gemileri, birbirlerinden başka hayatlarında tek sabit şeydi. Gemiye satmayı düşünmüştü, ama sadece bir anlığına. Eski gemi, babası kadar onun bir parçasıydı ve ikisini de kaybetme düşüncesine dayanamıyordu.

Babasının, onun ödül avcılığı işini devralmasını hiç istemediğini biliyordu. Doğrusu, babası bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemişti, ama çocukluğunu galakside suçluların peşinde geçirdikten sonra, Danica başka bir hayat bilmiyordu. İnsanları takip etmek, beladan kurtulmak ve kanunlardan kaçmak konusunda çok iyiydi. Babası ona iyi öğretmişti.

Danica, yakıt göstergesine bakarken babası hakkındaki düşünceleri kafasından silip attı. "Aferin. Gendarvian karakoluna ulaşmak için yeterli yakıtımız var. Orada ödülümüzü teslim edip paramızı alabiliriz."

Tori köprüyü geçip yanına geldi, beline birkaç kez dolanmış zincir kemeri yürürken tıkırdamıştı. "Bu adam bu kadar yüksek bir bedele neden bu kadar değer verildi acaba?"

Danica omuz silkti ve dalgalı sarı saçlarından bir tutamını kulağının arkasına attı. "Nedenini merak etmek bize düşmez. Şiddet içeren bir suçtan olmadığından eminim. Bu kadar az direnen bir ödül avcısı daha görmedim."

"Takip kısmı zordu. Dr. Max Dryden saklanmakta çok başarılıydı."

Kadınlar, mühendisleri Holly'nin köprüye çıktığını görmek için döndüler. Danica'nın mürettebatının geri kalanı, erkek meslektaşlarına daha çok benzeyen işlevsel kıyafetleri tercih ederken — askeri pantolonlar, tişörtler, çok cepli yelekler ve ceketler — geminin mühendisi ve bilgisayar dehası renkli ve desenli kıyafetler giyiyor ve bunları cesurca kombinliyordu. Kırmızı saçları omuzlarından dökülerek, turkuaz renkli dar pantolonunun üzerine giydiği pembe desenli, vücudu saran bluzun üzerine sarkıyordu. Kesinlikle kadınsı görünüşü, uzay korsanları gibi küfür etmesini engellemiyordu. Bu, onun kız gibi görünüşünün onu şeker gibi tatlı bir kız olduğunu düşünenleri genellikle şaşırtıyordu.

"Bizi alt edemeyecek kadar iyi değilsin," dedi Tori, elini kalçasına koyarak.

"Şansına, doktorun araştırmasını anladım ve bu tür bilimsel çalışmalar için ideal olan birkaç gezegene kadar listeyi daralttım," dedi Holly. "Sonra Bexli işini yaptı."

Bexli, mürettebattaki diğer insan olmayan kişiydi. Gizlice girip çıkması imkansız yerlere girip çıkmada usta bir Lycithian şekil değiştirici olan Bexli, ekibin gizli silahıydı. Resmi olarak, o ekibin satın alma sorumlusuydu, ama sadece şekil değiştirme yetenekleri sayesinde herhangi bir ödülü elde edebilmesi anlamında. O kadar vazgeçilmezdi ki, Danica bile Bexli'nin gemide getirmeye ısrar ettiği evcil glurkin'e katlanıyordu.

"Ne tür bir araştırma olduğunu bir daha hatırlat," dedi Tori, sonra başını salladı. "Boş ver, aslında umurumda değil."

Holly, Tori'ye gözlerini devirdi. "Sadece birkaç sistemde bulunan nadir bir mineralin araştırması. Astronet'te, doktorun bu mineralin gücünü kullanmanın bir yolunu bulduğu söyleniyor, bu gerçekten harika olur."

Caro sandalyesinde dönerek onlara baktı. "Hâlâ bir bilim insanını teslim edeceğimiz için heyecanlı değilim. Bunun gerçek bir ödül olduğundan emin misiniz? Bu kadar yüksek bir ödül gerektirecek kadar ağır suç işleyen kaç doktor tanıyorsunuz?"

Gerçekten başka kadınları teslim etmeli miyiz? Yani, biz tamamen kadınlardan oluşan bir ödül avcısı ekibiyiz."

Danica, kısmen Caro'nun soruları yüzünden, kısmen de aynı düşünceleri paylaştığı ve arama boyunca iç sesini görmezden gelmeye çalıştığı için kaşlarını çattı. "Ödül avcıları olarak seçme lüksümüz yok. Zaten doktoru teslim etmezsek, başkası eder. En azından biz tutuklularımıza iyi davranıyoruz."

"Hepsi hak etmiyor ama." Tori siyah kargo pantolonunun paçasını çekerek baldırında uzanan ince, kırmızı bir yara izini gösterdi. "O Daxian kaçakçısını hava kilidine atmalıydık."

"Katılıyorum," dedi Bexli, diğer kadınların yanına köprüye katılırken, yanında küçük yeşil tüyler uçuşuyordu. "O özellikle iğrençti."

"Ödülün tamamı ödendi mi?" diye sordu Danica.

Bexli başını salladı ve yanaklarına kadar uzanan yanardöner lavanta rengi saçları sallandı. "Bu çok kolaydı. Onu kontrol altında tutmak için korkunç bir şeye dönüşmeme bile gerek kalmadı."

Konsola yaslandı ve Pog'u bir koluna aldı, tüylerini okşayarak onu mırıldanmaya başladı. "Son görevimizdeki Daxian, ben gorvon'a dönüştüğümde ancak mücadeleyi bıraktı."

"Bir daha hatırlat, gorvon nedir?" diye sordu Holly.

"Daxianların dünyasından gelen özellikle korkunç bir yaratık." Bexli sırttı. "Bir sürü pençe ve dişleri var."

Caro güldü ve yüksek at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Bu, neden hücrelerini kirlettiğini açıklıyor."

"En azından bir ay boyunca bize yakıt ve erzak sağladı," dedi Danica, Tori'ye bakarak. "Ve hatırladığım kadarıyla ona birkaç yara izi bıraktın."

Tori sırttı. "Ödül avcısı hatunlardan hatıra."

"O lakabı sevmediğimi biliyorsun." Danica kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Babes, bize taktıkları diğer isimden daha iyi, o da *b* ile başlıyor." Holly konsollardan birine yaslanarak uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazladı.

"Ben ismin pek umrumda değil," dedi Caro. "En azından bizden bahsediyorlar."

Danica uzun bir nefes verdi. "Bizi konuşmaları gerekir çünkü geçen astro-yılda en yüksek iki ödölü biz aldık, hepimiz kadın olduğumuz için değil."

Holly omzuna hafifçe vurdu. "Sadece ilk ve şu ana kadar tek kadın ödöl avcısı ekibi olduğumuz için. Bu yenilik geçince ya da başka bir ekip ortaya çıkınca, insanlar başka şeyler hakkında konuşacak."

Danica, Holly'nin sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu, ama en zorlu iki ödöl avcısını yakalamış olmalarına rağmen diğer avcılar onlara hala saygı duymaması onu rahatsız ediyordu. Zorlu erkeklerin olduğu bir alanda çalışmanın kolay olmayacağını biliyordu, ama alışılmışın dışındaki yöntemleri ve sıra dışı ekibinin ona saygı kazandıracağını ummuştu. şu ana kadar sadece lakaplar kazanabilmişlerdi.

"Bence bunu hak ettik," dedi Tori, saçından sivri çubuklardan birini çıkarıp iğne gibi ucunu parmağının ucuna bastırarak. "Erkeklerin yapabileceği her işi yapabileceğimizi biliyoruz ve bu ünlü doktoru yakaladığımızda, bu gemiyi donatacak kadar para kazanacağız ve herkesi havaya uçurabiliriz. O zaman bize bebekler desinler."

"Şey, kızlar." Caro'nun parmakları önündeki ekranda hızla hareket etti. "Henüz paramızı saymamalıyız."

Danica başını yukarıdaki ekranlara çevirdi ve rakip geminin onlara yaklaştığını görünce avucunu konsola vurdu. "Onları atlatmak için yeterince önde olduğumuzu sanıyordum."

"O kadar büyük bir gemi için beklediğimden daha hızlılar," dedi Caro, gemiyi sola doğru eğerek manevra yaptı.

Holly yere kayarak düştü ve gürültüyle yere çarptı. "Bir dahaki sefere biraz uyarı ver."

"Üzgünüm," diye bağırdı Caro, silahların gövdeye çarpan sesini bastırarak. "Çarpışmaya hazır olsanız iyi olur."

Bir patlama gemiyi sarsarken alarmlar çalmaya başladı ve kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı.

"Bu bir torpido muydu?" diye sordu Danica, inanamadan başını sallayarak. Rakip bir ödöl avcısı gerçekten gemisini havaya uçurmaya mı çalışıyordu?

"Kahretsin." Holly ayağa fırladı ve en yakın konsolu kullanarak kendini kapıya doğru çekti. "Makine dairesine dönsem iyi olacak. Orayı kaybedersek, denizde ölüsüne kalırız."

"Ben gidip mahkumun iyi olup olmadığını kontrol edeceğim," dedi Bexli, Pog'u kolunun altına sıkıştırarak Holly'nin peşinden gitti.

Tüm gemi sarsıldı ve Danica metalin metale sürtünme sesini duydu. Tüyleri diken diken oldu. "Gemiye tutundular."

Tori'nin yüzü sertleşti. "Gemiye biniyorlar."

"Belki doktoru alıp giderler," dedi Caro, sesi titriyordu. Danica, pilotunun direniş hareketinde pilotluk yaparken birden fazla kez yakalandığını biliyordu ve bunun her zaman hoş bir deneyim olmadığını tahmin ediyordu.

Danica ellerini yumruk haline getirdi. "Ne ödülümüzü ne de bizi alabilirler." Tori'ye döndü. "Onları mümkün olduğunca oyala, ama kendini öldürme. Bir planım var."

Tori saçından diğer çubuğu çıkardı ve iki keskin metal çubuğu zincir kemerine soktu. "Anlaşıldı, Kaptan."

Danica köprüden koşarak çıktı ve loş koridordan ilerleyerek Bexli'nin nöbet tuttuğu çelik kapıya ulaştı. "Doktoru buldum. Sen ve Pog, Mourad'ın askerlerini oyalamaya çalışın."

Bexli başını salladı, esnek vücudu ve lavanta rengi saçları, uçlarında sadece hafif bir mor iz kalan, mat tüylerle kaplı devasa bir canavara dönüştü. Pog sert bir havladı ve insan boyunda, kısa bacaklarıyla yerde koşturan yeşil bir kertenkeleye dönüştü. İki yaratık, gemilerine binen düşman ödöl avcılarının sesine doğru aceleyle koşular.

Danica çelik kapıya geri döndü ve bir şifre girdi. Kapı gıcırdayarak açıldı ve içindeki dar odada, kısa çikolata kahverengi saçlı, minyon bir figür, bir karyolanın kenarında oturuyordu.

"Doktor Dryden," dedi Danica, nefesi kesik kesik. "Sizi yakalamak için çok tehlikeli ödöl avcıları gemiye geliyor. Size söz veriyorum,

bizim kadar insafly olmayacaklarını garanti edemem, ama ikimizi de kurtarabilecek bir planım var."

Yatağın üzerindeki kadın, cevap vermeden önce geniş mavi gözlerini birkaç kez kırptı. "Bana Max de."

Devam edecek...

Barbarians of the Sand Planet serisinin 1. kitabı BOUNTY'yi okumak ister misiniz? Okumaya devam etmek için [BURAYA](#) tıklayın!

TANA STONE'UN DİĞER ESERLERİ

Drexian Savaşçılarının Hediye Gelinleri Serisi:

TAMED ([sesli kitap](#) olarak da [mevcuttur](#))

SEIZED ([sesli kitap](#) olarak da [mevcuttur](#))

EXPOSED ([sesli kitap](#) olarak da [mevcuttur](#))

RANSOMED ([sesli kitap](#) olarak da [mevcuttur](#))

FORBIDDEN ([sesli kitap](#) olarak da [mevcuttur](#))

BOUND

JINGLED (Bir Tatil Romanı) CRAVED

CALINMIS

YARALI

Kum Gezegeninin Barbarları Serisi: BOUNTY

([sesli kitap](#) olarak da [mevcuttur](#)) CAPTIVE

İŞKENCE ÖDÜL

VAHŞİ TALEP

TANA STONE kitapları [sesli kitap](#) olarak da [mevcuttur](#)!

KUM GEZEĞENİNİN BARBARLARI ÖDÜL

AUDIBLE'DA

DREXIAN SAVAŞÇILARININ HEDİYE GELİNLERİ

TAMED, AUDIBLE'da

SEIZED, AUDIBLE'da

EXPOSED, AUDIBLE'da

RANSOMED, AUDIBLE'da

FORBIDDEN

YAZAR HAKKINDA

Tana Stone, seksi uzaylıları ve bağımsız kahramanları seven, çok satan bilim kurgu romanları yazarıdır. En sevdiği süper kahraman Thor'dur (ikinci sırada Aquaman gelir, çünkü Jason Momoa), en sevdiği tatlı limonlu turta (tamam, tamam, *tüm* turtalar) ve Star Wars ile Star Trek'i eşit derecede sever. *Firefly*'in sona ermesini hâlâ üzümlere hatırlar.

Bir kocası, iki genç çocuğu ve iki nevroitik kedisi vardır. Bazen, tribute brides serisindeki gibi holografik bir uzay istasyonuna ışınlanabilmeyi (ya da belki kum gezegenindeki barbarlarla oazide tatil yapabilmeyi) diler. :-)

Okuyucularından haber almayı çok seviyor! Sorularınızı veya yorumlarınızı tana@tanastone.com adresine e-posta ile gönderin.

Tana'nın özel Facebook grubunda onunla vakit geçirmek ister misiniz? Tüm eğlenceye katılmak için: <https://www.facebook.com/groups/tanastonestributes/>

Telif hakkı © 2020 Broadmoor Books Kapak

tasarımı Croco Designs

Düzenleme: Tanya Saari

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçinde

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30 Epilog](#)

[BOUNTY—Kum Gezegeninin Barbarları #1'in Önizlemesi](#)

[Tana Stone'un diğeri](#)
[eserleri Yazar hakkında](#)
[Telif hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

